

Miêu Tâm Nan Trắc

Contents

Miêu Tâm Nan Trắc	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2: Thượng	2
3. Chương 1-3: Trung	10
4. Chương 1-4: Hạ	16
5. Chương 2-1: Thượng	20
6. Chương 2-2: Trung	26
7. Chương 2-3: Hạ	33
8. Chương 3-1: Thượng	36
9. Chương 3-2: Trung	41
10. Chương 3-3: Hạ	46
11. Chương 4-1: Thượng	49
12. Chương 4-2: Trung	55
13. Chương 4-3: Hạ	60
14. Chương 5-1: Thượng	64
15. Chương 5-2: Trung	69
16. Chương 5-3: Hạ	76
17. Chương 6-1: Thượng	81
18. Chương 6-2: Trung	88
19. Chương 6-3: Hạ	94
20. Chương 7-1: Thượng	98
21. Chương 7-2: Trung	104
22. Chương 7-3: Hạ	111
23. Chương 8-1: Thượng	114
24. Chương 8-2: Trung	120
25. Chương 8-3: Hạ	126
26. Chương 9: Phiên Ngoại 1	130
27. Chương 10: Phiên Ngoại 2	135

Miêu Tâm Nan Trắc

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ăm áp, dưỡng thành, anh tuấn công x miêu hóa thành nhân hình thụ, nhất thụ nhất côngTình trạng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-tam-nan-trac>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Âu Dương nhớ tới mấy kinh nghiệm giữ trẻ mà đám phụ nữ trong công ty đã truyền thụ cho mình, anh quyết định kéo Vương Miêu ra, hung tợn nói: “Uống! Nhất định phải uống!”

Wang Miêu yếu ớt phản kích: “Meo meo, meo meo meo meo!” (*Không, tôi không uống!*)

Gân xanh nẩy đầy trán, Âu Dương chìa hai ngón tay, ý đồ tách miệng Vương Miêu ra, ai dè vật nhỏ này lại dám dùng răng nanh cắn anh một cái.

Sao Âu Dương có thể dễ dàng buông tha như vậy, anh lập tức dùng một tay còn lại cầm mớ thuốc lên, nhét vào miệng Vương Miêu, sau đó làm một chuyện mà đến cả anh cũng phải kinh hãi - Âu Dương Hạo Nhiên cầm chén nước cạnh bên qua hộp một hộp to, miệng đối miệng, mớm cho cái kẻ đang giãy giụa quyết liệt kia.

Wang Miêu chớp chớp mắt, toàn thân cậu vốn đang nóng ran, nhưng vừa rồi, trong thoáng chốc, cậu thấy miệng mình như sắp cháy mất.

2. Chương 1-2: Thương

Vừa bước vào mùa đông, thành phố Minh Lợi đã gặp phải một luồng khí lạnh, gió lớn, người đi đường lạnh tới nỗi phải kéo cổ áo lên chạy nhanh trên đường. Tới mùa đông, thành phố này rất lạnh, mùa hạ lại rất nóng, bốn mùa trong năm rõ ràng tới mức không thể rõ ràng hơn được nữa.

.

Khu chung cư Thủy Lam là một trong những khu chung cư xa hoa nhất nhì thành phố này, ông chủ đầu tư tìm thầy phong thủy đặt tên cho nơi này vừa có gió vừa có sơn lại có thủy, cũng không biết nó có thật sự có ích thế không mà khiến một số ông chủ lớn xem trọng, lại còn đưa tới một đồng động vật nhỏ gây rối.

Một bầy mèo hoang lưu lạc như nhìn trúng nơi này, hơn nữa còn cư trú lại trong gara ngầm rộng lớn.

Màn đêm vừa buông xuống, đám mèo nhỏ bắt đầu cẩn thận lần về phía khu nhà, mục tiêu của chúng chỉ có một, chính là mấy hộp thức ăn khuya trong tay anh chàng lương thiện, anh tuấn, uy mãnh, cao to đó.

Không nên trách đám mèo ấy không biết tả người thế nào, so với con người mà nói, chúng nó chỉ là một quần thể rất yếu ớt và mấy cụm từ ít ỏi này đã là những từ tốt nhất mà chúng có thể nghĩ ra để khen tặng anh chàng đó rồi.

Kim đồng hồ điểm bảy giờ.

Dường như con mèo đi đầu đã nhìn thấy mục tiêu, đầu tiên là nó nhảy từ trong bụi cỏ ra, nhanh chóng chồm về phía mấy hộp thức ăn của anh chàng nọ, kế đó, mấy con mèo khác cũng nhảy ra khỏi bụi cỏ, sôi nổi chạy về phía thức ăn thường ném tới.

Anh chàng nọ chia mấy hộp thức ăn thành từng đồng nhỏ, đây là đồ ăn của các khách hàng ăn còn thừa lại, phong phú vô cùng.

Hai con màu xám đen, một con đen tuyền, hai con vằn một lớn một nhỏ, ba anh em bông tạp, anh chàng đếm tới đếm lui, từ trái sang phải, rồi lại từ phải sang trái, không thấy con trắng như tuyết, chỉ ở chóp đuôi là có một đốm đen.

Tiểu Bạch... Lại đi đâu rồi?

Anh ta cau mày, đột nhiên điện thoại trong túi quần vang lên, tiếng chuông quấy nhiễu đến hai con mèo đang ăn cách đó không xa. Tuy mỗi ngày anh đều cho chúng ăn, nhưng chắc là do tôn nghiêm mèo hoang khiến chúng keo lên meo meo, cảnh giác, nấp sang một bên.

“Alo, xin chào, tôi là Âu Dương Hạo Nhiên!”

Giọng nói trầm ấm từ tính của Âu Dương Hạo Nhiên vừa vang lên, đã thấy một con mèo nhỏ lảo đảo chạy từ trong bụi cỏ ra, con mèo này nhỏ hơn mèo bình thường, nhưng lại lớn hơn mèo con một chút, cũng không biết là nó đã tới đâu chơi, khiến bộ lông trắng ngần dính đầy bụi.

Âu Dương Hạo Nhiên vừa thấy nó, lập tức đẩy đuôi cá bột còn chưa lại qua. Con mèo nhỏ ấy thấy anh ném thức ăn tới cũng không sợ hãi, lại còn vểnh cái đuôi lên, ngoạm lấy miếng cá, ngồi xuống bên chân anh ăn ngon lành.

Âu Dương treo máy, cúi đầu thấy trên trán bé mèo còn dính một chút dầu, chắc là bé lại chạy xuống phía dưới ô tô chơi đùa rồi, anh bật cười: “Đừng nói là mi chui xuống bánh xe ngủ nha?”

Bạch miêu nghe anh nói chuyện, ngẩng đầu lên kêu: “Meo meo —!”

Bấy giờ mấy con mèo khác đã ăn xong, liếm liếm tay chân, rửa mặt rồi lại nhảy trở vào bụi cỏ. Ngủ cả ngày, đêm đến chính là thời gian hoạt động của chúng.

Bạch miêu thấy đám bạn của mình đã đi rồi, ngấm tới ngấm lui, sau cùng ngoạm lấy miếng xương cá chạy theo. Chạy được một đoạn, thấy Âu Dương còn đứng đó, bé hào hứng giơ móng mèo lên chạy một mạch.

Một ngày của Âu Dương đã kết thúc như vậy, đồng thời cũng là sự khởi đầu cho một ngày của những con

mèo và chuyện vừa rồi, đã xảy ra trong suốt hai tháng qua. Nhưng đêm nay, có một số việc đã không còn như trước nữa.

Bốn phòng hai sảnh, trang trí đơn giản, hiện đại.

Mở đèn lên, ngọn đèn sáng rực ảm áp chiếu lên sàn nhà mới toanh, trong nhà gọn gàng ngăn nắp, bầu không khí cũng thoang thoảng mùi trà xanh.

Âu Dương Hạo Nhiên vào phòng thay một bộ đồ ngủ bằng nhung thoải mái, tin tức trên TV như đánh vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong nhà. Anh vào bếp, qua một hồi mới bưng ra một tách cà phê vừa mới pha xong. Khuya nay vốn định tăng ca, nhưng do anh sợ đám mèo hoang chờ, nên đành phải mang hết toàn bộ công việc về nhà.

Mở máy tính lên như mọi khi, Âu Dương Hạo Nhiên bắt đầu xử lý mấy email khẩn cấp.

Anh là quản lý bộ phận kế hoạch của tập đoàn Âu Dương, giờ đang là cuối năm, mấy báo cáo của năm nay, kế hoạch xúc tiến công ty trong năm tới, đều chờ anh tới làm cả.

Mà đại tổng tài của công ty, anh hai của anh Âu Dương Quân vừa gọi điện thoại nói chi nhánh công ty ở Bắc Mỹ xảy ra chuyện, đêm nay anh ta phải đích thân bay qua đó. Còn em trai của anh Âu Dương Hạ Hoa thì khỏi trông mong, từ lúc tiếp quản một nhà xuất bản với danh nghĩa tập đoàn Âu Dương, cậu ta đã triệt để vùi đầu vào đó đến tẩu hỏa nhập ma rồi.

Âu Dương Hạo Nhiên uống hết tách cà phê, tay không ngừng gõ phím.

Giờ này trông anh đúng là một tinh anh chốn thương giới, nếu để người trong công ty trông thấy cái điệu bộ lúc anh cho mèo ăn, chắc là sẽ rớt vỡ kính mắt, hoàn toàn không thể tin đó là cùng một người. Bởi vì ở công ty, Âu Dương luôn là một người tính kế, đầu óc thông minh tuyệt đỉnh, làm việc điên cuồng, chứ không phải là người rảnh rỗi, tao nhã cho mèo ăn như vậy, huống hồ đó còn là mèo hoang.

Từ tám giờ đến mười hai giờ khuya, suốt bốn tiếng đồng hồ, ánh mắt của Âu Dương Hạo Nhiên không hề rời khỏi màn hình máy tính. Chờ đến lúc anh vừa lòng, nhìn giờ hiển thị trên máy, thì tiết mục phát sóng trên TV cũng thành hoa tuyết trắng xóa.

Âu Dương Hạo Nhiên nhấc đôi chân có chút tê cứng lên, bán nằm trên salon xoa nhẹ nhẹ lên đôi mắt mỏi nhừ. Với anh, cafe đã không còn tác dụng, giờ này, cái mệt ập tới khiến anh thiếp đi.

Không biết là mình đang tỉnh hay đang ngủ, có hơi lạnh, bên tai là tiếng mèo kêu đút quăng, anh không để ý tới, cho đến khi hệ thống sưởi ấm kêu tích tích hai tiếng, tự động tắt máy, anh mới tỉnh lại giữa không gian hắc ám, lạnh như băng.

Chung cư cao cấp thế này cũng sẽ mất điện.

Âu Dương Hạo Nhiên không hút thuốc, nhưng trên bàn trà luôn có một cái bật lửa, để dùng khi cần thiết. Nương theo ánh lửa, anh kiểm tra cầu chì, xác định là cả khu đều mất điện. Những chuyện còn lại cứ giao cho nhân viên quản lý, còn anh, đi trở về phòng ngủ vậy.

Nhân viên quản lý và bảo vệ trong khu đi điều tra, giữa đêm khuya, họ kiểm tra từng mạch điện, cuối cùng phát hiện là không biết ai đã quên khóa cửa thùng cao áp, chỉ khép hờ, cũng chẳng biết mạch điện bên trong bị chạm gì, mà ở hiện trường chỉ để lại một ít lông động vật bị cháy xém.

Nhân viên quản lý cảm thấy đó có thể là do con chuột nào đẩy tò mò vào cắn dây điện, nhưng cẩn thận nhìn lại mớ lông đó thì thấy không giống lắm, ở gần đấy lại không có dấu tích đánh nhau của động vật. Nhưng cũng may là mạch điện được sửa rất nhanh khiến cả đại đội bận rộn cũng thấy lạ kỳ.

Trận phong ba mất điện toàn khu đã lảng lạng qua đi như thế, hơn nửa hôm sau, cũng rất ít nhà biết có tình huống mất điện quỷ dị thế này.

Bình thường thì đến bảy giờ Âu Dương Hạo Nhiên mới thức, nhưng do hôm nay phải họp cho nên anh dậy hơi sớm, mới sáu giờ rưỡi cũng đã chuẩn bị ra ngoài.

Đây vốn là một buổi sáng rất bình thường, nhưng Âu Dương còn chưa bước ra khỏi khu chung cư thì đã thấy một thân người trắng núc ních lúi tới trước cửa nhà.

Toàn thân trần trụi, tứ chi thanh mảnh, da dẻ trắng ngần, mái tóc mai thật dài che đi đôi mắt, có lẽ là do quá lạnh, cho nên môi có chút trắng bệch.

Tuy là khả năng thừa nhận của Âu Dương Hạo Nhiên cao hơn người bình thường một ít, nhưng anh cũng tránh không khỏi chuyện bị thiếu niên trần truồng từ đâu xuất hiện này làm hoảng sợ. Tuy nhiên, mới đó anh cũng đã điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, chuẩn bị không nói tới thiếu niên đang che tầm mắt, bước sang bên, định đi ra ngoài.

Ai ngờ người một giây trước còn ngồi chồm hổm trên đất thấy anh rẽ sang hướng khác cũng lập tức dùng hai tay hai chân chạy theo, Âu Dương dừng bước, cậu ta cũng dừng lại, tựa vào chân anh.

“Cậu bạn nhỏ, sáng sớm chơi cosplay không vui chút nào đâu! Nếu cậu không đi, tôi sẽ gọi bảo vệ đấy!”

Người được gọi là cậu bạn nhỏ lắc đầu, lọt vào mắt Âu Dương lại thành cự tuyệt.

Ấn danh bạ, Âu Dương gọi cho bảo vệ và người bên chân anh cũng đã biết anh đang làm gì, nôn nóng dùng mười ngón tay cào loạn trên đất. Nhưng mới đó, da đã tróc, máu tươi chảy ra ngoài, cậu ta hoảng sợ, giơ tay mình lên nhìn như nhìn người ngoài hành tinh.

Âu Dương nhíu mày, nói sơ tình huống hiện tại cho bảo vệ nghe rồi tắt máy. Nếu người trước mắt này không phải tự ngược thì nhất định là đầu óc có chút vấn đề. Âu Dương án binh bất động, mấy bảo vệ chạy

tới, nhìn thấy một người trần truồng, cả đám đều cả kinh, trố mắt nhìn nhau.

Làm sao mà người này lại xuất hiện ở đây? Xung quanh chung cư đều là tường rào giả hoa, camera mở suốt hai mươi bốn giờ, lại có ban trực cửa gác hai cổng suốt, với trình độ của một tên điên như vậy, sao có thể lên vào mà bọn họ không hay biết gì cả?

Trong nước, tập đoàn Âu Dương có cả thảy hai mươi công ty, ở nước ngoài còn có thêm năm công ty con, cơ hồ là giao thiệp với toàn bộ các ngành nghề, mà tổng bộ lại thành lập ở một nơi yên tĩnh gần trung tâm thành phố Minh Lợi, nhìn thoáng qua, tổng công ty cũng không phải bắt mắt lắm, bởi vì nhà Âu Dương luôn rất khiêm tốn.

Âu Dương Hạo Nhiên ngồi khoan thai trước bàn sếp lớn, nhin không được, xoa xoa thái dương. Vừa rồi anh hai gọi điện tới, nói phải ở nước ngoài làm gì đó, hình như là gặp chuyện gì phiền phức. Giờ đang là thời khắc quan trọng, xem ra anh còn phải tiếp tục đưa lưng ra đảm nhận rồi.

“Ting ting ting —”

Chuông điện thoại vang lên, Âu Dương ấn phím 1, giọng của thư ký lập tức truyền tới.

“Quản lý, có bảo vệ ở khu chung cư tìm ngài!”

“Chuyển sang đi!”

Điện thoại nói với tuyến ngoài, Âu Dương biết bảo vệ tìm mình chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt, một là mất trộm, hai là hỏa hoạn, nếu như xui xẻo một chút, chắc là cũng không đến nỗi có ai thù hằn gì đó mua bom cho nổ tung cả khu chứ?

“Xin chào, Âu Dương tiên sinh, làm phiền tới ngài rồi!”

Âu Dương thần nhiên “ừ” một tiếng, kết quả, câu nói kế tiếp thật là ngoài sức tưởng tượng.

“Thiếu niên... buổi sáng quần lấy ngài... ngài xem... ngài có thể bớt chút thời gian tới nghĩ cách hay không?”

Kết thúc cuộc gọi với bảo vệ khu chung cư, Âu Dương nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mặt trời đã ngả về Tây, không biết làm sao thiếu niên cả người trần trụi đó lại hiện lên trước mắt anh, khiến anh cảm thấy phiền muộn. Anh lại nhấn số gọi thư ký báo hủy bỏ cuộc họp cuối giờ, còn anh, thì vội vàng đi trở về nhà.

Gần nhà Âu Dương có mấy tiệm thức ăn nhanh khá hợp vệ sinh, với một quý tộc hoàng kim độc thân không nấu nướng như anh, có đôi khi sẽ tới đó mua vài thứ qua loa.

Nhưng từ khi phát hiện bạch miêu đói đến gầy trơ xương, tiện đà phát hiện luôn đám mèo hoang trong khu, mỗi ngày, đến tối, Âu Dương Hạo Nhiên đều mua hai đuôi cá, có khi cá đã bán sạch, anh lại mua một ít thức ăn cho mèo ở ven đường, dường như đó đã dần dần trở thành thói quen của anh.

Lúc tới phòng bảo vệ, Âu Dương nhìn thấy thiếu niên cuộn tròn trong góc tường, để lộ đôi mắt mèo thật to, không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm ra cửa.

“Âu Dương tiên sinh, ngài tới rồi!” Bảo vệ thấy anh vào, thiếu chút nữa đã xem anh như ân nhân cứu mạng.

Thiếu niên nhìn thấy Âu Dương, lại kêu oa oa, trong mắt toát ra khát vọng, chỉ cần là người sáng suốt một chút đều có thể nhìn ra.

“Âu Dương tiên sinh, ngài xem, cậu ta chỉ nhận ra một mình ngài thôi. Hôm nay người ở bệnh viện tâm thần cũng đã tới, nói muốn nhập viện phải đóng phí làm thủ tục, phí giao niên, mớ chi phí này cũng không phải nhỏ, mà tiền lương mỗi tháng của chúng tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng giải quyết ẩm no gia đình... Thiếu niên này cứ như con mèo, vừa cào vừa cắn, điên hết chỗ nói rồi!”

Nói cách khác, bảo vệ gọi Âu Dương tới đây là để xin tài trợ.

Âu Dương nghe bảo vệ hình dung người điên đó thành mèo, trông lòng thấy khó chịu, nhưng ngoài mặt anh cũng không biểu hiện gì, tóm lại thì người này do anh phát hiện, chi phí ở bệnh viện tâm thần với anh mà nói cũng chẳng là gì, cứ coi như làm một việc thiện cuối năm vậy.

Tối đó, đám mèo trong khu lại chờ Âu Dương về như cũ, nhưng anh đợi mãi cũng không thấy bóng dáng bạch miêu đâu. Chuyển tiền vào tài khoản của bệnh viện tâm thần xong, lúc mấy bảo vệ trong khu nhìn thấy anh đều khom lưng cúi đầu, nhưng thêm ba ngày nữa, anh cũng không nhìn thấy bạch miêu.

“Các anh có nhìn thấy một con mèo trắng như tuyết, ở chóp đuôi có một đốm đen không?”

Nghe nói trời lạnh có người lòng bắt mèo hầm ăn, Âu Dương sợ bạch muội (*anh í tưởng em nó là mèo cái =))*) đã gặp bất trắc rồi. Sau ba ngày, anh nhịn không được tới phòng bảo vệ hỏi thử, sẵn đó cũng cho họ biết đừng có cái suy nghĩ ăn thịt bạch miêu.

Mấy nhân viên ở đó cũng tỏ vẻ chưa từng nhìn thấy con mèo đó, nhưng lại nhắc tới thiếu niên bị đưa tới bệnh viện tâm thần.

Họ nói tình huống của cậu ta không tốt lắm, người ở bệnh viện có gọi tới, nói có khi nào cậu ta là con riêng của một nhà giàu nào đó hay không, khu này toàn người có tiền, có một vài đứa con riêng thì cũng không có gì là lạ.

Mấy nhân viên ở đó mỗi người nói một câu, dút lời cũng không quên liếc trộm Âu Dương Hạo Nhiên một cái. Tuy Âu Dương chỉ mới hai mươi chín, hẳn là không có đứa con lớn như vậy... Nhưng cũng không nhất

định... Lỡ người ta là thiên phú dị bẩm cũng không chừng.

“Tình trạng không tốt lắm là sao?”

Đây là bệnh nghề nghiệp của Âu Dương Hạo Nhiên, trước nay, mọi chuyện anh đều có thể lo liệu hai đầu gần nắp gọn gàng, cho nên mới có thể đứng vững giữa thương trường, còn anh hai của anh cũng có thể quăng hết cả tập đoàn to như vậy cho anh, một mình chạy ra nước ngoài, gọi hoa mỹ thì là đi khảo sát, nhưng thật ra cũng không biết là đã làm những chuyện gì rồi.

“Nghe nói căn người đá người ghê lắm...”

“Mấy ngón tay của các hộ sị đều bị cắn sưng lên...”

“Cả ngày không ăn gì cả...”

Nghe mấy bảo vệ nói, Âu Dương Hạo Nhiên nhú mày, lần đầu tiên trông thấy, anh nhớ là thiếu niên đó rất ngoan ngoãn, theo lẽ lúc tới bệnh viện, được chuyên gia chăm sóc phải tốt hơn mới đúng, sao lại ra nông nỗi này?

Thành phố Minh Lợi tắc đất tắc vàng, bệnh viện được xây ở một vùng ngoại ô cách trung tâm thành phố bốn mươi phút đi xe. Từ xa nhìn vào, nó như một nông trang, tường trắng, tòa nhà không cao, trước cửa treo một lá cờ, màu nhạt tới nỗi không còn nhìn ra dáng vẻ vốn có của nó nữa.

Đến cuối tuần, Âu Dương mới có thời gian lái xe tới đây, trước giờ anh chưa từng nghĩ là sẽ có một ngày mình sẽ tới bệnh viện tâm thần.

Tiếp anh chính là một y tá, tuổi không lớn lắm chắc là mới vừa tốt nghiệp, thấy Âu Dương anh tuấn, mắt cô ta không hề chuyển, chạy tới chạy lui ân cần vô cùng.

Cô y tá dẫn anh đi xem phòng trò chơi, phòng đọc sách và phòng chiếu phim. Giờ đang là buổi chiều, đa số các bệnh nhân đều ở trong phòng, có y tá trông chừng. Có mấy người thấy người lạ tới, điên điên khùng khùng vừa cười vừa hát.

Nếu thật sự ở lại nơi này, cho dù không phải người điên cũng sẽ bị làm điên mất!

Vì trước đó không nói rõ mục đích, nên anh đi quanh một vòng. Đến khi anh nói muốn gặp thiếu niên tìm được ở chung cư Thủy Lam thì sắc mặt y tá thay đổi n lần.

Âu Dương nhìn cô y tá nọ ậm ừ không nói ra lời, trong nhất thời anh cảm thấy sự tình có chút kỳ quái. Anh hồi mãi, y tá đó mới dẫn anh vào một gian phòng riêng ở lầu ba.

Cửa vừa mở, mùi hôi thối từ bên trong xông ra ngoài. Ánh sáng trong gian phòng này không tốt, có hơi tối, nhưng chỉ vừa liếc mắt một cái Âu Dương đã nhìn thấy thiếu niên bị trói hai tay hai chân trên ghế, cậu mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, để lộ hai cái đùi và đôi chân nhỏ trắng nõn bị dây thừng siết ra máu.

Y tá vội vàng giải thích: “Âu Dương tiên sinh, thiếu niên này không chịu nghe lời, chúng tôi làm vậy cũng là bất đắc dĩ thôi. Cậu ta đã làm bị thương rất nhiều y tá, chúng tôi lại không dám dùng quá nhiều thuốc an thần cho cậu ta, cho nên đành phải trói cậu ta lại...”

Dường như nghe thấy tiếng của Âu Dương, thiếu niên luôn cúi đầu đột nhiên ngẩng cổ lên, kẻ đó, mấy tiếng kêu khàn khàn cũng bắt đầu thoát ra khỏi yết hầu.

“Âu Dương tiên sinh, dường như cậu ta quen anh!”

Âu Dương nhìn thiếu niên, từ từ bước tới. Cô y tá thấy vậy, gấp đến độ giữ chặt anh lại, nhưng bị anh kéo ra.

Thiếu niên thấy Âu Dương đi về phía mình, lại càng giãy giụa dữ dội hơn, cánh tay, mắt cá chân bị trói bắt đầu ứa máu, thiếu niên vẫn giãy mạnh, thiếu điều muốn kéo cả chiếc ghế chạy theo.

Trong một tiếng hét to của y tá, Âu Dương vững vàng đỡ chiếc ghế đang ngã lại, thiếu niên cũng bị anh ôm vào lòng, ngoan ngoãn không làm ầm ĩ nữa.

Mái tóc mai thật dài trượt sang bên, để lộ một đôi mắt thật to, trong suốt không một tia tạp chất. Trong mơ hồ, giống như cậu đang cười khế, khiến Âu Dương Hạo Nhiên không cảm lòng được, nghĩ tới tiểu bạch miêu.

“Cậu ta không cắn anh? Toàn bộ y tá trong bệnh viện chúng tôi đều đã thử một lượt, ai cậu ta cũng không thích!” Nhìn hai người, y tá kinh ngạc vô cùng: “Ai da, thật ra trông cậu ta cũng đẹp quá nha!”

Âu Dương cầm tay cậu lên tháo dây trói cho cậu, cậu không hề nhúc nhích, ngoan ngoãn ngồi trên ghế. Âu Dương lại cởi dây trói ở chân, nhưng do miệng vết thương quá sâu, ghim vào da thịt, lúc gỡ ra thiếu niên hô lên một tiếng, sau đó vẫn ngoan ngoãn không có động tĩnh gì.

“Dường như không có không nghe lời như lời cô nói!” Âu Dương vuốt đầu thiếu niên, “Có lẽ, cậu thật sự có duyên với tôi?”

Dường như thiếu niên nghe hiểu Âu Dương đang nói gì, ngoan ngoãn gật đầu mấy cái.

Âu Dương đẩy tóc bên trán cậu qua, cẩn thận xem xét kỹ lưỡng, rồi nói: “Có muốn theo tôi về nhà không?”

Trong thoáng chốc, mắt thiếu niên sáng rực lên, sau đó gật gật đầu.

Thủ tục xuất viện cũng không phức tạp lắm, chủ yếu là do Âu Dương Hạo Nhiên có tiền, có tiền chuyện gì cũng dễ ăn nói. Hơn nữa trông thấy thiếu niên ở trong tay Âu Dương ngoan ngoãn nghe lời, họ còn ước gì sớm ném củ khoai bồng tay này đi cho lẹ.

3. Chương 1-3: Trung

Vì thế, lần đầu tiên thiếu niên được ngồi xe có rèm che, theo Âu Dương về ‘nhà’ mà anh nói.

.

Cậu còn nhớ là trước đây hắc miêu có leo lên nóc một chiếc xe, lại còn diều võ giường oai, giậm chân mèo, còn cậu, nhiều nhất chỉ dám nằm ngủ dưới lớp, có lần còn tình nghịch vươn móng vuốt cào một đường lên cửa. Nhưng đa số thời gian, cậu thật sự rất sợ cái hộp sắp tự nhiên sẽ khởi động này.

Giờ cậu có cơ hội ngồi vào trong hộp sắt, sau này có gặp đám hắc miêu, cậu nhất định phải khoa trương một phen.

Xe chạy từ từ, vì cuối tuần nên trên đường cũng không nhiều xe cộ qua lại lắm. Sau nửa giờ đồng hồ, Âu Dương đã về tới nhà, suốt dọc đường, từ kính chiếu hậu anh trông thấy thiếu niên một chốc nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, một chốc lại kéo kéo dây an toàn trên người, một khắc cũng không ngừng.

Anh cầm tay lái, đột nhiên thấy bất an với quyết định trong một lúc xúc động của mình.

Đầu tiên, anh là một đại nam nhân, tuy rằng đã sắp bước qua cái tuổi ba mươi, nhưng anh lại chưa chính thức đưa ai về nhà. Thêm nữa, anh, anh hai và cậu em của anh đều thích nam nhân, tuy là thiếu niên này không phải dạng anh thích, nhưng dù sao thì cậu ta cũng là giống đực nha. Cuối cùng, anh là một người cuồng công việc, vốn không có thời gian chăm sóc cho kẻ ngồi phía sau cứ dòm tới ngó lui.

Về gần tới nhà lại bị kẹt xe, Âu Dương lo lắng, chờ đến lúc lái xe vào bãi đỗ, anh mới phát hiện đĩa trẻ to xác phía sau đã cuộn tròn lại như mèo con ngủ say, nhưng cậu ta cũng rất dễ tỉnh giấc, Âu Dương vừa mở cửa ra, cậu ta đã cảnh giác, ngẩng đầu lên.

Âu Dương mở cửa ra cho cậu, thiếu niên lập tức bò ra khỏi xe. Âu Dương cau mày nhìn người nằm bên chân mình, cái kiểu ngoan ngoãn cúi đầu đó đúng là còn hơn cả tiểu M trong mấy câu lạc bộ SM.

“Cậu không biết đi?”

Vừa rồi, lúc ra khỏi bệnh viện tâm thần là do chuyên gia khiêng cậu lên xe. Âu Dương quan sát một hồi, đúng thật là chưa từng thấy thiếu niên tự đi bao giờ.

Thiếu niên cọ cọ bên chân anh.

Đây là...

“Câu mau đứng lên đi, như vậy không được!” Âu Dương thở dài, anh từng nghĩ là sẽ ôm bạch miêu về nhà nuôi, nhưng lại sợ nhốt nó trong nhà cả ngày, mất đi tự do như lúc sống hoang dã. Bởi vậy, anh mới chần chừ tới giờ, ai ngờ lại nhặt được một người có hành vi cử chỉ y như mèo về nuôi.

Thiếu niên vẫn không đứng dậy, cũng may là thang máy cách đó không xa, Âu Dương Hạo Nhiên thử đi trước, xem phản ứng của thiếu niên, không ngờ anh vừa mới bước vào thang máy, thiếu niên đã dùng hai tay hai chân chạy nhanh vào, lúc thang máy đi lên, cậu ta vừa tò mò lại vừa khẩn trương, nép sát chân anh nhìn tứ phía, khi nhìn thấy bóng mình in trên thang máy, cậu ta hiểu kỳ, đưa tay gãi gãi.

Đây quả là một tên vô cùng dở hơi!

Âu Dương mở cửa nhà, cởi giày, thấy thiếu niên bò trên đất như động vật, trong lòng có chút không đành, đưa tay đỡ cậu lên.

“Về tới nhà rồi!”

Thiếu niên bị Âu Dương bán ôm, nghiêng đầu sang bên, lộ đôi mắt to tròn, tò mò, đánh giá bên trong.

“Vào đi, sau này đây là nơi sống tạm của cậu, tôi sẽ cố gắng giúp cậu tìm được người nhà!”

Lúc nghe thấy từ “người nhà” dường như mặt cậu buồn hẳn, cậu bị bán ôm vào trong, chờ Âu Dương khép cửa lại, cậu liền ngồi ồm xuống nơi để giày.

Thấy đầu gối cậu bị trầy, Âu Dương thở dài, đưa tay ôm cậu lên. Lạ thật, thiếu niên rất nhẹ, ban sáng thấy cậu gầy gò, nhưng hiện tại xem ra đúng là gầy quá mức, đừng nói là ở nhà chịu khổ nên lén chạy ra đây nha?

Âu Dương Hạo Nhiên ôm cậu đi tới salon, thấy cậu không ngừng ngửi tới ngửi lui quanh người mình, anh cảm thấy lạ, chờ lúc được đặt xuống salon mềm mại cậu ta lại nhấc tay áo anh lên ngửi ngửi. Âu Dương là một người thích sạch sẽ, cho nên là không ngửi được mùi gì ngon.

Nếu như sau này phải ở cùng nhau, vậy tất nhiên là phải xưng hô với nhau rồi, hai người không thể cứ “nè, ê, kia, nọ” mãi được, như vậy, cách tốt nhất là phải nói rõ với thiếu niên. Âu Dương ngồi xuống, nhìn kỹ thiếu niên một hồi.

“Cậu tên gì?”

Thiếu niên liếm liếm vết thương trên cổ tay.

“Cậu có tên không?”

Thiếu niên lại liếm liếm vết thương trên mắt cá chân.

Âu Dương thở dài: “Để tôi đặt cho cậu một cái tên vậy!”

Thiếu niên ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: “Meo meo!”

Thật sự là một lời kinh người, Âu Dương giật mình, nhìn cậu, gian nan hỏi: “Cậu... vừa nói cái gì?”

Thiếu niên lại nói: “Meo meo!” Xong, tiếp tục liếm cổ tay.

Chẳng lẽ ân trên biết anh thích mèo, cho nên đưa một người mèo tới cho anh? Đây đúng là một lễ vật cực lớn nha! Chẳng qua... dường như đầu óc của thiếu niên trước mắt anh có chút vấn đề, cũng không biết trước đây đã sống thế nào, nhưng có vẻ rất ít khi tiếp xúc với bên ngoài.

“Đừng liếm, có vi khuẩn!” Đây là lần thở dài thứ n của Âu Dương. Anh nắm cổ tay thiếu niên lên, nhìn tới nhìn lui: “Để tôi dẫn cậu đi tắm trước một chút, rồi thoa thuốc cho cậu, sẽ mau lành thôi!”

“Meo meo... Ngao?” *Thuốc gì? Bị thương chỉ cần liếm liếm sẽ khỏi, bọn tôi luôn liếm nha, sao lại không cho tôi liếm?*

Thấy thiếu niên nhìn mình bằng ánh mắt mờ mịt, Âu Dương mỉm cười, nụ cười vô cùng mị lực, khiến một thiếu niên đang mờ mịt điên đảo.

Âu Dương vỗ vỗ đầu cậu: “Vương Miêu, sau này tên của cậu sẽ là Vương Miêu!”

Vừa có được cái tên, Vương Miêu bò tới mép salon nhìn Âu Dương mở TV lên, một hộp sắt lớn như vậy tự nhiên xuất hiện một đám người khiến Vương Miêu sợ hãi, chui vào lòng Âu Dương, run lên. Âu Dương vừa định đi pha nước, lại bị Vương Miêu nhào tới, ngã ngang xuống đất.

Cũng may dưới salon là lớp thảm lông cừu rất dày, nhưng tiếng động do hai người tạo ra tất nhiên là không nhỏ. Vương Miêu cười trên người Âu Dương, cọ cọ mặt mình vào cổ anh, móng vuốt cao lên, tư thế phải nói là cực kỳ quỷ dị.

“Sao vậy?” Âu Dương cố đẩy cậu ra, tiếc là Vương Miêu bấu vô cùng chặt, giống như bạch tuộc, kéo không ra. Thấy cậu sợ sệt, liếc trộm màn hình TV, anh lập tức hiểu ngay, thì ra là cậu ta bị TV dọa sợ.

Đây đã là thời đại gì rồi, vậy mà vẫn còn người sợ TV? Cho dù là đứa nhóc mới sinh ra, thì e là bé cũng đã làm quen với thứ đồ điện này từ trong bụng mẹ rồi chứ?

Âu Dương buồn bực, tắt TV. Sau cùng, Vương Miêu cũng chịu bỏ khỏi người anh, rồi lại giống như một đứa nhỏ làm sai chuyện, vùi đầu vào salon, chỉ lộ đôi mắt ti hí cùng đỉnh đầu đen thui, nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp.

Âu Dương Hạo Nhiên vờ như tức giận, xoay người đi vào phòng tắm, để lại bóng lưng “tiêu sái”. Vừa vào trong, anh lại cẩn thận mở đèn và hệ thống điều hòa trong phòng lên, xả nước, thử độ ấm.

Vì độ ẩm có hơi cao, cho nên mới đó khắp gian phòng đã nổi đầy hơi nước. Âu Dương đẩy cửa phòng tắm ra, không khí từ ngoài bay vào, sương mù mờ mờ, bất chợt, anh trông thấy một cái đầu lắc tới lắc lui bên cạnh cửa.

“Vương Miêu...” Âu Dương xoa xoa thái dương: “Là cậu sao...”

Vương Miêu nhô đầu ra, từ đáy quần Âu Dương tò mò nhìn vào trong.

Âu Dương chống tay lên cửa, vừa rồi anh giật mình, giờ tim vẫn còn đang đập loạn xạ. Vào lúc này, ai đó lại như hữu ý vô ý cọ cọ dưới đũng quần anh, thật là muốn mạng người mà.

“Vương Miêu...”

Âu Dương túm người đang trưng cái mặt vô tội dưới quần mình ra, nhanh chóng cởi sạch sẽ. Trong lúc Vương Miêu vô cùng phối hợp không nhúc nhích, anh ôm cậu vào trong bồn tắm lớn. Ai dè chỉ vừa chạm nước, Vương Miêu đột nhiên giãy giụa mãnh liệt.

“Nè nè nè... tôi nói...”

Vương Miêu bò lên người Âu Dương, hai tay bấu chặt đầu anh không chịu buông ra. Cái mũi Âu Dương bị ngực cậu đè lại, tức thì những lời định nói ra cũng bị ém trở vào, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô. Do đối phương giãy giụa, Âu Dương Hạo Nhiên ôm không được cậu, kết quả cả hai cùng ngã về sau, rơi vào trong bồn tắm.

Đây là bồn tắm hình tròn kiểu để mát xa, có thể chứa được ba người. Âu Dương Hạo Nhiên và Vương Miêu vừa rơi xuống, nước đã văng ra khắp sàn.

Vương Miêu ngồi trong nước, giống như một con mèo dựng lông, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ, quơ tay quơ chân muốn bò trở ra ngoài. Do mép bồn quá trơn, cậu cào cào một hồi lại lết trở vào, uống một ngụm nước.

Trong mắt Âu Dương đều là tơ máu, anh cuống quýt lôi Vương Miêu ra, thấy cậu ta vẫn giãy giụa lung tung, anh nổi giận, không khống chế được chính mình, vỗ mạnh vào ngực Vương Miêu một cái.

“Bốp —” Vang lên thật to.

Nhìn cái ngực đỏ ửng lên của Vương Miêu, Âu Dương Hạo Nhiên thở dài: “Tôi cho cậu thời gian nửa tiếng đồng hồ, nửa tiếng sau, nếu cậu vẫn chưa tắm rửa sạch sẽ, tôi sẽ...”

Âu Dương Hạo Nhiên không nói câu quảng ra ngoài ra khỏi cửa miệng mà cảm giận xoay người, sau đó đóng cửa phòng tắm lại thật mạnh.

Cũng may là căn nhà này không chỉ có một phòng tắm, Âu Dương vào phòng tắm trong phòng ngủ mình tắm rửa sạch sẽ, sau đó mặc áo tắm ra ngoài, mở máy tính lên, bắt đầu xử lý email.

Do hôm nay là cuối tuần, cho nên email phải xử lý cũng không nhiều. Âu Dương Hạo Nhiên mở từng cái ra đọc, đến email sau cùng, do Âu Dương Quân gửi vào nửa giờ trước khiến anh phải xử lý rất lâu. Trong email, anh hỏi của anh hỏi rất nhiều vấn đề về hướng đi sắp tới của công ty, Âu Dương Hạo Nhiên cẩn thận gửi lại xong, khoe mắt mới liếc tới đồng hồ thời gian bên góc máy tính.

Mới đó đã hơn một giờ, Âu Dương nhíu mày, đừng nói tên ngực đó vẫn còn trong phòng tắm nha? Đối tốt với cậu ta như vậy, mà cậu ta lại không biết ơn, chỉ tắm một chút mà lại nhìn anh như có thâm cừu đại hận gì lắm, chẳng lẽ anh đáng sợ tới vậy?

Lại qua thêm mười phút, Âu Dương Hạo Nhiên khép máy tính lại, mở ra, rồi lại khép, chẳng hiểu sao lòng anh lại thấy bất an, anh thở dài, buông laptop đặt trên gối xuống, đứng dậy, đi về phía phòng tắm.

Đứng bên ngoài có thể nghe thấy tiếng nước rất nhỏ, Âu Dương nghiêng lỗ tai nghe một chút, sau đó đẩy cửa ra.

Trong bồn tắm, thiếu niên trắng như tuyết đang vẽ cái ngực lên, cẩn thận dùng ngón tay vẩy nước. Hai đùi cậu hơi tách ra, lúc cậu nghiêng người về trước, dường như còn có thể trông thấy tiểu cúc hoa non mềm.

Với trường hợp kích thích như vậy, mặc dù định lực của Âu Dương rất mạnh, cũng từng duyệt vô số người, nhưng giờ này nói thật là cũng có chút rục rịch. Nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện đối phương chỉ là một thiếu niên khờ dại, Âu Dương cảm thấy mình rất ti tiện.

“Tắm xong rồi?” Thấy mấy giọt nước trên người Vương Miêu, nước trong bồn cũng đã nguội, anh hỏi.

Vương Miêu gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Thấy cậu lạnh run lên, Âu Dương cảm thấy mình có chút quá đáng vì hành vi phát cáu vừa rồi, người là

do anh mang từ bệnh viện tâm thần về, như vậy anh nhất định phải phụ trách, khi đối mặt với một thiếu niên bị tàn tật về mặt tinh thần, sao anh có thể làm như vậy?

“Đừng sợ, để tôi tắm giúp cậu nha?”

Thấy tóc Vương Miêu dính thành từng nhúm, trên đầu gối cũng không phải là sạch lắm, anh biết là có lẽ cậu sợ nước, anh đi rồi, cậu ta cũng không hề tắm rửa. Lúc anh đi vào thấy cậu ta đang vẩy nước, có lẽ là cậu ta đang liều mạng thử “giao tiếp” với nước cũng không chừng.

Vương Miêu mở to mắt, nhìn Âu Dương rồi lại nhìn bồn tắm lớn, nhìn bồn tắm lớn rồi lại nhìn Âu Dương, cảm giác đau đớn trên mông cậu vẫn chưa quên được đâu nha.

Lại pha thêm một bồn nước ấm, Âu Dương cũng cởi sạch chính mình, để lộ thân hình cường tráng. Đây là thân thể tuyệt mỹ hàng năm luôn giấu dưới lớp âu phục, Vương Miêu ngơ ra, quên cả chuyện bị đánh mông, mặt cũng dần dần đỏ lên.

“Đều là nam nhân, có gì phải xấu hổ chứ?”

Âu Dương vừa trêu chọc vừa kéo Vương Miêu vào bồn tắm. Anh kéo cậu lên người mình, cố gắng không để cậu tiếp xúc với nước, sau đó đỡ cậu, vừa để cậu thích ứng với nước ấm vừa từ từ đưa cậu vào giữa bồn tắm. Mới đầu Vương Miêu còn kháng cự một chút, lát sau chắc là cảm thấy ngấm nước ấm rất thoải mái, cậu bình tĩnh lại.

Âu Dương Hạo Nhiên đưa tay xoa nhẹ mông Vương Miêu, làn da của thiếu niên đúng là rất tốt, lúc vào nước lại càng trắng mịn vô cùng. Có lẽ là chạm vào chỗ đau, Vương Miêu nức nở một tiếng nho nhỏ.

“Còn đau không?”

“Ô ô...”

“Xin lỗi, tôi không phải cố ý la cậu!”

Vương Miêu dùng tay vốc nước, lưng lại tựa sát vào ngực Âu Dương, nhịp tim đập của nam nhân không hiểu sao lại khiến cậu thấy an tâm vô cùng.

“Vương Miêu, lại đây!”

Vương Miêu mở to mắt, thấy có một chất lỏng trong suốt trong tay Âu Dương, cậu tò mò, quay đầu lại ngửi ngửi.

“Nhắm mắt lại!”

4. Chương 1-4: Hạ

Vương Miêu nghe lời, nhắm mắt lại. Kể đó, có gì lành lạnh trên đầu, cũng có thứ trơn trơn gì đó lan ra, khiến Vương Miêu hoảng sợ tay chân cào loạn, muốn mở to mắt ra, nào ngờ lại bị Âu Dương che lại.

“Đừng sợ!” Âu Dương vừa dùng đầu gối đầu xoa mái tóc của cậu, vừa vỗ lên vai cậu trấn an. Có lẽ Vương Miêu cảm thấy Âu Dương không có ý xấu, cho nên nghiêng sang một bên để anh gối.

“Dùng đầu gối tóc sẽ thơm hơn. Giờ tôi sẽ xả tóc cho cậu, nhớ nhắm chặt mắt lại đó!”

Vương Miêu nhắm chặt mắt lại, nhưng khi dòng nước ấm chảy từ trên đầu cậu xuống, cậu bật dậy, khiến gáy Âu Dương đập mạnh vào vòi sen một cái, đau choáng váng. Chất lỏng cay xè lọt vào trong mắt, đây là nỗi thống khổ trước giờ Vương Miêu chưa từng trải qua, cậu rít lên mấy tiếng, cắn lên tay Âu Dương một cái.

Cú này cắn không nhẹ, Âu Dương Hạo Nhiên cũng không ngờ là cậu lại đột nhiên sẽ cắn như vậy. Tuy là trước đó có rất nhiều người cảnh báo với anh rằng thiếu niên này cắn người, về chuyện này, anh vẫn luôn ngờ vực, nhưng với tình trạng hiện tại, xem ra những người đó đều nói đúng cả.

“A ——!” Âu Dương Hạo Nhiên đau đến quát to một tiếng, thiếu chút nữa đã quăng Vương Miêu ra ngoài, đồng thời, cảm xúc anh cố lắm mới bình ổn xuống khi này lại bốc lên. Anh giữ chặt người Vương Miêu, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, anh dùng nước rửa sạch hai mắt, xả sạch tóc cho Vương Miêu.

Cũng không biết trận tắm rửa này kết thúc thế nào, nhưng lúc Âu Dương ra khỏi phòng tắm, tay anh đã in một dấu răng thật sâu, thiếu chút nữa là đổ máu. Anh kiệt sức, trước đây, cho dù phải tăng ca suốt hai mươi bốn giờ anh cũng chưa bao giờ thấy mệt mỏi thế này.

Vương Miêu rúc trong cái áo tắm thật rộng, nhô đầu ra khỏi phòng tắm, gương mặt nhỏ xinh, mái tóc đen mềm mại dán chặt sau ót, đôi mắt to khản trương nhìn tứ phía.

Âu Dương Hạo Nhiên chỉnh điều hòa lên cao nhất, rồi đặt áo ngủ sạch sẽ của mình trước cửa phòng tắm, nhưng đặt xong anh lập tức hối hận, bởi vì Vương Miêu lấy tay đẩy đẩy quần áo ra, kết quả là cái áo tắm rộng rinh trên người trượt xuống, rơi xuống đất.

Thân thể trắng như tuyết ấy như in sâu vào trong mắt Âu Dương.

Nam nhân không hề nhúc nhích, anh vẫn ngồi yên trên salon, tuy là Vương Miêu không có lối suy nghĩ như người bình thường, nhưng với biểu hiện không nghe lời này của cậu, anh rất giận. Anh là một trong những ông chủ của tập đoàn Âu Dương, ngoài anh trai anh ra, bình thường bên dưới không có ai không phục anh, người luôn kháng cự hết lần này tới lần khác như Vương Miêu, thật sự là ra ngoài sức chịu đựng.

Vương Miêu cẩn thận nhìn Âu Dương một hồi, sau đó từ từ bò tới bên chân anh, cuộn tròn ở đó.

Tuy là trong phòng đã mở điều hòa, nhưng do Vương Miêu gầy gò, nên cho dù có cố gắng co người thế nào cậu vẫn thấy lạnh. Vả lại do ban nãy vừa gội đầu xong, mắt cậu đỏ bừng, thêm một lát nữa, chóp mũi của cậu cũng bắt đầu đỏ lên.

Vương Miêu không biết phải xin lỗi Âu Dương thế nào, cậu không biết nói tiếng của con người, cậu chỉ biết vào những lúc Âu Dương tức giận, nằm bên chân anh, xin anh tha thứ.

Vào cái lúc Vương Miêu ngẩng đầu nhìn lên mình lần thứ ba, Âu Dương Hạo Nhiên lắc đầu, xoay người ôm người đang trần truồng đặt lên salon, vừa cầm quần áo lên vừa nói: “Tiểu tử tông, phục cậu luôn! Giờ ngồi yên không được nhúc nhích cho tôi, tôi mặc quần áo vào cho cậu!”

Lần này Vương Miêu lại rất nghe lời, bảo cậu đừng nhúc nhích, cậu thật không xê dịch chút nào. Âu Dương mặc quần áo vào cho cậu, áo ngủ có hơi rộng, mặc vào không vừa, tay áo dài tới nỗi che mất mấy ngón tay. Âu Dương thấy thế liền xắn tay áo lên cho Vương Miêu, xong lại lấy thuốc tan máu bầm ra, định thoa cho cậu. Do sợ cậu thấy đau lại dựng lông như ban nãy, lần này anh đã chuẩn bị sẵn sàng, nào ngờ Vương Miêu vẫn ngồi yên, dường cảm thấy cổ tay cổ chân mình có gì đó lạnh lạnh, cậu thoải mái cười rộ lên.

Rốt cuộc thì trong đầu thiếu niên này đang nghĩ gì vậy? Nhìn nụ cười của Vương Miêu, bỗng dưng Âu Dương thấy tâm trạng mình tốt hẳn.

Đã sớm qua giờ cơm chiều, hai người còn náo loạn nửa ngày khiến bụng đói meo. Âu Dương mở tủ lạnh ra, thấy một túi trứng, bên cạnh trứng là một cái bắp cải.

Gần đây bận việc không có thời gian nấu nướng, dù hôm nay là cuối tuần, nhưng do phải đến bệnh viện tâm thần thăm bệnh, lại còn mềm lòng, mang về một cục nợ thế này, đương nhiên là không có thời gian mua thức ăn, giờ cũng chỉ đành tùy tiện ăn chút gì thôi vậy.

Đập trứng bỏ vào mì, trong lúc đợi mì nóng lên, Âu Dương trông thấy Vương Miêu ngoạm chai thuốc anh vừa thoa cho cậu ban nãy, đi về phía nhà bếp. Tuy đây không phải lần đầu tiên trông thấy, nhưng với mấy hành vi mang tập quán động vật của Vương Miêu, anh vẫn thấy lạ vô cùng.

Âu Dương Hạo Nhiên cúi người, lấy chai thuốc trong miệng cậu ra. Anh muốn đỡ cậu dậy, nhưng hai chân cậu lại yếu ớt, như không có chút sức, dù anh có kéo thế nào cũng không đứng dậy nổi.

Sau cùng, Âu Dương chọn cách chịu thua. Anh nhìn lọ thuốc trên tay mình, hỏi: “Sao thế? Muốn thoa nữa à?”

Vương Miêu chớp chớp đôi mắt, Âu Dương đưa chai thuốc tới cho cậu, định để cậu tự làm. Vương Miêu dùng ngón tay mở nắp, cậu mở từ từ, nhưng vẫn chưa mở ra được, thế là cậu lại kéo tới kéo lui như một đứa trẻ đang nghịch món đồ chơi chưa từng thấy.

Âu Dương thấy cậu chuyên tâm với chai thuốc, anh xoay người tắt bếp, lấy mì ra. Cho đến khi anh bưng hai bát mì vào phòng khách xong đi trở vào bếp rửa nồi, anh phát hiện Vương Miêu vẫn chưa mở ra được chai thuốc đó.

“Phải làm thế này...” Âu Dương từ phía sau cầm lấy hai tay Vương Miêu, nắm ngón cái cùng ngón trỏ cậu xoay theo chiều nghịch kim đồng hồ: “Cậu xem, sau khi xoay như vậy, nắp sẽ mở ra!”

Vương Miêu nhìn chai thuốc vừa mở ra, lại ngẩng đầu nhìn Âu Dương, trong mắt toát ra tia sáng. Cậu học theo động tác của anh, ấn mạnh xuống một cái, thuốc mỡ màu trắng trào ra. Vương Miêu đưa ngón trỏ lên quệt một chút, giơ lên trước mặt Âu Dương, giống như một đứa nhỏ tranh công.

“Muốn tự thoa sao?”

Vương Miêu quỳ thẳng dậy, cẩn thận nhìn sắc mặt Âu Dương, sau đó thoa lên vết răng do cậu để lại. Âu Dương Hạo Nhiên kinh ngạc, lập tức hiểu được ý của Vương Miêu, xem ra tên tiểu tử này vẫn còn có chút lương tâm.

“Được rồi, để thưởng cho lòng tốt của cậu, tối nay cho cậu hai cái trứng luộc!”

Vương Miêu hào hứng thoa thuốc, cậu hoàn toàn không biết trứng luộc là thứ gì. Hơn nữa điều quan trọng là Âu Dương đã nghĩ sai rồi, không phải ai cũng thích ăn trứng luộc, ít nhất thì Vương Miêu không phải.

Hai chén mì thơm phức đặt trên bàn, khiến người sành ăn phải chảy nước miếng. Thứ vàng óng là trứng, xanh biếc là hành, hồng hồng là chân giò hun khói thái lát, còn có bắp cải giòn giòn. Âu Dương gấp một đũa mì trơn mềm lên, tao nhả cho vào trong miệng.

Vắt vả lẩm mẩm ngồi yên được trên ghế, Vương Miêu tò mò nhìn bát mì đang tỏa khói nghi ngút, sau đó chìa tay ra chọc chọc mấy miếng chân giò. Ngay khi Âu Dương ăn được nửa bát mì, cậu vươn đầu lưỡi phần hồng ra, định liếm miếng chân giò. Âu Dương cảm thấy phía đối diện mình quá im ắng, ngẩng đầu lên nhìn, thiếu chút nữa đã chết vì ghen mì.

“Tôi nói...” Âu Dương gian nan nuốt sợi mì xuống: “Không ai dạy cậu cách dùng đũa sao?”

Vương Miêu mở to đôi mắt vô tội nhìn Âu Dương, sau đó tự cho là thông minh vươn tay phải ra, bốc miếng chân giò trên bát ra, đưa tới bên miệng.

“Không được lấy tay vớt!”

Vương Miêu giật mình, miếng chân giò trong tay rơi trở vào trong bát. Cậu cúi đầu, không dám lấy tay vớt nữa, chỉ đành trưng vẻ mặt đáng tiếc ra nhìn miếng thịt. Âu Dương thở dài, đây là lần thử dài thứ $n+1$ của anh trong đêm nay. Anh vội vàng ăn hết nửa bát mì còn lại rồi đi tới phía sau Vương Miêu, cầm tay dạy cậu cách dùng đũa.

Lúc tay bị Âu Dương nắm, Vương Miêu rút người về sau, đáng vẻ sợ hãi như tiểu động vật ấy khiến Âu Dương đau lòng.

Thiếu niên này, cũng không biết là trước đây đã bị giam ở một nơi ngăn cách với thế giới bên ngoài thế nào mà lại trở thành thế này. Âu Dương vừa nghĩ vừa nhét cái miếng vào tay cậu, dùng đũa quá khó, nhưng nếu dùng miếng thì đơn giản hơn nhiều.

Vương Miêu rất thông minh, vừa học đã biết ngay. Dường như cậu cảm thấy rất hứng thú với mười ngón tay của mình, không ngừng nhúc nhích, sau đó nhìn Âu Dương cười ngây ngô. Chờ cậu ăn sạch toàn bộ chân giò hun khói, lại uống non nửa bát mì. Âu Dương thấy cậu leo xuống ghế, bò tới bên chân anh, cọ cọ.

Đây chính là kiểu lấy lòng trong truyền thuyết, sau khi tiếp xúc với đám mèo hoang, nhất là bạch miêu, anh thấy mình có thể hiểu hành vi hiện giờ của Vương Miêu.

“Cậu đúng thật là mèo tinh chuyển thế!” Âu Dương nhìn nửa bát mì trên bàn, tuy là từ nhỏ anh hai anh đã dạy là phải tiết kiệm, nhưng giờ ai biết Vương Miêu bị bệnh gì, trước giờ sinh sống thế nào anh đều không rõ, cho nên tất nhiên là không dám nuốt những thứ đó vào bụng, huống hồ anh cũng đã ăn no.

Do có Vương Miêu, cho nên tối đó Âu Dương vốn không thể ra ngoài, sợ cậu gây ra họa, cũng không thể ra ngoài cho đám mèo hoang ăn.

Cơm nước xong, Âu Dương lấy hộp xếp gỗ năm ngoái anh hai anh mua ở Canada về cho Vương Miêu chơi. Có trời mới biết anh hai anh nghĩ gì lại mua thứ đồ chơi trẻ con đó, lại còn nói hoa mỹ là muốn bù đắp lại tuổi thơ luôn phải vất vả học tập của anh.

Âu Dương đi trở về phòng mình mở email ra xem, phát hiện anh hai anh đã hồi âm. Ngắm lại thì hiện tại bên đó đang là buổi sáng, anh bắt đầu xem mấy câu hỏi mới, bình tĩnh trả lời.

Cứ như Âu Dương Quân đang muốn làm khó cậu em mình, mấy vấn đề y đưa ra rất hóc búa. Âu Dương Hạo Nhiên phải suy nghĩ ba lần bốn lượt mới gửi lại, kết quả là y mới tạm hài lòng.

Mai là thứ hai, như thường lệ thì buổi sáng có một cuộc họp. Âu Dương lại xem mấy điểm quan trọng sáng mai sẽ nói với từng bộ phận, chờ xong xuôi, kim đồng hồ đã đi qua con số mười hai.

Với người tăng ca điên cuồng như Âu Dương mà nói, con số mười hai, một hay hai đó đã sản sinh ra lực miễn dịch, nhưng hôm nay có lẽ do bị Vương Miêu vất kiệt sức, cho nên anh vốn đang ôm máy tính tựa vào đầu giường, qua một lát sau, máy tính đã trượt xuống. Trước lúc đi vào giấc ngủ, Âu Dương đã tự nhủ với mình, hay là ngủ một lát đi, chỉ một lát thôi...

Vương Miêu chơi xếp gỗ rất lâu, cậu càng chơi càng hưng phấn. Bấy giờ mấy khối gỗ rải khắp sàn nhà, màu sắc tươi mới, trông rất đẹp mắt. Vương Miêu chơi một hồi, giật giật lỗ tai, phát hiện không biết bắt đầu từ lúc nào, trong phòng Âu Dương đã im ắng. Không còn tiếng đánh chữ, cả gian phòng yên tĩnh tới đáng sợ.

Vương Miêu nhìn mấy đồ vật bài trí trong nhà mà cậu chưa từng trông thấy bao giờ, đột nhiên cậu rùng mình một cái, dùng hai tay hai chân bò vào trong phòng Âu Dương.

Âu Dương đã ngủ.

Vương Miêu bấu vào mép giường, nhìn lên trên, thấy Âu Dương đang nhắm mắt, thở đều đều. Vương Miêu tiếp tục ngẩng đầu nhìn, anh ta chính là người tốt nhất mà cậu từng gặp. Cậu lại nở một nụ cười ngây ngô, cố bò lên giường rồi cuộn người, nép vào trong lòng Âu Dương.

Vương Miêu ngáp một cái, nơi này thật ấm áp, cuối cùng cũng không lo mưa to, gió lớn bên ngoài nữa rồi.

5. Chương 2-1: Thương

Có thứ gì... mềm mềm thơm thơm rúc vào ngực mình, là mùi sữa tắm quen thuộc, à, nó là cái loại mà mình vẫn hay dùng.

“Ừm...” Âu Dương giật giật cánh tay có hơi tê cứng, vào lúc này, chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường cũng vang lên hợp thời. Bất chợt, thứ mềm mềm thơm thơm đó đột nhiên như có sinh mệnh nhích tới nhích lui trong lòng anh, khiến Âu Dương hoảng hồn, mở to mắt ra và đối diện với anh là một đôi mắt to đen, ngập nước, đôi môi nhỏ, đỏ mọng và vẻ mặt giật mình của ai đó.

Âu Dương cùng gương mặt xinh đẹp đó đối diện ba giây, cuối cùng anh cũng nhớ ra là bắt đầu từ tối qua, căn nhà này không còn chỉ có một mình anh nữa.

“Vương Miêu...”

Âu Dương còn chưa nói hết câu, chiếc đồng hồ báo thức lại như nổi điên vang inh ỏi. Vương Miêu oa lên một tiếng, lao vào trong lòng Âu Dương, thân thể lạnh lạnh tựa vào người anh khiến anh run lên, nổi da gà.

Rốt cuộc thì bắt đầu từ khi nào cậu ta bò lên giường mình vậy? Âu Dương nhòm dậy thấy máy tính mình vẫn còn sáng, mới chợt nhớ là đêm qua anh ngủ quên, cho nên vẫn chưa tắt máy tính, xem ra mấy hôm nay anh đúng là sức cùng lực kiệt rồi.

Mà cái tên bên cạnh này... Âu Dương vỗ vỗ đầu mình, đêm qua anh đã quên sắp xếp chỗ cho cậu ta ngủ... Tuy nhiên, cậu ta lại dám bò lên giường anh? Đúng là quá to gan!

Vì thế, trong lúc Âu Dương Hạo Nhiên còn đang tự hỏi, anh đã kết thúc cuộc sống ngủ một mình sau hai mươi chín năm dài.

Một tắc thời quang một tắc vàng, Âu Dương tuyệt đối không phải một người lãng phí thời gian, huống chi sáng nay anh lại không thể tới trễ. Anh thấy Vương Miêu vẫn còn nằm trong chăn không nhúc nhích, biết chuyện tối qua là do sơ suất của mình, cho nên giờ cũng không thể trách mắng gì, sau cùng, anh đành phải đi rửa mặt trước.

Âu Dương mặc bộ âu phục màu xám đậm, trang trọng, quý phái, cũng không biết lại làm điên đảo bao nhiêu người.

Điện thoại đặt ở đầu giường rung lên một cái, Vương Miêu đang rúc trong chăn nghe thấy, xoay người, hé gương mặt như ẩn nấp ra, tò mò nhìn vật thể đang phát sáng, tóc cậu xoa tung, che đi đôi mắt trong veo.

Âu Dương nhìn Vương Miêu một cái, cầm điện thoại lên, đó là số của thư ký, anh ấn phím nghe. Một lát sau, Vương Miêu nghe tiếng dép lê đi xa, cậu mới thò nửa người ra dò xét, không ngờ cậu đã đoán sai vị trí mép giường, rầm một tiếng, rơi xuống đất.

Cú này rơi không nhẹ, khi còn là mèo, toàn thân Vương Miêu mềm mại như không có xương, dưới lòng bàn tay bàn chân lại có đệm lót. Giờ thân thể gầy teo, mất đi đệm lót bên dưới, nếu không phải thả trải khá dày, thì chắc là cậu đã vỡ ra thành hai nửa.

Nghe “rầm” một cái, Âu Dương một tay cầm chân giò hun khói một tay cầm áo bông chạy vào, thấy Vương Miêu đang ngơ ngác nằm chổng vó trên đất, anh nở nụ cười, nhủ thầm: *Đáng đời!*

Anh thoáng nhìn qua chiếc đồng hồ treo trên tường, ý thức được là mình không thể tiếp tục kéo dài được nữa nên nói với Vương Miêu vẫn chưa thu hồi hồn phách lại: “Tôi đã chỉnh điều hòa cao một chút, sẽ không lạnh. Đây là chân giò hun khói, đói bụng thì lấy ra ăn. Tối nay tôi sẽ cố gắng về sớm một chút, còn cha mẹ của cậu, tôi sẽ bảo người trong công ty cố gắng tìm kiếm giúp cậu, đừng lo lắng!”

Vương Miêu mở to đôi mắt đen tròn, mái tóc mềm mại trên trán vì động tác ngẩng đầu mà rơi ra sau ót, chiếc cằm nhỏ nhún động lòng người, cái miệng xinh xinh, thốt ra một câu nhẹ nhàng: “Meo meo~”

Có thể nghe ra được ý tứ lấy lòng, Âu Dương vỗ trán. Tuy nhiên, tiếng đáp trả ấy đã khiến anh bất lo không ít, bởi vì dù sao thì đó cũng đã chứng minh là Vương Miêu hiểu anh đang nói gì. Dù thời gian anh ở cùng thiếu niên này không dài, nhưng anh biết là cậu ta hiểu anh nói cái gì, chỉ là không biết biểu đạt mà thôi.

“Cậu ngoan ngoãn ở nhà, tôi đi đây!” Âu Dương định đưa tay sờ đầu cậu, nhưng lại cảm thấy động tác đó quá ư là quái gở cho nên vội vàng cầm máy tính lên, đi nhanh ra ngoài. Vương Miêu xoay người bò theo,

đưa anh ra tới cửa.

Âu Dương nhìn cậu, phát tay: “Trở vào đi!”

Vương Miêu ngồi trước cửa nhìn Âu Dương bằng ánh mắt tội nghiệp, sau đó cánh cửa đã nhần tâm khép lại.

Lái xe đang ở dưới khu chung cư chờ Âu Dương Hạo Nhiên. Thì ra khuya qua thành phố Minh Lợi có tuyết rơi, gió bắc thổi tới, con đường bên cạnh phủ đầy băng, người đi đường ngã xe vô số, tai nạn không ngừng, khiến mấy cảnh sát giao thông bận rộn như kiến bò trên chảo nóng. Thư ký của Âu Dương vì an toàn của sếp mình, đã phái lái xe của công ty tới đón anh.

Lúc Âu Dương Hạo Nhiên ngồi vào xe, thư ký Trương đã có mặt. Cô là sinh viên vừa mới tốt nghiệp hai năm, vì làm việc giỏi giang, tỉ mỉ cẩn thận cho nên được Âu Dương đề bạt lên làm thư ký cho mình.

Thấy anh bước vào, cô đẩy đẩy kính mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: “Chào buổi sáng, Âu Dương quản lý!”

“Chào buổi sáng!” Âu Dương Hạo Nhiên vẫn chưa ăn điểm tâm, tiện tay cầm lấy báo sớm và bánh trứng cô đưa tới. Mỗi một chuyện, cô thư ký ấy đều có thể sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, không cần anh phải bận tâm nhiều.

Tuy nhiên, hôm nay dường như cô ấy không được bình tĩnh lắm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Âu Dương, giống như muốn nói gì đó, nhưng lại nói không nên lời, bầu không khí suốt đường đi quỷ dị vô cùng.

Lúc sắp đến công ty, cô không nhịn được nữa, nói: “Âu Dương quản lý, hôm nay anh... đi sai tất...”

Âu Dương Hạo Nhiên cúi đầu, có thể nói là chân phải mang một chiếc màu trắng, còn chân trái lại mang một chiếc màu xám tro. Nhưng anh là người từng trải, những chuyện nhỏ nhặt thế này cũng không đáng vào đầu.

Âu Dương không chút kinh ngạc, hắng giọng một cái: “Trong nhà có khách, thấy không quen cho lắm! Tiểu Trương, hôm nay có rảnh thì giúp tôi điều tra một người, đến công ty tôi sẽ đưa tư liệu cho cô!” Do anh thường hay tăng ca trong công ty, ở đó có quần áo thay đổi, cho nên trước khi mở cuộc họp, anh vào phòng đổi tất lại là xong.

Không bình thường, rất không bình thường! Thư ký Trương đẩy gọn kính trên sống mũi lên, tỏ vẻ hứng thú với bầu không khí tràn ngập gian tình này.

Căn nhà thật to, Âu Dương đi rồi nó trở nên vắng ngắt.

Vương Miêu không còn lông mèo cào cào mấy cái lên cửa, thấy mở không ra cho nên co người lại, nhìn chăm chăm màn hình TV đen ngòm một chỗ, nhưng trên đó lại không nhảy ra xe, ra nhà giống hôm qua.

Thật sự là kỳ quái.

Trong phòng khách rất lạnh, Vương Miêu hắt xì một tiếng. Dường như cậu cảm thấy hắt xì rất thú vị, lấy tay sờ sờ cổ mình. Trông thấy vết thương trên cổ tay, cậu chợt nhớ tới thứ thuốc lành lạnh, thoải mái nọ.

Ấu Dương đặt chai thuốc trên bàn trà, Vương Miêu lấy xuống, học theo động tác của anh làm tối qua, thoa lên cổ tay, cổ chân mình. Kế đó cậu lấy mấy khối gỗ xếp gọn, miệng ngoạm một cái, bò vào phòng anh.

“Meo meo~” Căn phòng ấm áp như mùa xuân, Vương Miêu thỏa mãn, phát ra một tiếng thở dài, nằm xuống đất lăn qua lộn lại, mấy khối gỗ trong tay cũng bị quăng sang bên.

Mèo vốn là động vật sống về đêm, ban ngày chỉ để ngủ, nhưng khi nhắm hai mắt lại, Vương Miêu phát hiện mình không ngủ được. Lúc cậu còn là mèo, bất cứ khi nào, chỗ nào, chỉ cần cậu muốn ngủ thì nhất định sẽ ngủ, nhưng giờ lại không được, thân thể của con người đúng là kỳ quái thật.

Vương Miêu nằm trên đất, bụng kêu “ùng ục” một tiếng, cậu nghiêng người chộp lấy cái túi chân giò hun khói Ấu Dương đặt trên đất, lại nhớ tới mỹ vị tối qua, vì thế cậu cúi đầu, kê sát mũi vào ngửi ngửi, bụng lại vang lên một tiếng ộp ộp như phụ họa.

Vương Miêu đưa tay, dùng ngón tay chọt chọt, lại chọt chọt, cuối cùng dùng hai ngón tay cầm miếng chân giò lên, cẩn thận cắn một miếng.

Một hộp tất nhiên là không đủ, dạ dày con người to hơn của mèo nhiều lắm, Vương Miêu không biết khi nào Ấu Dương mới trở về, vì thế cậu nhìn hai hộp còn lại, phiền não. Trước đây cậu cũng hay lén giấu mấy món ngon đi, nhưng hiện tại đúng là... Vương Miêu liếm liếm ngón tay, quyết định giấu hai hộp còn lại dưới sàn.

Hôm nay Ấu Dương không được tập trung mấy, vừa hộp xong, anh ngồi trước bàn làm việc của mình, ngây ra.

“Nè, nè! Cô có biết không, Ấu Dương quản lý đang ngăn người đó!” Nhân viên nữ A tới văn phòng đưa báo cáo xong, lập tức chạy tới chỗ bạn bè của mình chia sẻ bí mật.

Nhân viên nữ B nhất thời hứng thú: “Cái gì? Cái gì? Người tăng ca điên cuồng như Ấu Dương quản lý lại có thể ngăn người sao?”

Nhân viên nữ A ngoái vào trong, rồi nói: “Đúng đó, đúng đó, lúc quản lý ngăn người trông cũng đẹp lắm nha...”

Vì thế đưa báo cáo, văn kiện... Những người như vô tình như cố ý, bắt kẻ nam nữ đi vào phòng làm việc của Âu Dương ngày một tăng.

Ba anh em Âu Dương, anh cả thường xuyên chơi trò mất tích, đứa em thứ ba thì vốn là mất tích hàng năm, chỉ có cậu thứ hai Âu Dương Hạo Nhiên nhân duyên cực tốt này là chịu ở lại trấn thủ công ty.

Tuy hiện tại anh chỉ là quản lý bộ phận kế hoạch, nhưng ai chẳng biết đây là treo đầu dê bán thịt chó, có ai không biết lượng công việc của anh không chỉ giới hạn ở phòng kế hoạch, chỉ cần cậu anh cả mất tích, thì tất cả việc lớn việc nhỏ trong công ty đều đổ hết lên đầu anh.

Mấy nhân viên trong công ty từng phỏng đoán cho thân thể đáng buồn của anh thế này:

Một, vị trí tổng tài trong công ty chỉ truyền cho con trưởng.

Hai, Âu Dương Hạo Nhiên là một tên chịu ngược cuồng.

Sự thật đúng là như vậy, Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy rất thỏa mãn với hoàn cảnh hiện giờ của mình. Anh là do anh hai nuôi lớn, vị trí tổng tài tất nhiên phải do anh hai đảm nhiệm. Nhưng ở trong giới đồng chí, anh lúc nào cũng là một TOP.

“Âu Dương quản lý, dựa theo những tư liệu về Vương Miêu mà anh đưa, tôi thật sự là không tìm ra được chút manh mối gì cả!”

Âu Dương rời tầm mắt từ màn hình máy tính lên mặt thư ký Trương: “Cô nói cậu ấy là hắc nhân?”

Thư ký Trương đáp: “Những người không có hộ khẩu đều gọi là hắc nhân cả!”

Trên mặt Âu Dương thoáng hiện chút tức giận, nhưng mới đó đã bình tĩnh lại: “Trong công ty của chúng ta có ai sinh em bé chưa?”

Thư ký Trương bước ra khỏi văn phòng, tựa vào tường cười duyên, nụ cười của cô cực kỳ khó coi, khiến những người đi tới đi lui trên hành lang đều hoảng sợ, cúi đầu đi một hơi.

Một lát sau, mấy chị em có con khoảng ba, bốn tuổi bị gọi vào văn phòng Âu Dương, bọn họ cứ tưởng là mình được tăng lương, ai nấy cũng mặt mày hớn hở. Nhưng đến khi nghe Âu Dương hỏi, bọn họ chẳng ai cười nổi.

“Con của các cô học đi như thế nào?”

Cô A nghĩ một chút: “Mua xe tập đi, cứ lần theo là được!”

Cô B hơi xấu hổ: “Chúng tôi lấy bánh ngọt dụ bé...”

Cô C thở dài: “Nói tới tập đi tôi lại thấy xót ruột xót gan, bé nhà tôi vừa đi được vài bước đã ngã, mỗi lần ngã là chúng tôi như thót tim! Anh phải cho bé luyện trên giường, cứng quá không được, mềm quá cũng không xong, aizz, quản lý, giường nhà anh hiệu Simmons hay sao?”

Vì thế một quý tộc độc thân như quản lý Âu Dương bị cho là có con riêng bên ngoài.

Dưới ánh mắt khác thường của các nhân viên, hôm nay Âu Dương không cần xã giao với đối tác, đứng năm giờ, tan ca. Chân trước Âu Dương vừa bước vào thang máy, thì chân sau thư ký Trương đã trở thành tiêu điểm của mọi người, nhưng cô lại đẩy đẩy kính mắt, chỉ máy tính trên bàn, bảo tối nay ai sẽ tăng ca với tôi, tức thì, mọi người lập tức chạy mất dép.

Lúc này băng trên đường cũng đã tan, sau khi tan việc, Âu Dương tới siêu thị mua đủ loại chân giò hun khói, mấy món thức ăn đã nấu chín, còn có mấy bình cá vò. Lúc đi ngang qua cửa hàng thức ăn nhanh, anh lại ghé vào mua mấy cái đuôi cá, nhưng hôm nay vẫn không thấy bạch miêu đâu.

Âu Dương chứa một đuôi cá cuối cùng lại, chờ đám mèo đi hết, mới để vào nơi bạch miêu thường hay ra vào, mong là khi nó đói có thể tự tìm ăn.

Đèn ngủ trong nhà hắt ánh sáng ra ngoài, im ắng vô cùng, không có hiện tượng gà bay chó sủa như trong tưởng tượng. Sau cùng, nỗi lo cả ngày của anh mới được trút xuống.

Anh đưa Vương Miêu về nhà, lại không ngờ là cậu ta lại thiếu năng lực tự thân vận động tới thế, cậu ta cứ như một người luôn sống trong thế giới ngăn cách với bên ngoài, anh chưa chịu tìm hiểu gì đã vội vàng mang cậu ta về, đúng thật là thiếu suy nghĩ quá.

Mở cửa phòng ra, phòng khách tối đen, trong không khí thoang thoang một mùi kỳ quái. Âu Dương mở đèn lên, nhìn thấy chậu Quan Âm anh vừa mới mua đặt bên cạnh cửa có chất lỏng vàng vàng, mùi lạ đó chính là phát ra từ nơi này.

Tất cả những chuyện này khác hẳn với suy nghĩ của anh, tuy là trong lòng luôn lo lắng, nhưng lúc anh vừa vào tới cửa, anh thật có cái suy nghĩ muốn Vương Miêu ngoan ngoãn ngồi trước cửa đợi mình. Hít sâu một hơi, trong không khí có mùi nước tiểu, thật tội nghiệp cho chậu kiểng của anh. Xem ra anh đã đánh giá quá cao tiểu tử ấy rồi, đến cả đi tiểu cậu ta cũng không biết.

Trong phòng khách rất lạnh, Âu Dương mở điều hòa xong thì cởi áo khoác của mình ra. Anh nhìn qua, thấy phòng mình vẫn để đèn như ban sáng, trên đất còn có một đồng trống trắng, cao cao, trông như một cái túi nhỏ.

Âu Dương nhẹ nhàng đi qua, ở gần cửa có mấy khối xếp gỗ, xa hơn nữa là hộp chân giò hun khói, nhưng bây giờ cái hộp ấy đã không còn chút thịt nào, sạch sẽ y như mới. Bất chợt, có một ngọn lửa vô danh nảy lên trong lòng anh.

“Đứng dậy! Đứng dậy!” Anh đá đá cái túi nhỏ ấy, đây là cái chăn anh vừa mới mua, vậy mà giờ lại bị Vương Miêu chà đạp thành như vậy, không đá cậu thì anh đứng là không cách nào hả giận.

Người quần trong chăn dường như miễn cưỡng nhúc nhích một chút, Âu Dương nhú mày, quyết định không hầu hạ tiểu tử tông này nữa, mà bước ra ngoài, thu dọn chậu Quan Âm bị nước tiểu tưới lên.

Bận rộn hơn nửa tiếng đồng hồ, ngay cả phòng khách, sàn nhà, đều bị Âu Dương lau mấy lần, nhưng người trong phòng anh lại chẳng có chút phản ứng nào. Âu Dương cảm thấy có gì đó là lạ, cho nên anh quyết định khoan hãy vào bếp nấu ăn mà đi xem cái đã.

Lúc này, cái túi nhỏ ấy đã lật qua, cái đầu đen thùi lộ ra ngoài, đôi ngươi bán mở, hai gò má đỏ bừng.

Tình huống này là thế nào? Âu Dương nhìn người nọ đẩy chăn ra, tất nhiên là còn kèm theo một vệt nước mũi trong suốt. Vương Miêu thấy cuối cùng Âu Dương cũng để ý đến mình, lập tức trưng ra cái mặt đáng thương, đưa tay cào lên ngực anh một chút, khiến Âu Dương thương tiếc.

“Sao lại thế này?” Âu Dương đưa tay sờ trán Vương Miêu, quả nhiên là nóng khủng khiếp. Anh thấy cái áo bông ban sáng anh chuẩn bị cho cậu cũng bị cậu cuốn vào chăn, một thiếu niên gầy gò chỉ mặc một bộ đồ ngủ, thân hình trắng nõn đang tựa vào ngực mình, lạnh run lên.

6. Chương 2-2: Trung

Có đôi lúc Âu Dương Hạo Nhiên cũng bị sốt, nhưng anh ở một mình quen rồi, hơn nữa bình thường công việc bề bộn, bị chút bệnh xoàng thế anh sẽ không tới bệnh viện làm gì, thời gian dài tất nhiên là tự nhiên tổng kết thành một số cách đối phó với chứng cảm mạo này. Tuy nhiên, cách đó cũng chỉ dùng trên người anh thôi, không biết có thích hợp với thiếu niên có cá tính giống mèo này không.

Vương Miêu bị Âu Dương ôm lên giường, quần chăn thật chặt. Đến khi nghe thấy tiếng Âu Dương kéo ngăn tủ ở đầu giường ra, cậu tò mò, thò đầu ra nhìn, lập tức trông thấy một đồng hồ vật đầy màu sắc rực rỡ nằm trong đó.

Trị cảm mạo phát sốt, ho khan đau họng, viêm mũi chảy nước, mỗi thứ Âu Dương đều lấy một hộp. Do sợ Vương Miêu có thể mất cảm với những thứ này, anh lại xem bảng hướng dẫn sử dụng một lần.

“Vương Miêu, ngồi dậy uống thuốc đi!”

Bên tai Vương Miêu đều là tiếng viên thuốc bị lấy ra, nhưng cậu vẫn không có bất kỳ một phản ứng nào, tiếp tục nằm ngay đơ trên giường.

Âu Dương chợt nhớ là trước đây mỗi lần cho anh uống thuốc, anh hai anh đều phải dỗ dành một trận, vì thế cũng kiên nhẫn nói thêm: “Ngoan nha, uống thuốc đi!”

Lần này Vương Miêu hơi giật giật mí mắt.

Âu Dương quyết định không buông tha, kéo mạnh Vương Miêu ra khỏi chăn, để cậu tựa lên đầu vai mình.

Trước giờ Vương Miêu có từng uống thuốc gì đâu, mỗi lần ngã bị thương chỉ cần liềm liềm sẽ khỏi, bệnh thì tìm chỗ ấm áp ngủ một giấc sẽ hết, mấy thứ gọi là thuốc này cậu chỉ mới thấy lần đầu. Bởi vậy cậu miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn mấy viên thuốc nho nhỏ trong tay Âu Dương, cậu nhăn mặt, đưa mũi lại gần ngửi ngửi, hoảng sợ, chui vào trong chăn.

Âu Dương nhớ tới mấy kinh nghiệm giữ trẻ mà đám phụ nữ trong công ty đã truyền thụ cho mình, anh quyết định kéo Vương Miêu ra, hung tợn nói: “Uống! Nhất định phải uống!”

Vương Miêu yếu ớt phản kích: “Meo meo, meo meo meo meo!” (*Không, tôi không uống!*)

Gân xanh nẩy đầy trán, Âu Dương chìa hai ngón tay, ý đồ tách miệng Vương Miêu ra, ai dè vật nhỏ này lại dám dùng răng nanh cắn anh một cái.

Sao Âu Dương có thể dễ dàng buông tha như vậy, anh lập tức dùng một tay còn lại cầm mớ thuốc lên, nhét vào miệng Vương Miêu, sau đó làm một chuyện mà đến cả anh cũng phải kinh hãi - Âu Dương Hạo Nhiên cầm chén nước cạnh bên qua hộp một hộp to, miệng đối miệng, mớm cho cái kẻ đang giãy giụa quyết liệt kia.

Vương Miêu chớp chớp mắt, toàn thân cậu vốn đang nóng ran, nhưng vừa rồi, trong thoáng chốc, cậu thấy miệng mình như sắp tan ra mất.

“Hừ, mới đó mà choáng váng rồi à?” Thấy cậu chịu ngoan ngoãn uống thuốc, trong thắng lợi gian nan, Âu Dương lại cảm thấy có một chút vui sướng.

Dường như cũng không khó nuốt như vậy... Vương Meo đỏ mặt rút rút cổ, cọ cọ lên ngực anh rồi từ từ lúi vào trong chăn.

Nghe tiếng va chạm rất nhỏ trong nhà bếp, Vương Miêu cảm thấy rất khó chịu, cậu ử rử cuộn tròn trong chăn, rúc rúc. Qua một lát sau, không biết có phải là do vừa mới uống nước xong hay không mà nước tiểu lại mãnh liệt ủa tới.

Âu Dương đang chiêm trưng, anh vừa chiêm vừa cho chân giò hun khói thái nhỏ vào, chiêm xong thì tự mình thưởng thức một chút, cảm thấy hài lòng vô cùng.

“Meo — meo ô — meo—”

Có một người quần mền lén lút ở trước cửa nhà bếp, rút kinh nghiệm từ lần trước, lúc này Âu Dương không hề khiếp sợ quăng hết món ngon trong tay mà bình tĩnh xoay người lại nhìn người nọ.

Diễn cảm trên mặt thiếu niên đang thò đầu ra nhìn anh phải nói là vô cùng thống khổ, mái tóc trên trán bị mồ hôi dính chặt, đôi chân mảy thanh tú nhú lại, trong đôi mắt to đầy vẻ cầu cứu, một tay kéo chân, một tay ôm bụng.

Phản ứng đầu tiên của Âu Dương Hạo Nhiên chính là, chẳng lẽ là uống nhầm thuốc đã hết hạn sử dụng? Nhưng cũng không đến nỗi hai bắp đùi run thành như vậy nha... Âu Dương buông đĩa trứng chiên xuống, thoáng nhìn qua chậu kiểng chịu đủ độc hại đằng kia, như tỉnh ngộ, trên trán nổi lên hai đường hắc tuyến, “Muốn đi tiểu?”

Vương Miêu nghe xong, vội vàng chạy tới bồn hoa, Âu Dương cũng không muốn tiếp tục lau cái sàn nhà sang quý của mình thêm lần nữa, vào thời khắc quan trọng nhất, anh kịp thời ôm Vương Miêu đang quần chân, chạy nhanh vào toilet.

“Đây mới là nơi dùng để tiểu!” Âu Dương ở phía sau muốn đỡ Vương Miêu lên, cởi quần giúp cậu, nhưng anh lại phát hiện là đôi chân của cậu không có chút sức, không thể đứng vững được, đành nói là nhắm ngay vào bồn cầu, rất có thể còn tiểu ngay trên người anh. Sau mấy lần trượt xuống, Âu Dương đành phải kéo quần Vương Miêu xuống, sau đó ôm cậu đưa lên.

Nơi riêng tư của Vương Miêu cũng giống như người cậu, trắng trắng mềm mềm, còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhìn vào thật khiến người thương tiếc.

Lúc làm mèo, cậu luôn tìm một nơi có cát hoặc nhiều bùn đất để đi, đi xong rồi thì nhất định phải cào đất che lại, những thứ này là thiên tính, nhưng hiện giờ...

Vương Miêu nhìn cái máy móc kỳ quái chứa nước tiểu bên dưới, rồi lại ngẩng đầu nhìn Âu Dương: *Tại sao người ta lại phải đi vào đây nhỉ...*

“Mau tiểu đi, xuy xuy!” Âu Dương ôm mỗi tay, lại không nghe thấy tiếng thùng thùng leng keng vang lên như dự đoán, vì thế anh học người ta làm bộ kêu xuy xuy, kêu xong rồi anh thật muốn đập đầu vào tường chết cho rồi.

Đại khái là chịu không nổi nữa, lại nghe Âu Dương kêu xuy xuy, cậu không thể nhịn nữa, không muốn nhịn nữa, cũng không thèm để ý bên dưới là cát hay là nước, thả lỏng tinh thần, nước tiểu phóng ra.

Một ngày giầy vò, khiến Âu Dương đổ đầy mồ hôi. Trong lúc suy nghĩ xem nên tắm trước rồi ăn hay ăn trước rồi tắm, Âu Dương quyết định tắm trước, thức ăn nguội thì có thể hâm nóng lại, nhưng nếu như không nhanh chóng tẩy sạch mồ hôi trên người, thì rất dễ cảm mạo.

Tiểu xong, Vương Miêu bị đặt trên nắp bồn cầu, ở đây dùng hệ thống sưởi ấm cho nên ấm áp như mùa xuân. Khi này xem Âu Dương xả nước, Vương Miêu thấy hứng thú vô cùng, cậu đưa tay ra sờ sờ, ấn xuống, lập tức nghe thấy tiếng nước chảy xuống ồ ồ.

Tiếng xả nước trong bồn tắm đã thành công kéo đôi tay đang không ngừng lãng phí nguồn nước trở về, Vương Miêu nhìn bồn tắm lớn gọn nước, chớp chớp đôi mắt to, trí nhớ không mấy tốt đẹp hôm qua lại hiện trở về.

“Nếu như thấy sợ thì để tôi lau người cho cậu là được!” Âu Dương có kinh nghiệm, nếu Vương Miêu không thích tắm rửa vậy thì anh sẽ lau người cho cậu ta, hôm nay anh còn mua riêng cho cậu ta một cái chậu rửa mặt nho nhỏ và chiếc khăn lông thật to rồi nha.

Âu Dương cởi hết quần áo, thân thể cường tráng dần dần hiện ra. Tầm mắt Vương Miêu cũng chuyển từ bồn tắm lớn sang cơ thể trần trụi đó, đột nhiên trong lòng cậu cảm thấy là lạ, rúc đầu vào gối mình.

Âu Dương hiểu lầm đó biểu hiện cô đơn của Vương Miêu, anh không ngờ, trong lúc anh không biết gì, con mèo nhỏ này lại thẹn thùng. Vừa rồi cậu bị cởi quần lộ mông ra ngoài cậu cũng không ngại, nhưng khi thấy thân hình trần truồng của anh, tim cậu lại đập rộn lên. Vì thế, Âu Dương thay đổi ý định.

“Cùng nhau tắm không?” Âu Dương vươn cánh tay thật dài ra, Vương Miêu nhìn tay anh, thấy dấu răng do cậu để lại, nhàn nhạt, thị lực của cậu rất tốt, dù phòng tắm đầy hơi nước nhưng cậu cũng thấy rất rõ.

“Meo meo...” *Xin lỗi.*

Vương Miêu muốn đưa tay sờ dấu răng đó, nào ngờ Âu Dương lại nghĩ là cậu muốn tắm rửa, bế cậu lên. Vương Miêu nhìn mặt nước cách mình ngày càng gần, lại nhìn dấu răng trên tay Âu Dương, cậu hoảng loạn, không biết phải làm thế nào. Khi chạm vào dòng nước ấm, người cậu run lên một chút.

Âu Dương vội vàng ngồi xuống, nước trong bồn tắm dâng tới ngực anh.

“Meo meo... Ô...”

Nguy thật, mèo sợ nước nhất! Vương Miêu dần xuống xúc động muốn bỏ chạy, nhưng vì người ngồi trước mặt cậu là Âu Dương Hạo Nhiên, là người luôn cứu cậu, giúp cậu thoát khỏi căn phòng tối đen, cho cậu ăn thịt ngon, cho cậu chỗ ngủ ấm áp.

Tuy là chuyện tắm rửa, đi tiểu này có hơi bất ngờ, nhưng chắc đây là tập quán sinh hoạt bình thường của con người, giống như loài mèo, ăn xong thì thích dùng móng vuốt rửa mặt, cho nên từ giờ trở đi, cậu nhất định phải cố gắng thích ứng với tất cả những việc này mới được.

Hơi nước mông lung, cái dáng vẻ chịu đựng như lâm đại địch của Vương Miêu đều rơi vào trong mắt Âu Dương, đôi mắt to đen đó khiến lòng Âu Dương dâng lên một cảm giác khác thường. Cảm giác chua chua

ngọt ngọt đó, trước giờ chưa từng có ở một người bạn trai nào của anh.

Âu Dương cũng thấy lạ với tâm tình của mình, anh đưa tay捏捏 hai má Vương Miêu, cảm giác mềm mại, êm tay đó khiến anh lại sờ thêm mấy cái, “Nước thì có gì mà phải sợ, mỗi ngày ngâm một chút có thể trừ đi một nhọc cả ngày, huống chi, còn có tôi giúp cậu!”

Vương Miêu nghe xong, ngoan ngoãn đưa đầu qua, Âu Dương ngậy ra, lập tức đoán được là cậu chủ động muốn anh gội đầu cho mình, anh vui vẻ, vội vàng múc nước lên, cẩn thận rưới lên tóc cậu, xoa nhẹ nhẹ.

Thật ra thì tóc Vương Miêu còn rất sạch, nhưng Âu Dương thấy cậu rướn cổ qua, đôi mắt vì khấn trương mà không ngừng run lên đó khiến anh mềm lòng, muốn “bắt nạt” nhiều hơn một chút.

Âu Dương giúp Vương Miêu tắm rửa xong, cũng ngâm mình một chút. Lúc bước ra khỏi phòng tắm, hai người mặc hai bộ áo tắm một trắng một lam. Vương Miêu bị quần trong chiếc áo tắm màu lam, làn da lại càng thêm trắng, khuôn mặt đỏ bừng, khiến người ta nhìn không được, muốn cắn một ngụm.

Mâm cơm chiều đã nguội lạnh được hâm lại rồi mang lên lần nữa, Vương Miêu được ôm lên giường, nhìn Âu Dương múc cháo gà thơm phức cho mình. Cậu liếm liếm cái miệng xinh đẹp, đưa tay muốn cầm nó lên cho vào miệng.

“Coi chừng nóng!” Âu Dương giật chén cháo lại: “Đứa nhỏ này! Cậu không cần lưỡi nữa à?”

Vương Miêu không biết đó có nghĩa gì, nhưng cậu cần lưỡi chứ, vì thế cậu nức nở một tiếng, rút tay về.

Âu Dương ngồi bên giường, lấy muống múc cháo, cúi đầu thổi nhẹ mấy cái rồi dùng môi thử độ ấm, sau đó mới dùng hành động tỉ mỉ cẩn thận, nhưng giọng điệu lại dữ dằn, nói: “Há mồm!”

Vương Miêu ngửi ngửi miếng thịt gà trong cháo, hai mắt liền phát sáng, dưới cái nhìn xoi mói của Âu Dương, há miệng ra, ực một tiếng, nuốt vào trong bụng.

Ngọt thật! Là hương vị của thịt gà!

Vương Miêu hạnh phúc tới mắt ứa hồng tâm, cậu ăn xong một muống, thuận tiện vươn đầu lưỡi liếm liếm lên ngón tay Âu Dương một cái, tỏ ý cảm ơn. Trong nháy mắt, Âu Dương biến sắc, tay cũng run lên một chút.

Vương Miêu tò mò nhìn phản ứng của anh, lấy lòng, lại thè lưỡi ra liếm một chút.

Cảm giác mềm mại, ẩm ướt, thật là muốn chết mà!

Đổi drap giường vừa loạn vừa dơ xong, Âu Dương lại đi dạo quanh nhà một vòng, phát hiện ngoại trừ cái giường của mình ra, thật không tìm được chỗ nào thoải mái cho bệnh nhân ngủ như vậy hết, vì thế anh đành phải nhường lại, ôm chăn ra ngoài sofa ngủ.

Ăn no nê, Vương Miêu cuộn thành một khối nằm trên chiếc giường thật to trông có vẻ quá gầy gò. Thấy cậu đã thở vững vàng, Âu Dương rón rén bước ra phòng khách, bắt đầu xử lý email.

Ngón tay bị Vương Miêu liếm trúng có hơi nóng nóng, Âu Dương nghiêng đầu cười, tiếp tục đánh chữ.

Trong văn phòng ở công ty anh có một cái phòng nhỏ, trong đó có đặt sẵn một chiếc giường cho anh nghỉ ngơi vào những lúc tăng ca, cho nên rất ít khi Âu Dương phải ngủ trên sofa. Dù sofa ở nhà anh rất lớn, nhưng dù sao thì cũng không bằng cảm giác khi ngủ trên giường. Cũng may là có email của một khách hàng châu Âu khiếu nại gì đó, cho nên Âu Dương đành phải cố nén cảm giác khó chịu, kiên nhẫn xử lý vấn đề.

Đó là một khách hàng người Đức có quan hệ làm ăn lâu năm với nhà Âu Dương, quan hệ rất tốt, cho nên email phản ánh thực trạng tất nhiên là cũng không như những khách hàng bình thường... Âu Dương là một người hành sự quyết đoán, dù đã khuya, nhưng anh cảm thấy đây là một vấn đề quan trọng, cho nên vội vàng gọi điện thoại cho cô thư ký của mình.

Vương Miêu cảm rất khó chịu.

Lúc còn là mèo, cậu cũng sẽ bệnh, nhưng chưa bao giờ giống như hiện tại, một chốc thì như ở trong lửa, một chốc lại như ở trong nước. Đời cậu sợ nhất là nước, có một lần trời đổ mưa to, do không kịp tìm chỗ trốn cả người cậu bị mưa xối ướt đẫm. Nước lạnh khiến lông trên thân dính chặt vào nhau, lạnh đến cả người cậu run lên.

Vương Miêu muốn gọi Âu Dương, cậu muốn uống thứ kỳ lạ gọi là thuốc đó, bởi vì sau khi uống vào, cậu sẽ không khó chịu như vậy nữa. Nhưng hiện giờ cậu không biết nói, đến cả đi cũng không nổi. Còn tiếng meo meo ấy, Âu Dương vốn nghe không hiểu.

“Vương Miêu!”

Vương Miêu giật giật cái tai, dường như là cậu nghe thấy tiếng của Âu Dương. Đổi thành đôi mắt con người, cậu không thể thích ứng được với bóng tối, nhìn không rõ xung quanh, nào ngờ “ba” một tiếng, đèn bên ngoài chần bật sáng lên.

Kể đó, một đôi tay vừa to vừa ấm áp vươn vào, Vương Miêu thoải mái kê đầu mình lên, phát ra một tiếng thở dài nho nhỏ.

“Phát sốt sao? Không phải đã khỏe lại rồi à?”

Vương Miêu ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng của Âu Dương, cậu lại lần nữa cảm thán người này nhất định là người anh tuấn nhất nhì trong quần thể con người, cũng giống như thủ lĩnh đám mèo hoang các cậu, rất là uy phong.

“Vương Miêu! Nói chuyện đi, Vương Miêu!” Thấy cậu ta nhìn mình bằng ánh mắt mê ly, anh sợ cậu bị sốt hổng đầu, vội vàng vỗ vỗ lên lưng cậu.

Dường như bị vỗ đau, Vương Miêu rên khe khẽ một tiếng, âm thanh đứt quãng đó khiến anh thấy đau lòng.

Còn có ý thức! Không sao... Không sao... Tim Âu Dương đập lên mãnh liệt. Bản thân anh cũng chưa phát hiện, rằng từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên anh lo lắng cho một người như thế, mà người này cũng chỉ mới tiếp xúc với anh có hai ngày.

Âu Dương kéo Vương Miêu trở vào chần, chỉ để lộ gương mặt đỏ bừng của cậu ra ngoài, nhìn đúng là xốt hết biết. Do thân hình Âu Dương cao to, thành ra khi ôm cậu từ phòng ngủ tới phòng khách cũng không có gì là mệt. Anh đặt tay lên nắm cửa, trước lúc bước ra khỏi nhà đến bệnh viện lại bắt đầu do dự.

Vương Miêu không có hộ khẩu, bệnh viện sẽ không giữ lại, nếu bị phát hiện có khi còn gặp phiền phức, biết đâu chừng còn phải trở về căn phòng nhỏ, u ám ở bệnh viện tâm thần kia.

Âu Dương Hạo Nhiên là tinh anh chốn thương giới, chút khó khăn nho nhỏ này sao có thể làm khó được anh. Anh sức nhớ là trước đó đội trưởng đội bảo an có cho anh số điện thoại, vì thế anh lại bật điều hòa trong phòng khách lên, quyết tâm gọi cho đội trưởng đội bảo an.

Có lẽ tối nay vừa may đến phiên đội trưởng trực ban, cho nên vừa gọi, điện thoại đã chuyển tới ngay.

“Chào ngài, Âu Dương tiên sinh!”

“Xin chào, trong khu mình có bác sĩ riêng đúng không?” Âu Dương cố gắng nói thật khẽ, bởi vì Vương Miêu đang mở to mắt nhìn anh, không biết có phải là giật mình hay không.

Lúc cho xây dựng khu chung cư xa hoa này, chủ đầu tư đã sắp xếp cả bác sĩ riêng. Mặc dù là bác sĩ của khu, nhưng họ cũng giống như các bác sĩ tư nhân, phí chữa bệnh rất đắt. Đùng tưởng là họ thu tiền đắt như vậy sẽ không có ai mời họ, một khi những kẻ có tiền mà xảy ra chuyện gì không muốn để lộ ra ngoài, thì bác sĩ trong khu vô cùng bận rộn.

Đội trưởng đội bảo an cho anh mấy dãy số, các bác sĩ này làm việc 24/24, chắc là không vấn đề gì.

Âu Dương gọi một số trong đó, khoảng mười phút sau theo giao hẹn trong cuộc nói chuyện vừa rồi, chuông cửa đúng giờ vang lên.

Người tới là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, khắp người tỏa ra ánh sáng từ mẫu. Vừa vào cửa, cô liền nhìn Âu Dương Hạo Nhiên và Vương Miêu bằng ánh mắt kỳ quái, có lẽ là cô đã quy Âu Dương vào dạng công tử ăn chơi, nuôi người tình trong nhà.

“Cậu ấy bao nhiêu rồi?”

Âu Dương Hạo Nhiên cũng không biết, anh chần chờ một chút rồi đáp: “Mười tám!” Nếu lỡ nữ bác sĩ này mà tố anh tội dụ dỗ trẻ vị thành niên, thì tội nặng lắm.

Tất nhiên là cô không tin mấy, bởi vì thiếu niên quần trong chăn rất gầy, gầy đến nỗi khiến tình thương của người mẹ trong cô nổi lên.

Vương Miêu thấy sợ thứ lạnh lạnh nhét vào trong miệng mình, thứ đó cứ chọt vào lưỡi cậu, cậu muốn đẩy nó ra, nhưng không biết lại có cái gì giữ chặt lại. Vương Miêu mở to mắt ra, thấy trước mắt mình là một người phụ nữ xa lạ, cậu cảnh giác, lui ngược về sau.

7. Chương 2-3: Hạ

“Đừng sợ, đừng sợ, đây là bác sĩ!” Âu Dương dỗ dành cậu như trẻ con, một tay vỗ vỗ lên lưng cậu, một tay đỡ nhiệt kế, “Bác sĩ đang xem bệnh cho cậu, chút nữa cậu sẽ không thấy khó chịu, khổ sở như vậy nữa!”

Nghe tiếng của Âu Dương, Vương Miêu mới bình tĩnh lại. Cậu rúc vào lồng ngực của anh, nhưng vẫn còn kháng cự với thứ trong miệng mình, dù vậy, nhưng đã khá là ngoan ngoãn.

Nữ bác sĩ thấy hai người như vậy, trong lòng vừa khen ngợi cũng vừa hiểu được mấy phần, cô là người từng trải, cho nên trên mặt cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Ba phút trôi đi, cô lấy nhiệt kế ra khỏi miệng Vương Miêu, nhìn nhìn rồi nói: “Ba mươi chín độ, giờ tiêm một mũi thuốc hạ sốt trước, lát nữa truyền thêm hai chai dịch!”

Bác sĩ nói rất bình tĩnh, nhưng trong lòng Âu Dương lại đang dậy sóng ba đào.

Truyền dịch? Người có hành vi quái dị như Vương Miêu có thể chịu đựng thứ này? Ngay cả đi WC cậu ta còn không biết nữa là...

Nhưng chuyện quá khẩn cấp, anh không còn đường nào chọn lựa. Thấy nữ bác sĩ chuẩn bị ống tiêm, anh kéo hai tay Vương Miêu ra khỏi chăn.

Đôi tay trắng nõn, bên trên còn có mạch máu màu xanh nhạt, rất rõ, cho nên chắc là sẽ không đau lắm đâu. Âu Dương cẩn thận xoa nhẹ lên mu bàn tay Vương Miêu, lại còn cách chần xoa nhẹ lên cái mông không được mấy lượng thịt của cậu, mong là lát nữa lúc tiêm cậu sẽ không cảm thấy đau đớn.

Nữ bác sĩ đẩy ống tiêm lên, nói với Âu Dương: “Tiêm ở đâu?”

Vừa rồi Âu Dương xoa bên phải, vì vậy anh nhắc chần lên, kéo quần Vương Miêu xuống, để lộ cái mông non mềm như đậu hủ non ra ngoài. Đường như cảm thấy mông mình bị trướng ra lạnh lạnh, Vương Miêu ngẩng đầu lên, ngoái lại xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng nửa người trên của cậu lại bị Âu Dương ôm chặt.

Hai tay đều bận rộn, Âu Dương đành phải dùng đầu chỉ chỉ cái sơ mi nhãn hiệu nổi tiếng ở đằng kia, ý bảo bác sĩ lấy tới: “Phiền cô lấy cái áo đó trói chặt hai chân cậu ấy lại. Cậu ấy sợ đau, lát nữa nếu chỉ đá cô thì là chuyện nhỏ, nhưng nếu để gãy kim thì nguy mất!” Dứt lời, anh lại cúi đầu nói với Vương Miêu, “Chút nữa có hơi đau, ráng nhịn một chút sẽ xong thôi!”

Vương Miêu biết cái gì là đau. Lần đó ở bệnh viện tâm thần, những người đó đã lấy dây thừng trói cậu lại, tay chân đều bị cậu kéo tróc da, đau vô cùng. Khi đó cậu vẫn luôn cố chịu đựng, cho đến khi Âu Dương tới. Nhưng hiện tại, Âu Dương cũng học những người đó, phối hợp với người phụ nữ xa lạ này trói cậu lại, lại còn làm chuyện đáng sợ đó với cậu nữa.

Vương Miêu không nhúc nhích, Vương Miêu thật thất vọng. Lúc kim tiêm đâm vào người cậu, cảm giác đau đớn chạy khắp toàn thân, khiến cậu nức nở một tiếng, vùi đầu vào lòng Âu Dương.

Trong khoảnh khắc đó, tim Âu Dương cũng nhói lên. Giống như tâm linh tương thân, anh thậm chí có thể cảm giác được nỗi đau trên người cậu, xuyên qua lớp da thịt tiếp xúc giữa hai người, truyền vào người anh.

Vương Miêu căng cứng người, tuy là bác sĩ nói phải thả lỏng, nhưng đau lắm, đau lắm.

Tiêu thuốc hạ sốt xong còn phải truyền dịch, Âu Dương Hạo Nhiên muốn xoa mông cho cậu nhưng lại bị cậu cự tuyệt. Thiếu niên còn đang phát sốt tránh khỏi người Âu Dương, lần đầu tiên kiên cường, xoay đầu sang bên.

Lúc này còn rất tốt mà, sao giờ lại thành như vậy? Âu Dương theo tầm mắt Vương Miêu nhìn lại, thấy cậu cứ nhìn chăm chăm vào cái áo sơ mi đang buộc hai chân mình. Vết thương lần trước còn chưa khỏi hẳn giờ nhìn vào lại càng thêm rùng rợn.

Nữ bác sĩ lại càng nhìn Âu Dương bằng ánh mắt khinh bỉ, vừa rồi lúc cô cố định hai chân Vương Miêu lại đã nhìn thấy vết thương đó, trong lòng cô không ngừng cảm thán lớp trẻ bây giờ thích chơi SM đã đành, lại còn chơi hưng phấn như vậy, trầy da tróc thịt không nói, đến giờ mới chịu lấy lòng người ta, sớm biết như vậy thì lúc trước làm thế làm gì!

“Tôi chỉ sợ cậu đau, chứ không có ý trói cậu lại đâu!” Âu Dương vội vàng cúi trói cho Vương Miêu, đây là hạ sách rồi, có lẽ hành động này đã khiến Vương Miêu nhớ lại ký ức đau buồn. Nhưng cho dù có cúi trói

xong, Vương Miêu vẫn cúi thấp đầu.

Lát nữa nữ bác sĩ sẽ truyền dịch, lần này Âu Dương không trối Vương Miêu lại, mà từ phía sau ôm lấy cậu, giờ hai tay cậu lên, hỏi, “Vương Miêu, ghim tay trái hay tay phải?”

Vương Miêu giật giật tay trái, Âu Dương lại vuốt vuốt mạch máu trên tay cậu, ý bảo nữ bác sĩ ghim vào đó.

Mũi kim rất nhỏ, trên đầu còn rỉ ra một giọt nước. Cổ tay bị giữ chặt, mạch máu nổi lên rõ mồn một. Âu Dương trông thấy, tim đập nhanh hơn, anh định che mắt Vương Miêu lại, nhưng bị cậu dùng cái trán đẩy ra.

“Cứng à, không được nhúc nhích!” Nữ bác sĩ ấy chọn mạch máu to nhất, đâm vào.

Nếu như nhúc nhích, có phải sẽ trối lại? Vương Miêu cắn môi, đau đến tê tâm liệt phế, nhưng cứ như cậu đang giận dỗi Âu Dương, tuy là cả người căng cứng, thế nhưng lại chẳng nhúc nhích một chút nào.

“Âu Dương tiên sinh, sẽ phải truyền khoảng hai tiếng đồng hồ, giờ là hai giờ sáng, ngài có thể về phòng nghỉ ngơi một chút, nơi này để tôi canh chừng là được!”

Âu Dương kéo chăn đắp lại cho người đang giận dỗi, lại cẩn thận kiểm tra xem kim châm vào tĩnh mạch có dịch chuyển hay không. Động tác của anh rất tao nhã, chẳng có chút rối rắm nên có giữa đêm khuya.

“Tôi thường hay tăng ca, đã quen thức đêm làm việc rồi. Không sao đâu, tôi ở đây với cậu ấy là được rồi!”

Lần này nữ bác sĩ ấy phải nhìn Âu Dương bằng ánh mắt khác. Xem ra, dù người trước mặt này có mấy sở thích quái gở, nhưng cũng là một người đàn ông tốt.

Tiêm thuốc hạ sốt xong, mới đó đã thấy hiệu quả. Cái trán vốn rất nóng của Vương Miêu giờ chỉ còn âm ỉ, mặt cũng không đỏ như ban nãy. Sofa rất rộng, Âu Dương vẫn luôn ngồi bên cạnh cậu, giờ này anh không hề thấy mệt mỏi, lại còn mở laptop ra làm việc.

Theo tiếng đánh chữ lách cách rất nhỏ, Vương Miêu cẩn thận giật giật ngón tay, lập tức cảm giác được có thứ khó chịu gì đó đánh tới, cậu cúi đầu, nức nở.

“Sao vậy?” Âu Dương buông laptop xuống, phản ứng đầu tiên của anh là vội vàng cầm bàn tay ghim kim của cậu lên xem.

Nữ bác sĩ cũng đi tới kiểm tra: “Trong thuốc có một ít glucoza, lúc truyền vào có hơi đau, qua lâu, tay sẽ hơi lạnh một chút!”

Âu Dương ngậy ra, lập tức cầm lấy tay Vương Miêu, vuốt nhẹ nhẹ: “Đừng sợ, để tôi chà tay cho cậu ấm lại nha, Vương Miêu đừng sợ!”

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy tên người bệnh đêm nay của mình, không ngờ lại tên là Vương Miêu, đúng là vừa kỳ quái lại vừa buồn cười, chẳng lẽ người đặt tên là một kẻ rất thích mèo? Mà nhắc mới nhớ, cho tới hiện tại ngoài những lúc phát ra mấy tiếng ô ô, dường như cậu ta còn chưa mở miệng nói câu nào.

Tay của Âu Dương rất ấm, rất dịu dàng, mỗi lần anh vuốt ve cậu, cảm giác đau đớn trên tay cứ như giảm đi không ít. Vương Miêu nằm trên salon, từ góc độ này cậu có thể trông thấy đôi mắt lo lắng, mệt mỏi của Âu Dương.

Anh ta... là đang lo lắng cho mình sao? Chưa từng có người nào hay con mèo nào tốt với cậu đến vậy, thế thì, có phải là cậu nên... Tha thứ chuyện anh ta đã trói hai chân cậu lại?

Vương Miêu lắc lắc cái đầu, như cảm ứng được, Âu Dương đưa bàn tay còn lại tới, một cái đầu bù xù lập tức dán vào, cọ nhẹ nhẹ. Âu Dương xoa xoa tai cậu, cúi đầu cười khẽ.

Trong mấy tiếng đồng hồ, nữ bác sĩ đã bị hình tượng người đàn ông tốt của Âu Dương làm cảm động. Cô để lại danh thiếp của mình, thu dọn đồ nghề, còn bảo là lần sau nếu trong nhà có bệnh lớn bệnh nhỏ gì thì nhất định phải gọi cô.

Vào mùa đông, hừng đông ở thành phố Minh Lợi tới rất trễ, bên ngoài vẫn tối om. Tiễn nữ bác sĩ ra ngoài, Âu Dương nhìn thấy đám mèo hoang đang tụ tập phía trước. Bất giác, anh cúi người xuống hỏi một câu rất ngây ngô: “Tiểu miêu, mấy đứa có nhìn thấy bạch miêu không?”

Đám mèo hoang đã ăn no vốn không chịu gần người, chỉ những lúc đói bụng, chúng mới đi theo. Bởi vậy, khi nhìn thấy Âu Dương, cả đám chạy tán loạn.

Âu Dương Hạo Nhiên nở nụ cười tự giễu, quả nhiên ở chung với Vương Miêu lâu quá, suy nghĩ sẽ ngày một ngây thơ.

8. Chương 3-1: Thương

Thư ký Trương đúng là có nhãn phúc, trải qua hai mươi sáu cái mùa đông, cuối cùng cô cũng nhìn thấy một cảnh kinh thiên động địa, quý khố thần sầu, thiếu chút nữa đã rút miếng giấy ăn trong túi tiền ra, nhào tới, phe phẩy cái đuôi, xin Âu Dương Hạo Nhiên ký tên.

Không phải vì đôi mắt cú mèo của anh, mà là vì cái người anh đang ôm trong lòng.

Đúng vậy, ôm một người. Người nọ khoác chiếc áo khoác ngoài rất dày, chỉ lộ ra chóp mũi hồng hồng vì trời lạnh và đôi mắt to lúng liếng, giống như thấy sợ hãi với tất cả mọi thứ trên đường, một tay nắm vạt áo trước ngực Âu Dương, đó rõ ràng là tư thế tiêu chuẩn của một tiểu thụ.

Máu mũi! Thư ký trương vừa mở cửa xe ra cho Âu Dương, vừa che mũi mình.

Xe bắt đầu lăn bánh.

Âu Dương ngồi vào ghế sau, thắt chặt dây an toàn lại cho cậu, “Tiểu Trương, có gì cứ hỏi đi!”

Trương hử nữ thật sự nhịn không nổi nữa, nhưng vì giữ gìn hình tượng, cô chỉ đành đẩy đẩy mắt kính, “Âu Dương quản lý, tôi đoán là, cậu ấy chính là hắc nhân đó!” *Âu Dương quản lý, anh dự cầu bất mãn à? Nhìn hai mắt thâm quầng kia kìa.*

Lúc Âu Dương gật đầu, Vương Miêu cũng đã đưa tay lên lớp kính xe vẽ vẽ.

“Anh định mang cậu ấy tới công ty?” *Dễ thương quá nha, nếu đưa tới công ty, không biết sẽ kích thích thế nào đây!*

Âu Dương lại gật đầu, bấy giờ Vương Miêu cũng đã rời độc chảo xuống chiếc ghế ngồi, kéo kéo.

“Lát nữa đưa tới phòng họp hay là văn phòng của anh?” *Độc chiếm trong văn phòng, không phải ai cũng có thể nhìn thấy nha!*

Vương Miêu tựa vào ghế, rồi ‘A ô’ một tiếng, không kiêng nể gì cắn lên thành ghế một cái.

Âu Dương cố giữ bình tĩnh, đáp: “Tới phòng làm việc của tôi, tạm thời ở đó trước, từ từ rồi quyết định sau!”

Từ nhà đến công ty có một khoảng thời gian, Âu Dương bị giày vò một đêm, một mỗi nhắm mắt lại nghĩ ngợi. Đến sáng, sốt lui, người bệnh lại khỏe như trâu, chỉ có anh là sức cùng lực kiệt, còn mệt hơn tăng ca cả đêm. Vì không yên tâm để Vương Miêu không có chút khả năng tự chăm sóc bản thân ở nhà một mình, cuối cùng anh đã đưa ra quyết định là mang cậu tới công ty.

Trong văn phòng có một phòng nghỉ, nếu không ổn thì cho cậu ta vào đó, đưa cho cậu ta một ít đồ chơi, chắc là có thể yên ổn qua khỏi hôm nay!

Đó là suy nghĩ trước lúc nhắm mắt ngủ của Âu Dương, nhưng tiếc là... Gần đèn thì sáng, suy nghĩ này đúng chuẩn khờ dại.

Văn phòng Âu Dương Hạo Nhiên ở tầng năm, hôm nay anh tới công ty sớm, tránh đông người. Nhưng tất nhiên là cũng không tránh khỏi chuyện trong thang máy có mấy người và người đi cùng anh - Vương Miêu, ngoài anh ra, vốn không chịu để người khác ôm, vì thế, lúc này, thân phận tôn quý như Âu Dương quản lý đang tự mình ôm một thiếu niên phần điêu ngọc mài ra khỏi thang máy.

Tầng năm, quẹo trái, đi qua cánh cửa kính thật to, gian phòng đầu tiên phía bên phải chính là phòng của quản lý bộ phận kế hoạch Âu Dương Hạo Nhiên.

Trên đất lót thảm nhung màu đỏ sậm, trước giờ anh chưa bao giờ để ý tới chuyện chất lượng thảm trong phòng mình thế nào, nhưng lần này vừa đặt Vương Miêu xuống sofa, anh vội vàng đóng cửa lại, quỳ xuống đất kiểm tra độ mềm của thảm xong mới cho phép Vương Miêu bò xuống.

Trên bàn làm việc sớm đã chất một đống việc cần làm.

Vương Miêu ngoan ngoãn ngồi dưới đất nhìn đông ngó tây, ngoài như thế ra, cậu không động tay động chân gì cả. Âu Dương thấy tội nghiệp, không nhẫn tâm nhốt cậu vào phòng nghỉ.

Vương Miêu tựa lên sofa, ngoái đầu lại nhìn Âu Dương đang làm việc. Nhìn anh đánh chữ, nhìn anh gọi điện thoại, nhìn anh giải quyết một đống văn kiện, lại đánh chữ, nghe điện thoại, giải quyết một đống văn kiện...

Ban đầu Vương Miêu còn bị tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên hù tới dựng lông, nhưng sau nhiều lần cũng quen dần, lại còn tò mò trộm nhìn nó, phát hiện là không sao cả. Thấy công việc của Âu Dương rất buồn tẻ, cứ lặp đi lặp lại không ngừng, cậu ngáp khế, nhúc nhích tay chân.

Có lẽ, cậu nên có một chuyến thám hiểm nho nhỏ?

Đến mười giờ, thư ký Trương nhắc Âu Dương ra họp. Vì chuyện khiếu nại của khách hàng người Đức nọ, thành ra mới sáng sớm mọi người đã bận rộn muốn sứt đầu mẻ trán. Âu Dương sắp xếp lại đống văn kiện xong, bước nhanh ra ngoài, lúc đi tới cửa, anh mới sực nhớ là trong văn phòng vẫn còn một Vương Miêu, chẳng trách anh lại quên mất, bởi vì từ lúc tới công ty đến giờ, cậu ta vẫn rất im lặng.

“Vương Miêu, tôi ra ngoài một chút, cậu ngoan ngoãn ở trong này, nơi đi tiểu ở đó!” Âu Dương chỉ chỉ toilet, “Để tôi thấy cậu tiểu lung tung, coi chừng mộng nở hoa!”

Vương Miêu không biết mộng nở hoa là gì, hoa và mộng, rõ ràng là không giống nhau nha!

Ở nơi này, khắp nơi đều là hơi thở của Âu Dương. Vương Miêu bò quanh sàn nhà trong văn phòng, cậu cuộn tròn như cái bánh chưng, nhìn xa lại thì giống hệt một quả bóng lăn lộn trên sàn nhà.

Lăn qua lăn lại, lúc lăn tới bàn làm việc, Vương Miêu nhớ là Âu Dương thường dùng ngón tay gõ gì đó, cậu quỳ gối, ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy một đống ô vuông màu trắng. Cậu bắt chước, gõ vài cái, không

thấy có gì xảy ra, mắt hững hờ lên mặt bàn.

Cũng không biết vừa rồi cũng đã đụng vào nút nào, lại nghe máy tính kêu “Tích” một tiếng, đèn báo không ngừng nhấp nháy. Vương Miêu thấy thú vị, lại đưa tay chọt chọt mấy cái, chọt nhầm nút tắt máy, đèn xanh tắt lịm, máy tính mất phản ứng.

Bấy giờ, biểu hiện của Âu Dương Hạo Nhiên hoàn toàn khác với biểu hiện khi ở nhà, nếu mấy nhân viên tham dự hội nghị hôm nay mà nhìn thấy dáng vẻ tối qua của anh, thì chắc là sắc nước mà chết mất.

Chủ đề của cuộc họp đương nhiên là xoay quanh mặt hàng mà khách hàng người Đức đề cập tới. Bộ phận kỹ thuật, bộ phận kiểm tra chất lượng và bộ phận sản xuất đều bị kiểm điểm. Vì trước đó mặt hàng này đã được bán thử, phản ứng của khách hàng cũng rất tốt, cho nên về mặt kỹ thuật sẽ không phạm phải sai lầm gì. Hai trưởng bộ phận kiểm tra chất lượng và sản xuất thì mắt to trừng mắt nhỏ, không ai muốn thừa nhận sai lầm là do bên mình.

Cuộc họp kéo dài suốt cả buổi sáng, đến mười hai giờ trưa, cuối cùng Âu Dương quản lý cũng thương xót cho đám nhân viên, tuyên bố cuộc họp kết thúc. Cả đám giải tán, đi dùng cơm trưa.

Mọi người đều thở phào một hơi, chuyện lần này, đại khái mà nói thì cũng không phải nhỏ, nếu người ta muốn làm khó thì cũng phải vất vả một phen. Vì giữ bát cơm, tất cả mọi người đều phải cố gắng hết mình, sợ bị người ta nắm được nhược điểm.

Thư ký Trương biết là quản lý đã đói, vì thế nhanh chân mang cơm trưa tới văn phòng cho anh. Nhưng cô vừa đi không bao lâu đã vội vàng chạy trở về, trước khi bước vào văn phòng còn cố bình phục hô hấp của mình, ra về trấn định, nói nhỏ vào tai Âu Dương quản lý mấy câu.

Âu Dương biến sắc, mấy vị trưởng phòng vẫn còn ở lại trông thấy thế tưởng là có chuyện gì xảy ra, cũng biến sắc theo. Âu Dương thở dài, đứng dậy, để lại cho mọi người một bóng lưng đầy áp lực.

Cửa phòng quản lý khép hờ, Âu Dương đi tới cửa nghĩ tới nghĩ lui một hồi mới đẩy cửa bước vào.

Lượng biến khiến chất biến, Âu Dương vừa đi mấy bước, lập tức cảm giác sàn nhà ướt đầm, mà lúc này, đầu sỏ gây nên mọi chuyện lại đang ngồi trên sofa, nhìn anh bằng vẻ mặt mê mang.

“Lại đây!” Âu Dương vờ như đang mỉm cười, ngoắc ngoắc Vương Miêu.

Thiên tính của động vật nói cho Vương Miêu biết, giờ tuyệt đối không thể tới.

Âu Dương lại nói: “Ngoan, lại đây có chân giò hun khói ăn!”

Bụng đói lại nghe thấy có chân giò hun khói nên hai mắt cậu sáng lên, bao nhiêu nguy hiểm cũng quẳng ra

sau đầu, nhưng trên mặt đất ướt, cậu sợ hãi.

“Cậu cũng biết ướt rất khó chịu?” Âu Dương giẫm lên sàn nhà đầy nước, đi tới, “Cậu làm chuyện tốt gì trong toilet rồi?”

Nghe thấy toilet, Vương Miêu lập tức lộ ra cái mặt tranh công. Nhưng còn chưa đợi cậu keo meo meo đã bị khiêng lên. Mắt thấy mặt mình cách lớp thảm trên đất ngày càng gần, cậu sợ hãi, ôm chân Âu Dương.

Nước trong toilet vẫn đang tràn ra ngoài, giống như toàn bộ nước trong bồn cầu tự động đang mãnh liệt ủa ra, còn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, thì chỉ có thể hỏi Vương Miêu, tiếc là cậu ta lại không biết nói.

Vương Miêu bị Âu Dương ôm vào toilet, kiểm tra hết một lượt, Vương Miêu ủy khuất, kêu to: “Meo meo... meo meo... ô ô... meo meo...” *Tôi không có tiểu bậy, tôi tiểu đúng chỗ nha.*

Âu Dương thấy cậu phạm lỗi còn chống chế, lập tức giơ bàn tay to vỗ lên mông cậu, mấy tiếng chan chất vang lên, tiếng nước tràn ra ngoài cũng đột nhiên dừng lại một cách quỷ dị. Thế giới yên tĩnh, Vương Miêu không nhúc nhích, hai giây sau, trong toilet đột nhiên vang lên tiếng kêu thê lương... tiếng mèo kêu...

Văn phòng quản lý buộc phải tạm thời dời sang gian phòng nhỏ kế bên, chờ đổi thảm, lau chùi xong xuôi, Vương Miêu ngồi trong góc, thư ký Trương mang cơm trưa vào xong cũng vội vàng lui ra ngoài.

Vương Miêu giật giật khoe miệng, chỗ bị đánh trên mông đến giờ vẫn còn đau ê ẩm, mèo có tôn nghiêm của mèo, mèo rất kiêu ngạo, ghét nhất bị người đánh oan, nhưng hiện giờ trong không khí đầy mùi thức ăn, thật sự là hấn dẫn mèo nha!

“Ọc ọc ọc...”

Cái bụng đã đói dẹp lép của Vương Miêu đột nhiên kêu lên một tiếng phụ họa, cậu tội nghiệp lặng lẽ quay đầu ra phía sau nhìn, thấy thức ăn để trên bàn, rồi lại trộm liếc nhìn Âu Dương, phát hiện cả khuôn mặt anh đều giấu sau màn hình máy tính.

Đây đúng là một cơ hội tốt nha, chỉ cần cậu lén bò qua, thần không biết quỷ không hay ngoạm miếng thịt heo đó đi là có thể nhét đầy bụng! Vương Miêu nhẹ nhàng đặt móng tay lên tường, một lát sau, làm như lơ đãng nhìn Âu Dương một cái, phát hiện nam nhân vẫn đang đánh chữ như trước, dường như không có chút hứng thú với thức ăn trên bàn.

Vương Miêu lê mông, ngay tức khắc đau tới nhe răng trợn mắt, nhưng do vấn đề giải quyết bụng đói quan trọng hơn, vả lại lúc còn là mèo đêm nào cậu cũng phải lật tung hết thùng rác này tới thùng rác khác, đôi lúc xui xẻo còn gặp phải mấy con chó hoang, bị nó đuổi chạy thực mạng. Cho nên, đói là đáng sợ nhất!

Chịu đựng cơn đau trên mông, Vương Miêu bò trên đất, cũng may là Tiểu Trương để thức ăn cách cậu rất gần, chỉ cần lê một tí là tới nơi. *Thịt heo thơm ngào ngạt nha!* Vương Miêu chảy nước miếng, quan sát tình

hình quân địch, phát hiện đối phương không có động tĩnh gì, vì thế cậu mới cẩn thận nhòm người đây.

Trên mặt bàn lộ ra một cái đầu nho nhỏ, ngay sau đó là đôi mắt to tròn, Vương Miêu vươn tay phải ra, định rinh miếng thịt heo kho tàu rồi chạy thì Âu Dương đột nhiên kéo màn hình máy tính trước mặt mình xuống.

Dù rất bận rộn nhưng anh vẫn nhìn ai đó! Vương Miêu rút tay về, chui xuống bàn.

Âu Dương cũng cúi người nhìn xuống bàn, phát hiện mặt Vương Miêu đang đỏ bừng lên. Bàn tay đánh cậu còn cảm thấy tê, anh nghĩ lại, anh làm như vậy, rõ ràng không khác gì những người ở bệnh viện tâm thần.

Không ngờ chỉ mới mấy ngày gần gũi, vậy mà anh đã đánh cậu hai lần, nhưng anh lại là một người không biết dỗ dành người khác, anh lo lắng, không biết nên giải hòa với cậu thế nào đây.

“Đói bụng sao?” Âu Dương đi tới, cầm miếng sườn heo thật to đưa tới bên mũi Vương Miêu. Đúng là hấp dẫn nha, nhất là với một con mèo đặc biệt háo ăn như cậu.

Vương Miêu ngẩng đầu, trong đôi mắt trong veo ẩn hiện chút rối rắm, nhất là khi nhìn mặt Âu Dương, trong thoáng chốc lại hiện lên một chút run sợ, một chút bất an.

Trước đó chúng ta đã có nói, mèo là một sinh vật kiêu ngạo, chúng cần người dỗ dành, cần an ủi, vuốt ve. Tuy như vậy sẽ khiến chúng kiêu ngạo hơn, nhưng chúng sẽ cho bạn những thu hoạch bất ngờ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Miêu, Âu Dương mang toàn bộ thức ăn đặt xuống dưới bàn, rồi ngồi xuống cạnh cậu, đưa tay xoa xoa bên hông bị đánh đau, dịu dàng hỏi: “Còn đau không?”

Nếu như hiện tại cậu còn là mèo, nghe Âu Dương nói thế, nhất định sẽ nhịn không được mà lủi tới cọ cọ mong được vuốt ve, thậm chí còn rên hừ hừ, đại biểu cho cậu đang kích động vì hạnh phúc. Nhưng giờ cậu là người, hơn nữa cậu cũng không còn lớp lông thật dài trên người, cho nên đánh vào hông chính là đánh vào da thịt, đau chết đi được.

Âu Dương thấy đôi mi cậu hơi run lên, biết là cậu vẫn còn đau.

Anh áy náy, cầm miếng thịt đưa tới bên miệng cậu, dỗ dành, “Xin lỗi vì đã không chú ý tới cảm thụ của cậu!”

9. Chương 3-2: Trung

Vương Miêu ngửi ngửi miếng thịt thơm lừng, há miệng ra. Nhưng ngẫm lại thì cậu không thể tha cho người trước mắt này dễ dàng vậy được, vì vậy cậu quyết định cắn lên đầu ngón tay Âu Dương một cái, phát tiết

chút tức giận sắp biến mất không thấy đâu trong lòng mình. Đến khi thấy Âu Dương hoảng sợ rút ngón tay lại, cậu mới hài lòng dùng đầu lưỡi cuốn miếng thịt đi, nhai ngon lành.

Đây là bữa cơm trưa quý dị nhất mà Âu Dương từng ăn, từ tối cuối tuần tiến hành dưới chiếc bàn dài trong phòng hội nghị. Do thân hình anh cao lớn nên thắt lưng mỗi nhừ, nhưng khi nhìn thấy Vương Miêu cầm miếng thịt ăn lấy ăn để, anh lại thấy thoải mái, đáng giá vô cùng.

Cơm nước xong, Vương Miêu uống thuốc cảm, có lẽ là do được hiệu phát tác, cậu nằm yên tĩnh trên sofa ngủ một giấc đến chiều. Tỉnh lại, thấy mình lại trở về gian phòng ban sáng, trên mặt đất cũng đã trải thảm mới màu vàng nhạt, hoa văn rất đẹp, hơn nữa còn mềm mại, lần tới lần lui thoải mái hơn ban sáng rất nhiều.

Nhưng... Vương Miêu nhìn trái ngó phải, Âu Dương đâu mất rồi?

Thư ký Trương thấy Vương Miêu tỉnh ngủ, tới hỏi: “Miêu Miêu, thức rồi à?”

Trước đó Âu Dương luôn gọi cậu là Vương Miêu, nhưng Miêu Miêu nghe cũng không tệ lắm! Vương Miêu ngáp khê một tiếng, nhìn thư ký Trương, mỉm cười. Ban sáng, chính người này đã tới đón cậu và Âu Dương, cho nên là người tốt.

Mắt thư ký Trương bỗng sáng rực lên, ôm cổ Vương Miêu, “Ai nha, cậu đáng yêu quá, thảo nào quản lý lại thích cậu!”

Người tốt là người tốt, Âu Dương là Âu Dương, Vương Miêu tiếp tục nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Âu Dương Hạo Nhiên.

“Đừng tìm nữa, quản lý xuống lầu có việc rồi!” Thư ký Trương chỉ chỉ chiếc xe lăn bên cạnh sofa, “Quản lý nói cậu không biết đi, để mai tiện dẫn cậu đi làm, cho nên đã tặng thứ này cho cậu!”

Nói tới từ ‘làm’, mắt thư ký Trương lập tức眯 thành một đường nhỏ, “Mau nói tôi nghe, cậu và anh ấy tiến hành tới bước đó chưa? Trước giờ tôi chưa hề thấy quản lý để ý tới một người như vậy nha!”

“Meo meo ô ô!” Bị đánh đòn. ()

Nghe tiếng mèo kêu, thư ký Trương lặng đi một chút, cô chợt nhớ tới hôm trước quản lý có kể cô nghe về thân thể của Vương Miêu, nhất thời, cô cảm động tới lệ rơi đầy mặt, đêm đó còn triển khai trên diễn đàn một cuộc thảo luận về quần thể yếu ớt khiến biết bao nhân viên tốn mấy tá khăn giấy.

Lúc Âu Dương từ bộ phận kiểm tra chất lượng dưới lầu trở lên, anh thấy Vương Miêu đang ngồi trên xe

lăn, dĩ nhiên là với thứ tự chuyển động này cậu thấy hứng thú vô cùng. Thấy anh đi vào văn phòng, cậu lập tức nở nụ cười, vui vẻ giống như một đứa trẻ có được món đồ chơi tốt nhất, khiến tâm tình Âu Dương cũng tốt lên nhiều.

“Trương tỷ tỷ đâu rồi?”

Vương Miêu chỉ ra cửa, miệng phát ra mấy tiếng a a đơn giản.

“Ra ngoài rồi à?” Đây là lần đầu tiên Âu Dương nghe Vương Miêu nói từ khác ngoài meo meo, anh giật mình.

Vương Miêu phóng xuống đất, mở ra tứ chi, nhìn Âu Dương bằng ánh mắt mong chờ.

Đây là... Tình huống gì? Con mèo nhỏ muốn được vuốt ve?

Âu Dương ngồi xổm xuống, lấy tay vuốt nhẹ nhè lên bụng Vương Miêu khiến cậu cười khanh khách. Cười xong, cậu bán quỳ trên đất, cọ cọ vào gối Âu Dương lấy lòng.

“Meo meo~ meo meo~!” *Cám ơn món quà của anh.*

“Gọi tôi là gì?” ()

“Ngao ngao~”

“Là Âu Dương!”

“Ngao ngao!”

“Âu Dương!”

“Ngao ngao!”

Hôm sau, thư ký Trương cùng lái xe đúng hẹn tới đón Âu Dương đến thành phố lân cận. Lúc tới trước cửa khu chung cư, vừa lúc thấy Âu Dương đẩy xe lăn ra ngoài, Vương Miêu ngồi trên xe như đang nói gì đó với anh, vừa nói chuyện vui vẻ vừa nhìn tứ phía, tất nhiên là cũng khá hài lòng với tài xế của mình.

Tóc Vương Miêu bị Âu Dương tết thành một cái đuôi, nhìn vào thanh tú đáng yêu, khiến thư ký Trương mê mẩn cực kỳ. Mắt cả hai đều thâm quầng, rõ ràng là ngủ không ngon giấc, thật khiến người ta phải suy nghĩ lung tung.

Chờ hai người ngồi vào ghế sau xong, xe bắt đầu chuyển bánh lên đường cao tốc.

Âu Dương đưa cho Vương Miêu một khối Rubic, còn anh thì mở máy tính ra gửi email. Khối Rubic này là anh tìm thấy trong nhà, mong là có thể thành công dẫn đi lực chú ý của Vương Miêu. Nhưng tiếc là xe còn chưa lên tới đường cao tốc, Vương Miêu đã mất hứng thú với thứ này.

Trong lúc Âu Dương nghe điện thoại, Vương Miêu đã dồn hết lực chú ý toàn thân lên màn hình máy tính của anh. Âu Dương vừa nói chuyện điện thoại, vừa đẩy móng vuốt cậu ra, sau cùng, anh vỗ mạnh lên tay cậu một cái, mu bàn tay đỏ bừng, khiến cậu phải thổi hơi phì phò.

Treo máy, Âu Dương thấy đau lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ lãnh khốc, “Hôm qua dám động vào máy tính tôi còn chưa tính nợ, sau này không được tôi cho phép, không được động vào thứ này!”

Wương Miêu mặc quần áo rộng thùng thình, nghe anh mắng, lập tức lui lui người lại, rúc về sau.

Thư ký Trương vốn đang ngồi ở ghế trên nhắm mắt dưỡng thần, nghe Âu Dương mắng, cô vội vàng dừng tai lên nghe, nhưng tiếc là mãi cũng không nghe thấy gì, chỉ có tiếng quần áo sột soạt.

Cô hơi nghiêng đầu qua, len lén nhìn về sau một chút, thấy Âu Dương đang kiểm tra mu bàn tay bị đánh đau của Vương Miêu, thiếu chút nữa trái tim nhỏ bé của cô đã rút ra ngoài.

Sau khi xác định tay cậu không bị đánh sưng, Âu Dương mở một trang web, tìm một bộ phim hoạt hình, mở lên, ngay sau đó là tiếng nhạc rộn ràng phủ đầy cả khoang xe.

Wương Miêu bị hình ảnh mấy con cừu nhỏ hấp dẫn, nhưng do cậu là mèo, cho nên với những loài động vật nguy hiểm như sói cậu rất sợ hãi. Vì thế, khi thấy con sói hung ác xuất hiện, Vương Miêu lập tức nép sát vào người anh.

Thế này mới đúng nha! Âu Dương thấy hài lòng với phản ứng của cậu, anh kéo màn hình phim hoạt hình qua phía Vương Miêu, rồi lại thu nhỏ hình thư đưa về phía mình, như vậy, hai người đều có thể làm chuyện mà mình thích.

Xe chạy trên đường cao tốc bằng phẳng, đoạn đường này không có bao nhiêu xe, cứ chạy thẳng một đường. ()

Con sói ngu ngốc ấy không khiến Vương Miêu sợ nữa, chờ xử lý xong mớ email, Âu Dương cũng bắt đầu xem với cậu. Trước đây anh có nghe nói mấy bộ phim hoạt hình này rất được yêu thích, không ngờ lại là thứ tiêu khiển tốt tới vậy.

Mỗi lần thấy gì đó thú vị, Vương Miêu lại cười khanh khách. Cậu rất thích cười, bởi vì lúc làm mèo cậu không thể cười, cười là một chuyện rất thoải mái, cũng giống như lúc loài mèo các cậu vung vai vậy.

Ngồi mỗi lưng, xe đã chạy hai tiếng rồi, mí mắt đang nhìn mấy hình ảnh sắc sỡ trên máy tính cũng bắt đầu đánh nhau, đầu cậu không ngăn được, ngã sang bên cạnh...

Tối qua Âu Dương ngủ trên sofa, vất vả lắm anh mới chớp mắt được một chút, nào ngờ lại cảm thấy có thứ gì đó nặng nề, anh giật mình, nhìn lại, thấy chẳng biết từ khi nào Vương Miêu đã chạy tới giành chỗ với anh.

Còn Vương Miêu thì do ban ngày phải ngồi một mình, đến tối hưng phấn muốn tìm Âu Dương chơi, kết quả là thấy anh đang ngủ ngon lành. Vương Miêu hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm cùng, thế là cậu kê đầu lên tay anh ngủ.

Trong xe tĩnh lặng, không biết Âu Dương đã tắt phim hoạt hình từ lúc nào, anh gác chân phải lên chân trái, tay cậu qua, Vương Miêu thuận thế ngã từ vai xuống đùi anh.

Anh cong khéo môi, vật nhỏ, những lúc im lặng đúng là khiến người ta thích.

Thành phố Minh Cát ở phía đông bắc thành phố Minh Lợi, cách nhau khoảng hai giờ đường xe, ở đây có nhà xưởng của tập đoàn Âu Dương, quy mô cũng tương đương với phân khu ở Minh Lợi. Tuy là nhà xưởng này được xây ở ngoại ô nhưng giao thông lại thuận lợi vô cùng.

Tài xế cho xe chạy vào bãi đỗ, hiện giờ đúng vào lúc công nhân dùng cơm trưa. Công xưởng rất gọn gàng, trên đường tới nhà ăn, mấy công nhân đều mặc đồng phục đại biểu cho từng ngành khác nhau, đa số họ đều không nhận ra Âu Dương, thành ra lúc anh xuống xe, có rất nhiều người thấy người lạ tới, tò mò liếc nhìn.

Xe dừng lại, nhưng Vương Miêu vẫn còn ngủ ngon lành. Âu Dương vốn không đành lòng gọi cậu dậy, nhưng sợ sau khi cậu tỉnh giấc lại chạy tìm anh, thành ra cuối cùng vẫn phải đánh thức cậu.

Âu Dương xoa xoa vành tai Vương Miêu, cậu hí hắt, lỗ tai giật giật mấy cái. Âu Dương lại vỗ vỗ tay cậu, cậu xoay xoay mông, miệng phát ra âm thanh bất mãn. Âu Dương đành xuất tuyệt chiêu, bịt mũi cậu lại, tức thì, Vương Miêu kêu ngao ngao ô ô, mở mắt ra.

Âu Dương vỗ nhẹ lên mặt cậu, dịu dàng nói: “Chúng ta tới nơi rồi, nếu cậu ngoan ngoãn nghe lời, không nói gì cả, chỉ ngồi yên trên xe lăn, đến trưa, tôi sẽ thưởng cho cậu một hộp chân giò hun khói, còn không... lắm bầm!” Âu Dương cười âm hiểm, “Cơm trưa cơm chiều cũng không được ăn!”

....

Lần này anh tới không báo trước, tất nhiên là có quyết định của mình. Những người trong xưởng lắp ráp thấy anh đến, trở tay không kịp. Xưởng trưởng hốt hải chạy từ dây chuyền sản xuất tới, không kịp chuẩn bị một chút tư liệu nào.

Công xưởng này đã hoạt động được ba năm, các máy móc chủ yếu đều được bảo trì rất khá. Xe lăn di

chuyển nhanh trên đất, cho tới bây giờ, Vương Miêu cũng chưa từng thấy nhiều máy móc kỳ quái như vậy, cậu vừa hiếu kỳ vừa khần trương, nhưng tiếc là xe lăn lại đang ở trong tay Âu Dương.

Vì đi thẳng một mạch tới đây, mọi người đều chưa dùng cơm trưa. Vương Miêu cũng đã sớm đói bụng, cậu rất muốn kêu meo meo ý bảo mình đã đói, nhưng cậu chợt nhớ lại những lời Âu Dương từng cảnh cáo, sau cùng đành phải ngoan ngoãn không nói gì. ()

Xưởng trưởng cũng sợ mọi người đói, nhiệt tình mời Âu Dương đi dùng một bữa rau dưa. Nói là rau dưa, nhưng dĩ nhiên là nó không hề đơn giản như bề ngoài. Ra ngoài dùng cơm thì ít nhất cũng phải tiêu tốn một giờ đồng hồ, trong một giờ này, có thể làm được rất nhiều “chuyện”. Người thông minh, tài trí như Âu Dương, sao có thể phạm sai lầm lớn như vậy.

10. Chương 3-3: Hạ

Âu Dương Hạo Nhiên đi thẳng vào văn phòng, hơn nữa còn tự mình giám sát bọn họ lấy hết tất cả các số liệu ra báo cáo, mọi người đều lui vào góc nhìn nam nhân anh tuấn này, đó là lão nhị nhà Âu Dương trong truyền thuyết, quả nhiên không giống người thường.

“Xuất hết toàn bộ báo cáo trong vòng nửa năm nay, tôi muốn từng báo cáo rõ nhất về việc sản xuất từng mặt hàng!”

Nghe Âu Dương nhấn mạnh hai từ “rõ nhất”, xưởng trưởng lau mồ hôi trên trán.

Thảm rồi, chứng phát cuồng vì công việc của Âu Dương quản lý lại phát tác, lần này chắc chắn anh ta lại tăng ca bỏ ăn bỏ ngủ, mong là đại tiên các lộ phù hộ cho bọn họ trưa nay có bánh bích quy ăn- thư ký Trương cầu nguyện.

Trong một thời gian ngắn, toàn bộ báo cáo đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, tất nhiên là cũng có bánh bích quy và nước. Âu Dương bảo thư ký Trương làm trợ thủ cho mình, hai người bắt đầu vùi mặt vào đồng báo cáo, chiến đấu quyết liệt. Trước đó, thư ký Trương cũng không quên nhét một hộp sữa tươi và một gói bánh bích quy vào tay Vương Miêu.

Xưởng trưởng vốn định ở cạnh giúp hai người họ, nhưng sau mấy cuộc gọi đoạt mệnh liên hoàn, nam nhân trung niên ấy chỉ có thể vội vàng chạy tới đây chuyển sản xuất giải quyết vấn đề vừa mới phát sinh, Âu Dương cũng không nói gì, để mặc ông ta đi.

Cuối cùng, trong phòng hội nghị chỉ còn tiếng lật giấy sột soạt, Vương Miêu ngồi một mình trên xe lăn, trong tay cậu là bánh bích quy đã mở bao và hộp sữa. Cậu cầm hộp bánh lên ngửi ngửi, phát hiện hương vị là lạ, vì thế lại cầm hộp sữa lên ngửi ngửi lần nữa, mùi thơm ngon lành ấy khiến cậu thêm ăn.

Vương Miêu ra sức liếm liếm, nhưng trên hộp chỉ có một cái lỗ thật nhỏ, cậu có cố thế nào thì đầu lưỡi cũng không chui vào được. Vương Miêu bĩu môi nhìn thư ký Trương, phát hiện cô đang giơ cả hộp lên không trung, rót hết vào trong miệng, thế là Vương Miêu thử làm theo. ()

“Khụ khụ khụ!” Vương Miêu không cẩn thận, bị nghẹn, sắc đỏ mặt, đến cả hộp sữa cũng rơi xuống đất.

Âu Dương cầm một bản báo cáo khác lên, cau mày, đầu cũng không ngẩng, “Vương Miêu, không được nghịch!”

Tôi chỉ không uống được sữa nha! Vương Miêu ủy khuất, cắn môi, cảm thấy mình còn oan hơn cả Đậu Nga, cậu muốn lên tiếng kháng nghị, nhưng lại sợ Âu Dương không cho cậu ăn chân giò hun khói, vì vậy cậu hậm hực, bỏ khỏi xe lăn.

Vừa rồi sữa đã rơi đầy trên đất, Vương Miêu định cúi người xuống liếm, nhưng nghĩ lại thì giờ cậu đã thành người, cậu không thể hành động như lúc còn là mèo được, vì thế cậu đành phải ngồi yên nhìn sữa thơm ngào ngạt trên đất bằng vẻ mặt tiếc nuối.

Cái bụng nhỏ lại vang lên tiếng ọc ọc kháng nghị, cậu thấy vừa rồi xướng trưởng ra ngoài không có đóng cửa lại bèn lén nhìn qua khe cửa, xem xét bên ngoài.

Đường như là một hành lang trống trải, có rất ít người tới lui, có lẽ là sẽ có chỗ nào đó có thức ăn. ()

Âu Dương không cho cậu ăn, vậy thì cậu sẽ tự đi tìm, hừ!

Vương Miêu kéo cửa ra, thừa dịp không ai để ý, quang minh chính đại chạy ra ngoài.

Với Vương Miêu mà nói, đây là một nơi xa lạ, nhưng Vương Miêu rất tự tin với bản lĩnh của mình, cậu không sợ lạc đường, cứ thế rảo bước trên hành trình mới.

Đây là công xưởng có quy mô bậc trung, có tổng cộng hai tòa lầu, nơi Vương Miêu đang ở là lầu hai khu A, lầu ba là phòng nghiên cứu, phát triển, lầu một là nhà xưởng lắp ráp, còn khu B là nơi kiểm hàng, giao hàng. Giữa hai khu có một chiếc cầu nối, thuận tiện cho công nhân đi lại.

Trên các lối đi chính yếu đều có lắp camera do chuyên gia giám sát, vì thế Vương Miêu vừa xuất hiện trên hành lang không được bao lâu, đã bị người phát hiện, lập tức thông báo với xướng trưởng.

Ai ngờ xướng trưởng đang ở nơi xuất hàng ồn ào nói với bọn họ, ý tứ là chẳng những không cho họ bắt thiếu niên có hành động quỷ dị đó, ngược lại còn phải thờ phụng như tôn đại phật, nếu cậu có đưa ra yêu cầu gì thì phải trăm phần trăm thỏa mãn, cố hết sức mình. Ngoài lầu ba cậu không được lên ra, những nơi khác thì tùy vậy.

Mấy người trong phòng theo dõi nhìn nhau, nếu xướng trưởng đã nói vậy, phỏng chừng thiếu niên ấy quả thật rất có lai lịch. Với những người có gốc gác này nọ, bọn họ đúng thật là không nên trêu vào, vì thế chỉ trong chốc lát, không ai để ý Vương Miêu đi đâu nữa.

Mấy phòng ở lầu hai đều không có thức ăn, Vương Miêu đã từng thấy Âu Dương lấy chúng ra từ tủ lạnh, nhưng hai cái tủ lạnh ở lầu hai không có chân giò hun khói hồng hồng mà chỉ có mấy hộp gì đó màu cafe, rất lạnh, cậu vừa thử đựng vào một chút, đã cuống quýt rút tay về.

Bụng ngày càng đói, Vương Miêu lại đi tìm, lầu hai tìm không thấy vậy cậu sẽ xuống lầu một tìm. Lúc còn là mèo cậu không yếu ớt như hiện giờ, cho dù cả ngày không ăn gì, cậu cũng có sức lực tung hết mấy thùng rác từ đông sang tây.

Dù mặc quần áo bông rất dày, nhưng lúc bò xuống cầu thang đầu gối cậu vẫn đau ê ẩm. Vương Miêu bò xuống thật nhanh, có lẽ vì trời quá lạnh, cho nên các công nhân viên đều ở trong phòng hưởng thụ điều hòa, trên đường không thấy một bóng dáng nào cả.

Vương Miêu thấy đắc ý với hành động ẩn mật của mình, xuống tới lầu một, cậu thở phì phò. Bất chợt, cậu ngửi được một mùi thật thơm, chảy cả nước miếng. Vương Miêu ngẩng đầu, ngửi đồng ngửi tây, từ lúc làm người tới giờ, khứu giác của cậu mất linh hẫn, làm chuyện gì cũng phiền toái vô cùng.

Sau một thời gian dài xác định, cuối cùng Vương Miêu rời lực chú ý của mình sang một ngăn tủ, trên mỗi một ngăn có bày mấy chai lọ đo đỏ, mùi thơm ban nãy là từ đây bay tới.

Meo meo~ Thơm quá~

Vương Miêu thuận tay chop tới một lọ, nhưng trên chai có cái nắp, cậu định dùng phương thức mở chai thuốc mỡ hôm nọ mở nó ra, nhưng cậu kéo tới kéo lui, cái nắp ấy vẫn không chút sút mẻ. Vì thế Vương Miêu lập tức nhe hàm răng tiểu hổ ra, dùng răng mình cạy nắp, nhưng cạy mãi vẫn không được.

Vương Miêu ngồi dưới đất, xoay tới xoay lui, cậu vừa định đổi chai khác thử xem, lại nghe một giọng nam ồm ồm vang lên phía sau.

“Nè, cậu dám trộm đồ của tôi à?” ()

Vương Miêu hoảng sợ, không cẩn thận làm cái chai trượt xuống đất, vỡ tan tành.

Người này vừa ra khỏi khu sản xuất thì thấy đồ đạc của mình bị đánh vỡ, giận sôi máu, đi tới túm áo Vương Miêu lên, “Con mẹ đó, tên trộm chết tiệt, mày ở ngành nào, hả?”

Thân thể gầy yếu của Vương Miêu bị xách lên không trung, qua hồi lâu cậu mới kịp phản ứng lại, vì để tự bảo vệ mình, cậu đã cắn vào cổ tay người nọ một cái thật mạnh.

“A!” Gã nọ hét lên một tiếng thê lương, vung mạnh ra, tức thì, Vương Miêu vội đập mạnh vào ngăn tủ, mấy chai lọ trên đó lung lay, đổ ra đầy đất.

Chuyện âm ỉ, khiến mấy công nhân tới xem náo nhiệt chạy vội đi tìm chủ nhiệm, tiếc là vừa lúc chủ nhiệm lại không ở đó. Vì thế, một tổ trưởng hiểu lý lẽ đã đi tới hỏi thân phận Vương Miêu.

Nhưng Vương Miêu không biết nói tiếng người, chỉ có thể dùng ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn bọn họ. Sau cùng, mọi người đành phải nhốt cậu vào một phòng chứa đồ ở lầu một, chờ xưởng trưởng về xử lý.

Ở bên này, xưởng trưởng đang bận bịu tới tấp tắm mặt mày, lô hàng tối nay giao gấp trực trực, hôm nay Âu Dương quản lý lại tới kiểm tra, đây rõ ràng là tình huống nguy hiểm khôn lường, bởi vậy bọn họ phải tiến hành điều chỉnh lại, bản thân ông cũng gia nhập vào hàng ngũ đó. Nghe điện thoại, ông không biết bọn họ đang nói gì, đành đáp là cứ để đó chờ ông trở về rồi tính.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng chứa đồ đóng chặt lại, bên trong chỉ có một ngọn đèn mờ mờ, xung quanh chất đầy mấy dụng cụ, bàn ghế cũ kỹ. Bên ngoài là tiếng máy móc sản xuất vọng lại, bốn phía đầy mùi ẩm mốc.

Trán đau âm ỉ, Vương Miêu đưa tay gãi nhẹ, phát hiện sưng lên một cục, lại còn có mùi là lạ. Không phải Vương Miêu sợ tối, nhưng cậu sợ đau, đời này cậu sợ nhất là đau, vậy mà hiện giờ lại vừa đau vừa đói vừa lạnh, cảm giác cô đơn giống như con rắn nhỏ bò quanh người cậu, khiến cậu thấy ủy khuất, khiến cậu nhớ Âu Dương. ()

11. Chương 4-1: Thượng

Năm giờ rưỡi chiều, các công nhân trong nhà xưởng đều đã tan tầm, những người còn ở lại thì đi bộ tới nhà ăn dùng cơm, chuẩn bị đến tối tiếp tục tăng ca cho kịp giao hàng. Giờ đang là mùa đông, nhưng trên trần xưởng trưởng lại đổ đầy mồ hôi, ông vội xuất hàng, không ngờ Âu Dương quản lý và thư ký Trương của anh lại xem bản báo cáo từ trưa tới giờ vẫn chưa rời khỏi phòng hội nghị.

Xưởng trưởng cười cười, đẩy cửa đi vào. Đầu tiên, ông nhìn quanh một lượt, không thấy người trên xe lăn, tìm ông đập mạnh một cái.

Hai người trong phòng rất chuyên tâm, có đôi lúc Âu Dương sẽ đọc liên tiếp mấy con số, thư ký Trương cũng vội vàng ghi chép lại. Thấy thế, xưởng trưởng lại càng lo lắng, ông định đi ra ngoài gọi cho phòng an ninh, nào ngờ vẫn chậm một bước.

“Ông tới đúng lúc lắm!” Âu Dương Hạo Nhiên buông xấp tư liệu trên tay xuống, trên mặt lộ vẻ thân thiện hơn ban trưa rất nhiều, “Tôi có mấy vấn đề muốn hỏi ông!”

“Quản lý cứ hỏi, tôi nhất định sẽ báo cáo chi tiết!”

Âu Dương vừa lòng, gật đầu. Nhưng đầu vừa mới gật được một nửa, anh đã trông thấy chiếc xe lăn trống rỗng, tức thì, mặt anh trắng bệch: “Tôi hỏi ông... Người trên xe lăn đâu...”

Nghe câu hỏi ấy, xưởng trưởng thấy chân mình mềm oặt ra. Ông muốn dựa vách tường, tiếc là tường cách ông quá xa.

“Tôi... Trước đó bảo vệ có nói... Bảo có người trên hàng lang... di chuyển...” Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng xưởng trưởng quyết định dùng từ “di chuyển”, nếu nói là cậu ta đi, nhất định quản lý sẽ càng nổi giận, “Bọn họ tưởng là phần tử khả nghi, nhưng tôi lại nhận ra là người quản lý mang tới, cho nên mới bảo bọn họ là không cần lo lắng!”

“Sau đó thế nào?” Giọng của Âu Dương Hạo Nhiên chứa đầy lãnh ý, khiến Tiểu Trương ở cạnh bên rùng mình một cái.

“Sau lại... sau lại... tôi bận xuất hàng, thành ra chuyện bên này...” *Không có biện pháp phân thân nha!* Xưởng trưởng học máu trong lòng.

Âu Dương bật khỏi ghế, mấy tờ báo cáo bị luồng gió mạnh thổi tung, trong khoảnh khắc, xưởng trưởng có cảm giác như tai họa đang giáng xuống đầu mình.

“Quản lý đừng gấp, để tôi bảo người xem lại mấy đoạn phim ghi vào chiều nay! Sẽ không sao đâu, ngài cứ yên tâm!”

Mấy người bọn họ lòng như lửa đốt đi tới phòng giám sát, điều tra lại toàn bộ những đoạn phim quay được. Trên màn hình, có thể nhìn thấy Vương Miêu đi tới bên tủ lạnh, xuất hiện ở thang lầu, tất nhiên là xuống lầu một, nhưng vì phòng trà ở lầu một gần với WC, thành ra không có gắn camera theo dõi. Cho nên chờ khi bọn họ nhìn thấy Vương Miêu, thì cậu đã bị người ta giải tới phòng chứa đồ.

Xưởng trưởng sức nhớ tới cuộc gọi ban chiều, ông hối hận cơ hồ muốn bóp nát chiếc điện thoại trong túi mình. ()

Vương Miêu không biết mình đã phải ở trong cái nơi tối đen đó bao lâu, cậu biết trong nhà Âu Dương có đồng hồ báo thức, khi nào đồng hồ báo thức vang lên, tức là trời đã sáng, phải thức dậy. Nhưng ở đây thời gian như không có giới hạn, đến cả ngày hay đêm cũng phân không rõ.

Vương Miêu tựa vào giá treo đồ, bên ngoài là tiếng máy móc lúc ngừng lúc chạy, có tiếng người cười nói xa xa, dần dà, tất cả thật yên tĩnh. Vương Miêu bắt đầu bạo gan, dùng móng cào cửa.

Nhưng không có ai để ý tới cậu, bên ngoài chẳng có bóng người.

“Meo meo... Ô...” Vương Miêu uể oải, cúi đầu. Cậu dùng ngón tay cào cửa, bắt chợt, bên ngoài lại có tiếng bước chân vang lên. Tiếng bước chân ấy có chút quen thuộc, Vương Miêu cẩn thận lắng nghe một hồi, ánh mắt toát lên tia sáng.

“Ngao Ngao... Ngao... Âu... Âu... Âu Âu... Ngao...”

Vương Miêu sức nhớ tới cái tên Âu Dương dạy mình đọc ban sáng, trong lúc cấp bách, cậu kêu ra được một từ. Liều mạng cào cửa, cậu đã quên mất giờ cậu là con người, không có móng vuốt sắc nhọn, cho đến khi ngón tay non nớt của cậu ứa máu.

Tôi ở trong này, Âu Dương, Âu Dương, tôi ở trong này nè!

“Quản lý, quản lý, nhất định là ở bên trong! Để tôi quay lại cách chức bọn họ!”

Là một âm thanh xa lạ, Vương Miêu cúi đầu, mười ngón tay đau rát.

Qua mấy giây sau, phía cửa bên kia truyền tới giọng của Âu Dương Hạo Nhiên, “Vương Miêu, lùi ra sau!”

Giọng của anh rất trầm ổn, giống như anh đã sớm định liệu được lúc này nhất định Vương Miêu đang ở cạnh cửa, hơn nữa chắc chắn là đang cúi đầu tức giận. Sau khi nghe thấy giọng nói của Âu Dương, Vương Miêu cảm thấy mình ảm ức vô cùng, ngấm lại, những gì cậu gặp phải, nguyên nhân đều tại lỗi của Âu Dương. Tuy nhiên, cậu vẫn ngoan ngoãn lui về sau mấy bước.

Cửa phòng chứa đồ bị đá văng ra, rõ ràng là có chìa khóa, nhưng không hiểu sao Âu Dương lại muốn dùng chân đá nó. Vương Miêu nhìn thấy ánh sáng phía sau lưng Âu Dương, anh đang thở hổn hển, không có cái vẻ trấn định như ban nãy.

Xưởng trưởng mở đèn lên, ánh sáng đột nhiên xâm nhập vào mắt cậu, chói lòa, khiến cậu không thích ứng được, theo phản xạ, cậu vươn hai tay che mắt mình lại. Cậu còn chưa kịp rõ đầu đuôi gì, móng đã bị đánh một cái.

Vương Miêu đối tới bụng lép xẹp, cậu vừa hoảng vừa sợ, ngậy ra.

“Vết thương trên đầu là thế nào? Còn trên tay nữa?”

Vương Miêu chớp chớp đôi mắt vô tội, bụng gào lên một tiếng, toàn thân mềm nhũn, ngã xuống.

Xưởng trưởng và thư ký Trương hét to mấy bận.

Giờ đã qua giờ cơm chiều, mấy công nhân phải tăng ca tối cũng đã lục tục từ nhà ăn trở về, tiếng máy móc

trong bộ phận sản xuất lại lần nữa vang lên, tiếp tục công việc. Đám công nhân ấy đứng trước máy móc, ngậy người cả lượt, trực giác cho họ biết, tiền thưởng tháng này của họ đã theo bóng lưng Âu Dương bay xa rồi.

Vương Miêu tựa đầu trên vai Âu Dương, mệt mỏi, buông lỏng cánh tay xuống tùy nó lắc lắc, trán sưng thành khối u to, xanh xanh tím tím khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng. ()

Đi tới cửa khu sản xuất, lái xe cũng đã chạy tới, thấy Âu Dương, vội vàng mở cửa xe ra. Thư ký Trương quảng rương hành lý vào, trong đó có rất nhiều bản báo cáo, định đưa về tổng bộ.

Nếu như mọi chuyện được giải quyết êm xuôi, bọn họ định là sẽ về trong ngày. Nhưng với tình huống bất ngờ xảy ra thế này, thư ký Trương không phải ngốc, thấy Vương Miêu bị như vậy, lòng cô cũng đau lắm, nhưng sau khi Âu Dương rời khỏi nhà xưởng tới giờ vẫn nghiêm mặt, cô nhủ thầm là phải tìm cái thang cho Vương Miêu leo xuống, không thể để Âu Dương quản lý ôm người về thế này, bằng không tới nửa đường Vương Miêu không đói chết thì cô cũng chết đói.

“Âu Dương quản lý, anh xem phía trước là một khách sạn thương vụ, có chi nhánh trên toàn quốc, cũng tạm gọi là sạch sẽ... Vương Miêu thấy khó chịu trong người, hay là tối nay mình ở lại đây đi, sáng mai hãy lên lên đường!” Thư ký Trương lên tiếng, nhưng lòng cô vẫn thấy bất an, sợ Âu Dương sẽ không đồng ý.

“Ừ!” Âu Dương Hạo Nhiên bình thản đáp một từ, đầu hơi quay sang bên trái. Ngoài xe là con đường nhỏ khá phồn hoa, cửa hàng đông đúc, tất nhiên là cũng có băng dán và thuốc khử trùng.

Phòng còn thừa trong khách sạn thương vụ không nhiều, thư ký Trương đắm chìm trong thế giới dạo phố của mình, đạp cửa chạy vù ra ngoài, ngay cả chuyện nghe lén cũng quảng sang một bên.

Trong mơ mơ hồ hồ, Vương Miêu bị quăng lên giường, độ co giãn của đệm Simmons khiến cậu bình tĩnh. Âu Dương Hạo Nhiên từ trên cao nhìn xuống, Vương Miêu đưa tay sờ sờ khối u trên đầu mình, lại bị Âu Dương giữ chặt tay.

“Giỏi quá nhỉ, đồ của công nhân mà cậu cũng dám đụng đến?”

Vương Miêu biết là Âu Dương đang nói tới chuyện cậu muốn ăn đồ trong chai gì đó của người ta, nhưng cậu lại không nghĩ là mình sai, tất cả là do Âu Dương không cho cậu ăn cơm trước, với lại cậu chỉ thấy thứ đó rất thơm mà thôi. Vương Miêu trừng lại, tiếc là bụng đói, người mệt lử, rơi vào mắt Âu Dương, đó lại thành quảng mị nhân.

Âu Dương thở dài, thật ra thì không phải anh không thấy áy náy. Ban trưa, chính anh cũng có sơ suất, thói quen ăn uống của Vương Miêu cũng đã theo quy luật rồi, huống hồ, cậu còn đang trong giai đoạn tìm tòi, như vậy, nhất định sẽ tạo thành sự hiểu lầm cho cậu.

Nhưng mà, cái cậu nhóc này đúng là khiến anh lo mãi! Âu Dương đặt tay lên bụng Vương Miêu, lo lắng, vuốt vuốt mấy cái, sau đó nhún nhún, quả nhiên bụng đã teo tóp cả lại.

“Đói lắm phải không?”

Phí lời, Vương Miêu gật đầu, ánh mắt dán chặt lên kệ đặt thức ăn vặt trên chiếc tủ cạnh TV.

Theo tầm mắt của cậu, Âu Dương nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy hai hộp chân giò hun khói hồng hồng.

“Chỉ biết ăn mà không nhớ đòn!” Âu Dương gõ lên khối u trên trán Vương Miêu một cái, tức thì, cậu “Ngao” lên một tiếng, thành công kéo hồn mình trở về.

“Biết đau à? Để xem sau này còn dám tự ý xông vào rắc rối nữa hay không!”

Âu Dương vừa mắng, vừa đi qua lấy chân giò hun khói. Anh phát hiện hạn sử dụng của đồng đồ này đã hết từ rất lâu, vì thế, vội vàng gọi xuống quây tiếp tân. Một lát sau, phục vụ mang tới thịt bò viên, chân giò hun khói và cơm chiên thơm ngào ngạt, đến cả băng dán cũng đưa lên. Sau khi nhận được tiền boa, phục vụ viên còn hỏi quanh co chuyện anh có muốn dùng BCS hay không. (=))))))

Âu Dương cầm băng dán lên, uy hiếp Vương Miêu: “Nếu cậu dám nhúc nhích, tôi sẽ ăn hết mấy thứ này một mình!” Dứt lời, anh mở hết mấy đồng hồ mỹ thực ra, đưa tới cho Vương Miêu ngửi.

Khóe miệng Vương Miêu ứa ra một dòng nước miếng trong suốt.

Âu Dương dán băng lên trán Vương Miêu, một cái không đủ, anh lại dán thêm một cái, sau đó lại dán lên từng đầu ngón tay đang bị thương của cậu.

Ngay khi Vương Miêu nghĩ là mình đã có thể ăn no, không ngờ Âu Dương lại khoanh chân, giơ bát thịt bò viên tới trước mũi cậu, “Khi này ở trong phòng chứa đồ, cậu gọi tôi thế nào?” ()

Vương Miêu suy ngẫm, cậu từng gọi anh là Âu, vì cái ăn, kẻ sĩ có thể chết cũng có thể nhục, vì thế cậu không chút chích khí, nói: “Âu Âu...”

Cách gọi ấy, sao cứ như tiếng gà trống kêu. Âu Dương nhướn mày, nói: “Âu Dương!”

Vương Miêu đáp: “Âu nha!”

Âu Dương đưa bát thịt bò viên qua cho cậu, nói: “Ăn hết toàn bộ, dám để thừa một chút cạn, tôi sẽ đánh nát mông cậu đấy!”

Kết quả là một chén thịt bò viên bị Vương Miêu ăn sạch không còn chút canh thừa nào.

Tối đó, Âu Dương lại kiểm tra số liệu, đồng thời cũng không ngừng nhận email, gửi email đi, lại còn tiếp hai cú điện thoại. Vương Miêu vẫn ngoan ngoãn ngồi trên giường, xem đám người đánh nhau trong thứ gọi là TV, nhìn họ rút dao kiếm bổ tới, buồn cười khỏi nói.

Lúc thư ký Trương đi ăn thịt xiên bên ngoài trở về, Âu Dương đã tắt đèn đi ngủ. Đây là một gian phòng hai giường, rất chật, vốn không thể chứa được hai người. Chờ Âu Dương ngủ say, Vương Miêu lén bò qua hai lần nhưng không được, cuối cùng cậu chỉ có thể tựa lên chiếc tủ bên đầu giường Âu Dương nghịch công tắc đèn.

Qua trái thì sáng, qua phải thì tối.

Lúc đèn sáng, gương mặt Âu Dương sẽ xuất hiện dưới ánh đèn ấm áp, hình ảnh ấy vừa mờ lung lại vừa dịu dàng, không có cái vẻ tinh anh như ban ngày. Lúc đèn tối, trước mắt chỉ là một cái bóng mơ hồ, chỉ có thể dựa vào hình ảnh lưu lại trong mắt lúc đèn sáng, tưởng tượng đến dáng vẻ lúc này của anh.

Tuy là hôm nay Âu Dương không cho cậu ăn cơm trưa, lại còn dửng dưng với cậu, nhưng Âu Dương tốt với cậu lắm. Vương Miêu biết, người này rất tốt với cậu, cũng giống như bò viên, bên ngoài nhìn vào không thấy có gì lạ, lúc cắn xuống sẽ phát hiện bên trong có nước sốt, ăn rất ngon.

Vương Miêu tựa đầu lên mép giường của Âu Dương, cậu nghĩ, có lẽ là cậu đã thích Âu Dương Hạo Nhiên rồi. Nhưng mà... Người cũng giống như loài mèo, phải một đực một cái mới có thể ở cùng nhau? Giờ bọn họ đều là giống đực, làm sao thích nhau được đây... ()

Sau chuyến công tác, mấy ngày sau đó đều rất bận bịu. Nghe nói, dường như các mặt hàng kia xảy ra vấn đề là vì có người trong tập đoàn cấu kết với người ngoài, muốn hạ giá thành sản phẩm. Với kiểu đồn đại ấy, biểu hiện của Âu Dương quản lý vẫn vững vàng, cực kỳ bình tĩnh.

Tối gần cuối năm, có rất nhiều công nhân chuẩn bị mua vé xe về quê ăn Tết. Những lúc nhàn rỗi, thì trà nước, tám nhảm lại là cách để bọn họ giết thời gian tốt nhất.

Trong đó, bàn tán nhiều nhất đương nhiên là sự kiện to tát lần này, nhưng vì cấp trên muốn ém chuyện này xuống, thành ra sau mấy ngày nói tới nói lui, cuối cùng bọn họ cũng dần dần chuyển đề tài lên người Vương Miêu.

Nghe nói mỗi ngày Âu Dương quản lý đều dẫn cậu ta đi làm, bình thường nếu không phải nhốt trong văn phòng thì chính là trong gian phòng ngủ cạnh bên. Theo những người biết chuyện kể lại, thì trong mấy ngày cấp bách qua, Âu Dương quản lý cũng không quên tập đi cho Vương Miêu.

Vương Miêu đang bám lấy mép bàn làm việc, từ cái hôm Âu Dương gọi nữ bác sĩ nọ tới khám cho cậu, phát hiện cơ thể cậu vẫn phát triển bình thường. Nói cách khác, Vương Miêu hoàn toàn có thể đi đứng được.

“Đi tới có thưởng!”

Nhìn hộp chân giò hun khói nhoáng lên nhoáng xuống trên tay Âu Dương, Vương Miêu chống vào cạnh bàn, cố đi chuyển đôi chân mình.

Ban đầu Âu Dương định mua xe tập đi, nhưng tất nhiên là không có kích cỡ nào lớn như Vương Miêu vậy. Với lại, ngay từ nhỏ anh đã tin rằng, có rất nhiều chuyện đều có thể ép riết mà được. Giống như chuyện tập đi của Vương Miêu lúc này, mới đầu ngay cả nhấc chân cậu cũng không làm được, giờ mới qua hai ngày, cậu đã có thể lần theo cạnh bàn đi chuyển được rồi.

Cuối cùng thì Vương Miêu cũng đi tới được bên người Âu Dương, Âu Dương ra hiệu, ý bảo cậu buông mép bàn ra. ()

Hai ngày qua cậu đã té bầm mình mấy, tức thì, đầu cậu lay lay y chang trống bỏi.

“Vậy thì không được ăn!” Âu Dương bỏ hộp chân giò vào ngăn kéo, xoay người, vờ như đối diện với màn hình máy tính.

12. Chương 4-2: Trung

“Âu! Âu!” Vương Miêu vội vàng quơ quơ một cánh tay, tay kia vẫn còn đang bám vào mép bàn, cậu không muốn thức ăn của mình vượt mất như thế, đã hai ngày rồi cậu không được ăn chân giò hun khói nha.

Hiện giờ Âu Dương cũng đã quen với cách xưng hô của Vương Miêu, anh gõ ngón tay xuống bàn, nghiêm túc nói: “Buông cả tay kia ra!”

Vương Miêu hít hít cái mũi, vừa buông tay ra đã mất trọng tâm, bán ngồi xồm trên đất. Cái tư thế này đúng là buồn cười chết được, có chút giống cười ngửa, lại còn vênh móng lên. Vương Miêu cắn chặt răng, vất vả ổn định trọng tâm lại, từ từ đứng thẳng người, chân trái nhích lên một bước, sau đó là chân phải.

Thật ra thì khoảng cách từ chỗ cậu tới Âu Dương chỉ hơn năm bước thôi, nếu giờ cậu còn là mèo, nhất định có thể nhảy tới ngay.

Giờ đang là mùa đông, nhưng năm bước ấy cũng đủ khiến trán Vương Miêu đổ đầy mồ hôi. Âu Dương trông thấy, chưa xót vô cùng, nhưng ngoài mặt anh vẫn vờ như nghiêm túc, cho đến khi Vương Miêu bước xong bước cuối cùng, anh mới dang hai tay ra, ôm lấy người lưng lay lay sắp ngã kia.

“Âu... Âu...” Vương Miêu muốn đòi phần thưởng.

Âu Dương lau mồ hôi trên chóp mũi Vương Miêu, rồi xoa xoa đôi chân mỏi nhừ cho cậu. Vương Miêu tự động ngồi lên đùi anh, mở hộp chân giò hun khói ra ăn ngon lành.

Đây cũng là một thói quen của Vương Miêu mà anh mới phát hiện gần đây. Cậu rất thích ngồi trên đùi anh, lại chẳng có một chút thẹn thùng nào, tất cả đều diễn ra một cách rất hồn nhiên, giống như đùi Âu Dương vốn là chỗ mà cậu nên ngồi.

Nuôi mấy hôm, Vương Miêu đã béo hơn lúc đầu một ít, cằm cũng không còn nhọn kinh người, mái tóc mềm mại, da dễ mịn màng, lúc ăn gì môi cậu sẽ hơi vênh cao, non mềm như trẻ nhỏ, non mềm, non mềm...

Âu Dương quay đầu sang bên, vừa rồi anh đang nghĩ gì vậy? Sao tự dưng anh lại muốn... muốn hôn lên đôi môi ấy? Âu Dương Hạo Nhiên anh là quản lý của tập đoàn Âu Dương, sao có thể muốn làm chuyện không bằng cảm thú ấy với một người có bệnh, không biết gì như vậy? *Gần đây quả nhiên là mi dục cầu bất mãn rồi nha Âu Dương Hạo Nhiên.*

Âu Dương thăm cho mình một bạt tay thật mạnh, rồi đặt Vương Miêu xuống đất, quăng đồ chơi cho cậu giết thời gian. Sau một hồi tự kiểm chế, hơi thở của anh đã bình phục lại, bắt đầu tập trung xử lý công việc.

Thật ra chuyện khách hàng khiếu nại lần trước vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn, anh nhủ thầm, *nếu muốn giải quyết triệt để vụ này, e là phải chờ anh hai anh tự mình trở về trấn thủ.*

Thành phố Minh Lợi có mấy thắng cảnh lớn, một là Tàng Thư Các có lịch sử sáu, bảy trăm năm, hai là quảng trường thương mại sầm uất có tiếng trong thành phố, ba là phố quán bar, một công trình mang giá trị kiến trúc. ()

Nói tới phố quán bar, đó là một dãy phố tập hợp đủ phong vị các quốc gia, các loại kiến trúc. Trên đường, có không dưới năm cái quán bar cỡ lớn, còn các quán nhỏ nhỏ thì lại càng mọc lên như nấm, trong đó dĩ nhiên không thiếu những quán chỉ mở cửa tiếp đón các đồng chí đến với nhau.

Êm ả, ồn ào, bất luận là ai tới, đều có thể tìm được một nơi thuộc về mình.

‘Giai Điệu D’ là một trong số những quán bar đồng chí lấy nền nhạc êm ả làm chủ đề, quán ở cuối phố, sát bên sông. Mùa hạ, ban đêm gió thổi nhẹ nhàng, ngồi dưới những tán ô nghe nước sông vỗ vào bờ, kết hợp với tiếng violin, tiếng kèn sắc xô phôn, một thứ giai điệu tuyệt vời khiến lòng người an nhàn, thoải mái.

Nhưng đây đang là mùa đông giá rét, cho dù có tình yêu cuồng nhiệt tới đâu, cũng chẳng ai dám ra bên ngoài làm người băng, tất cả mọi người đều tụ tập trong những không gian ấm áp như tiết xuân. Vừa qua tám giờ, người tới cũng ngày một nhiều, nơi đây không có bao nhiêu quy củ, chỉ cần khách tới đừng ồn ào quá mức là được.

Thi Đông Vũ đã sớm tìm được cho mình một vị trí tốt nhất, từ lúc nhận được tin nhắn của Âu Dương hồi bốn giờ rưỡi, cậu ta đã tới đây và vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ. Đến chín giờ, Âu Dương mới đi vào.

Thi Đông Vũ thấy anh, lập tức gửi cho anh một tin nhắn chỉ về chỗ ngồi của mình. Âu Dương nhìn thoáng qua, rồi đi về phía cửa sổ.

Lúc này, trong quán đang vang lên ca khúc Yesterday Once More êm đềm.

“Cậu có thể gọi tôi!”

Thi Đông Vũ bật cười, “Giờ mới nhớ tới tôi à? Hại tin nhắn tháng này của tôi chẳng biết phải gửi đi đâu!”

Âu Dương cảm thấy người như Thi Đông Vũ mới là loại hình mà anh thích, nghĩ sao nói vậy, không phải quanh co lòng vòng, trong lòng nghĩ gì, người bên ngoài chỉ cần liếc một cái đã có thể nhìn ra, giống như ánh mắt đục hóa bùng bùng của cậu ta lúc này.

“Nhớ tôi sao?” Âu Dương Hạo Nhiên tựa vào ghế, gọi một ly rượu.

“Người tặng ca diên cuồng chủ động hẹn tôi, đúng là không dễ dàng chút nào!” Thi Đông Vũ lắc lắc đầu, cậu ta còn là một sinh viên năm tư, từ lúc phát hiện ra tính hướng của mình tới giờ, cậu ta thường hay tới quán bar chơi, sau một năm thì quen biết với Âu Dương, sau nữa thì đứt liên lạc, cho tới bây giờ.

“Nửa năm không gặp, không phải cậu đã theo một TOP nào đó rồi à?”

“Đừng nhắc thằng đểu ấy nữa, gã ta về nhà kết hôn theo ý ông bà già rồi!” Thi Đông Vũ nở nụ cười, nhưng trong mắt lại đượm buồn.

Âu Dương muốn an ủi cậu ta, bảo cậu ta còn trẻ. Nhưng lời vừa tới bên miệng, anh phát hiện, thật ra mình chẳng có tư cách nói cái gì.

“Đêm nay vẫn như cũ?” Vẫn là Thi Đông Vũ mở miệng trước. Quan hệ giữa cậu ta và Âu Dương rất lạ, có khi hai người cứ như đều vì nhu cầu, nhưng quan hệ ấy lại duy trì suốt hơn hai năm trời.

Âu Dương Hạo Nhiên chưa bao giờ dẫn người về nhà, đây là chuyện mà cả quán bar ai cũng biết. Hai người vẫn giống như trước đây, tới khách sạn nhỏ kế bên thuê phòng. Di động của Âu Dương mở máy suốt hai mươi bốn giờ, xưa nay, cho dù là lúc hai người có đang làm được một nửa, anh cũng có thể dừng lại để nghe điện thoại có liên quan tới công việc.

Tuy hôm nay điện thoại không reo, nhưng Âu Dương chỉ làm được một nửa đã lui ra ngoài, im lặng.

Thi Đông Vũ ngồi dậy, thở gấp: “Sao thế? Mệt lắm à?”

Âu Dương cười gượng một tiếng. Thi Đông Vũ thấy thế, trượt xuống, định dùng miệng lấy lòng anh, nhưng

lại bị anh đẩy trở ra.

“Aizz, TOP cuối cùng của tôi cũng chán, cuộc đời của tôi, sau này nhất định là ảm đạm rồi!” Thi Đông Vũ ngã xuống giường, thở dài một hơi.

Âu Dương kéo chăn lại đắp cho cậu ta, mặc quần áo vào. Trong suốt quá trình, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác đuối lý và mặc cảm tội lỗi. Hình ảnh Vương Miêu cứ luôn xuất hiện trước mắt anh, hại anh từ đầu tới cuối đều không muốn quay qua nhìn Thi Đông Vũ.

“Ngại quá, nhà tôi có nuôi một con thú cưng, là người thân nhờ nuôi hộ, tôi vừa sợ nhỡ là chiều nay quên cho nó ăn cơm rồi, nó mách lẻo lắm đó!”

Thi Đông Vũ nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Âu Dương, xoay người bảo: “Gặp được người mình thích là chuyện tốt, đừng làm giống như bị cấm sừng thế chứ!”

Âu Dương dừng bước, lại nghe người trên giường miễn cưỡng nói: “Nè, tôi nói, nhớ đừng quên tính tiền nha!”

Âu Dương Hạo Nhiên lái xe tới tiệm thức ăn nhanh, nhưng tiệm đã đóng cửa. Vì lũ mèo hoang trong khu, anh đành phải tới tiệm tạp hóa mua mấy hộp chân giò hun khói, lúc chọn đồ, bỗng nhớ tới cái người trong nhà anh cũng thích ăn thứ này, anh mỉm cười, không khỏi lắc đầu.

Mùa đông hay đi kèm với chuyện ăn thịt mèo, bởi vậy vụ bạch miêu biến mất không khỏi khiến người ta nghĩ tới chuyện nó đã bị người bắt đi, nhưng mấy chuyện máu me ấy, ai cũng ngại nghĩ tới. Thật ra, năm nào cũng có mèo mất tích không rõ nguyên do, cũng có rất nhiều mèo con được sinh ra, nhưng đến cuối cùng, những con có thể sống sót được rất ít, cho nên số lượng vẫn luôn duy trì ở mức không tăng không giảm.

Lúc về tới trước cửa khu, đã có một đám mèo nhỏ ngồi chờ bên cạnh bồn hoa, con nào cũng mở to mắt, nhìn anh kêu meo meo. Âu Dương chia chân giò hun khói thành từng nhúm một để trên đất, đám mèo hoang lập tức cúi người, lặng lẽ đi qua.

Rõ ràng người trước mắt chính là ân nhân, nhưng chúng vẫn rất phòng bị, đây chính là tính cách của đám mèo hoang, cho đến khi ra khỏi phạm vi mà chúng miễn cưỡng. Âu Dương vừa nhấc chân, làm bộ muốn đi, tức thì, chúng đều ngừng ăn, cảnh giác nhìn anh, có mấy con miệng còn đang ngoạm chân giò.

“Âu! Âu!” Cửa sổ bên trên mở ra, tiếng gọi cũng theo đó vang khắp khu chung cư.

Âu Dương Hạo Nhiên ngẩng đầu liền thấy Vương Miêu đang tựa vào cửa sổ, hơn nửa người đều lộ ra bên ngoài.

“Không được nhúc nhích!” Phản ứng của Âu Dương có thể so với chú cảnh sát bất kể xấu, chỉ còn thiếu

mỗi cây súng cầm tay nữa thôi, “Cậu ở yên đó cho tôi, đừng nhúc nhích!” Đùa gì chứ? Tuy căn hộ của anh ở tầng thấp, nhưng nếu bị ngã từ trên xuống, chỉ với thân thủ của Vương Miêu, không gãy tay thì cũng gãy chân.

Vương Miêu thật sự không cử động, một cơn gió lạnh từ đâu thổi tới, khiến cậu nhịn không được, rụt rụt cổ. ()

Âu Dương dùng tốc độ 100km/h chạy lên nhà, mở cửa ra, nhào vào phòng sách, “đoạt” Vương Miêu yếu ớt từ bên cửa sổ vào. Động tác của anh quá nhanh, thành ra lúc ôm lấy Vương Miêu xong không kịp trụ vững, cả hai người cùng ngã lăn ra đất.

Phía sau có đệm thịt, Vương Miêu tỏ vẻ là cậu không đau chút nào. Hơn nữa, cậu còn rất vui vẻ hôn lên má Âu Dương, cọ cọ cằm anh.

Âu Dương cảm thấy có một luồng khí nóng trong cơ thể anh đang chạy thẳng xuống phía dưới, sớm không sớm, trễ không trễ, lại nhằm ngay lúc anh quảng Thi Đông Vũ rồi mới tới.

“Âu Âu!” Vương Miêu kéo kéo áo Âu Dương, trên người anh có một mùi hương xa lạ khiến Vương Miêu lộ vẻ nghi hoặc. Cậu cúi đầu ngửi ngửi rồi lại ngửi ngửi, chớp mũi khẽ chạm vào cằm Âu Dương.

Hai mắt Âu Dương trầm hẳn, bất chợt, anh túm lấy hai vai Vương Miêu, lực mạnh tới mức chính anh cũng thấy giật mình. Vương Miêu tất nhiên là đau, kêu lên ô ô, cậu còn chưa kịp ngẫm xem mình đã làm sai chuyện gì thì đã bị anh túm như túm gà con quảng lên salon.

Hai đầu vai trắng nõn hiện lên hai cái dấu hồng hồng, thế là Vương Miêu không một chút phòng bị, kéo cổ áo xuống dùng đầu lưỡi liếm khe. Xương quai xanh tinh xảo, cổ trắng nõn, lưỡi non mềm.

“Vương Miêu, đã đói bụng chưa?” Âu Dương cố dần lòng, giả vờ không phát hiện cảnh tượng kinh diễm ấy, anh vừa hỏi vừa đi vào nhà bếp.

Vương Miêu nghe có cái ăn, lập tức kêu lên: “Muốn!”

Đây là từ mà cậu vừa mới học được, có nghĩa là tỏ vẻ đồng ý, biểu thị sự mong mỏi của mình, bởi vậy về sau cậu toàn dùng từ này. Có thể nói là Vương Miêu học hỏi mọi thứ rất nhanh, chỉ ngắn ngủi có mấy ngày mà cậu đã học được hết các thao tác về đồ điện trong nhà, dĩ nhiên cũng không thể không nhắc tới công lao của Âu Dương.

Chờ Âu Dương mang cơm thịt bò ra, Vương Miêu cũng đã liếm xong đầu vai, giờ đang ngồi trên ghế salon vui vẻ xem bộ phim hoạt hình có con sói và một đám cừu.

“Sao đài truyền hình nào cũng chiếu phim này hết nhỉ?” Âu Dương đặt bát cơm lên tay Vương Miêu. Anh sợ Vương Miêu chỉ ăn thịt, không ăn những thứ khác sẽ thiếu dinh dưỡng, cho nên gần đây anh bắt đầu

trộn cá, thịt, rau dưa với nhau, lại còn mua thêm một quyển sách nấu ăn dinh dưỡng. Trong bất giác, càng ngày anh càng giống như một bảo mẫu chuyên nghiệp. ()

Có lẽ là đói bụng lắm, cho nên Vương Miêu ăn rất ngon lành. Vừa tan tầm, anh đã bỏ mình cậu ở nhà với mấy cái chân giò hun khói rồi vội vàng đi ngay, nhìn vào thì có lẽ là anh có gì đó không vui, làm hại cậu ăn không no, lại còn lo lắng.

“Xin lỗi!” Dáng vẻ của Vương Miêu đều rơi vào trong mắt Âu Dương. Anh ngồi xuống cạnh cậu, nở nụ cười tự giễu, “Câu này, dường như tôi đã nói nhiều lần lắm rồi nhỉ? Nhưng bất kể là cậu có hiểu hay không, tôi vẫn phải nói với cậu một tiếng, hôm nay, tôi xin lỗi cậu!”

13. Chương 4-3: Hạ

Anh không chỉ bỏ đói Vương Miêu, còn đi tìm Thi Đông Vũ, đó như một kiểu phản bội, tuy là hiện tại Âu Dương còn chưa muốn thừa nhận điều này.

Năm mới tới thật nhanh, dưới bầu không khí đầy áp lực, cho tới hôm hai mươi tám chỉ còn loe hoe vài người là nhân viên bản địa ủ rũ lễ xác tới công ty.

Thư ký Trương là người địa phương, hôm hai mươi chín, cô lưu luyến không đành nấp trước cửa phòng Âu Dương, chờ anh có chuyện đi ra ngoài, mới dám chạy vào sờ sờ mặt Vương Miêu, rồi lại vuốt vuốt cánh tay gầy yếu của cậu, run giọng nói: “Tỷ tỷ thật lo Tết năm nay cũng bị ăn đến ngay cả xương cũng không thừa...”

Vương Miêu cũng sờ sờ đầu thư ký Trương, “Cười cười!”

Tức thì gương mặt đang ủ dột của thư ký Trương lập tức bị nụ cười thay thế: “Tỷ tỷ sẽ nhớ cưng!”

“Tiểu Trương, xe sắp chạy rồi kìa!” Âu Dương tựa cửa, trên mặt nở nụ cười bí hiểm.

Thư ký Trương vội vàng giả vờ đứng đắn, vỗ vỗ vai Vương Miêu, “Nghỉ Tết phải nghe lời Âu Dương quản lý, anh ấy bảo cậu tập đi thì cậu phải đi, cho cậu ăn cái thì phải cậu phải ăn cái thì, biết chưa...”

Vương Miêu gật gật đầu, tức thì, thư ký Trương lập tức che nửa mặt, chạy nhanh ra khỏi vùng đất nguy hiểm.

Tan tầm, kỳ nghỉ chính thức bắt đầu. Âu Dương vừa định cho toàn bộ số liệu vào trong cặp da thì đột

nhien điện thoại lại vang lên. Hiện giờ cả tòa nhà không có một ai, thành ra lúc tiếng chuông điện thoại vang lên đúng thật là có chút kinh thiên động địa. Vương Miêu sợ tới mức dựng lông, nhào xuống bàn làm việc của Âu Dương trốn.

Âu Dương nhìn số hiện lên trên màn hình, thở dài một hơi: “Anh hai... Hả? Ngày mai trở về? Ồ! Được... được... được...”

Vương Miêu đang ôm chân Âu Dương, người run cầm cập, lại nghe Âu Dương nói nhiều từ ‘được’ như vậy, cậu cũng vội vàng học theo, kêu: “Được!”

Người bên kia trầm mặc một hồi, nở nụ cười nghiền ngẫm, “Chú ba, bên cạnh chú có ai à?”

Cuối cùng thì ông anh quảng công ty theo đuổi người trong lòng cũng chịu trở về rồi, Âu Dương nhìn chuyên gia gây rối dưới chân mình, đột nhiên có một dự cảm bất thường. ()

Năm nay, không biết sẽ có một cái Tết gà bay chó chạy thể nào đây...

Tối đó, anh không lái xe về nhà như thường lệ mà chạy tới phố buôn bán bên cạnh khu chung cư, Vương Miêu cũng không biết anh tới đây để làm gì.

Giờ cậu đã học được cách cho kính xe chạy xuống dưới, cậu đề công tắc, vừa định thò đầu ra ngoài đã bị một cơn gió to thổi tới, hắt xì một hơi ba cái liên tù tì.

“Tôi đi mua bánh bao thịt thật to, cậu không được thò đầu ra ngoài nữa đâu đấy!” Âu Dương dừng xe, rút chìa khóa. Nhìn thấy ánh mắt sáng rực khi nghe thấy bánh bao thịt thật to của Vương Miêu, tâm trạng của anh cũng tốt hơn nhiều.

Trên đường này có một cửa hàng bánh bao rất nổi tiếng, cách chế biến bí truyền, mỗi ngày có rất nhiều người tới mua. Âu Dương phải xếp hàng chờ bên ngoài, vất vả lắm mới mua được một ít bánh bao thịt cùng sữa đậu nành.

Lúc trở về, Vương Miêu đang bám trên kính xe nhìn anh, vì anh không cho cậu thò đầu ra ngoài, cho nên cậu chỉ trưng cái mặt ra thôi. Từ xa nhìn lại, gương mặt trên kính xe ấy muốn bao nhiêu ghê sợ thì có bấy nhiêu ghê sợ.

Âu Dương đi nhanh tới, gõ lên cái mũi bị đông lạnh tới hồng hồng của cậu, “Ngứa da, muốn tiem lắm phải không?”

“Không!” Vương Miêu muốn ăn bánh bao, không muốn bị tiem.

Nước dùng trong bánh bao theo da bánh chảy ra ngoài, khiến Vương Miêu hận không thể nuốt cả tay mình

vào. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cậu, Âu Dương cảm thấy mình như ăn cũng ngon miệng hơn. Tuy nhiên, anh cố tình mua ít, cho nên hai người đều chỉ ăn lửng dạ.

Có mục tiêu mới dễ dàng dụ dỗ, đây là lời dạy mà mẹ anh - đại nhân vật của tập đoàn Âu Dương để lại, vì vậy Âu Dương đầy bụng mưu kế bắt đầu kéo Vương Miêu tập tễnh đi tới một tiệm cắt tóc.

Trên đường có rất nhiều cửa tiệm khiến người xem phải hoa mắt, riêng gian này là có lối trang trí bao hàm. Một cậu trai nhuộm tóc hồng mở cửa ra cho hai người, tiệm cũng khá vắng khách, hợp với ý Âu Dương.

“Nếu lát nữa cậu ngoan ngoãn nghe lời, trở về tôi sẽ mua bánh bao thật to cho cậu!”

Vương Miêu gật đầu, chìa hai ngón tay ra, ý bảo cậu muốn hai cái thật to.

Hai cái thì có là gì, chỉ cần cậu không phản kháng, hai trăm cái cũng được.

Vương Miêu bị một nữ nhân viên trông rất trẻ trong tiệm mời tới chỗ gội đầu, bảo cậu nằm ngửa trên giường, rồi vươn đôi tay mềm mại như không có xương sờ sờ đầu cậu, một dòng nước ấm chảy vào trong tóc Vương Miêu.

Vương Miêu kẹp chặt hai chân, quay đầu lại nhìn Âu Dương Hạo Nhiên. Anh gật đầu, đưa hai ngón tay ra.

“Ai nha, tóc tốt thế này cắt đi đúng là đáng tiếc quá!” Nữ nhân viên gội đầu cho Vương Miêu, vừa gội vừa hưởng thụ cảm giác từ mái tóc mềm mại ấy, “Anh đẹp trai, bình thường anh xài dầu gội gì vậy, hử?”

Vương Miêu kẹp chặt hai chân mình, vô cùng khấn nguyện, thành ra cậu cũng không có thời gian để ý cô nhân viên đó đang nói cái gì. Giờ trong đầu cậu đều là bánh bao to, bánh bao thật to đang nhảy múa, khiêu vũ trước mặt cậu...

“Xà phòng thôi, chúng tôi còn có việc, phiền cô nhanh lên một chút!” Âu Dương đứng bên cạnh nữ nhân viên ấy, trong lời của anh chứa đầy vị chua mà ngay cả anh cũng chẳng phát hiện ra.

Vì bánh bao, Vương Miêu đúng là rất ngoan ngoãn. Dù sao thì đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu gội đầu, lúc sấy tóc, cậu ngồi nghiêm chỉnh nhìn bóng mình trong gương.

Sau những ngày sống cuộc đời nhân loại, cậu dần dần hiểu được cách dùng của những thứ kỳ quái ấy, giống như cái ống tròn đang làm việc ngay trên đầu cậu. Lúc còn là mèo, khi lông bị ướt, sẽ dùng lược liếm. Còn lúc làm người, lông ướt thì phải dùng ống tròn thổi.

Người tạo mẫu cầm kéo, nghe răng rắc mấy tiếng, “Muốn cắt theo kiểu nào? Cậu đẹp trai, chọn một mẫu cho mình đi.

Cậu đẹp trai Vương Miêu ngẩng đầu lên nhìn thấy cây kéo bóng loáng, sáng lóe trên đầu mình, cuối cùng nhin không được, xù lông. ()

Người tạo mẫu hoảng sợ, lùi về sau mấy bước, đập lên dây điện, bất hạnh bị vấp một cái, tiện đó kéo theo cả cái giá bên cạnh. Trong nháy mắt, mấy cặp dây chun bay đầy trời, khiến người phụ nữ trung niên đang làm tóc bên cạnh ôm đầu, hét toáng lên. Mà đầu sỏ của tất cả mọi chuyện, cũng chính là Vương Miêu lại đang quần miểng khăn choàng trắng toát nắp phía sau Âu Dương, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Lúc Âu Dương nhận lỗi, mặt anh cương cứng. Cuối cùng, Vương Miêu lại bị đặt lên vị trí ban nãy, chủ tiệm cắt tóc phải tự mình xuất binh, tính phí hao tổn gấp ba lần, quang minh chính đại trấn lột vị kim chủ Âu Dương Hạo Nhiên.

Tốn một ngàn tám trăm đồng, nhưng Âu Dương nhìn thiếu niên mặt mày sáng láng trong gương, cảm giác đau lòng cùng hân hoan chạy khắp người. Tóc mái rủ hai bên mép tai, bên dưới là đôi mắt to đơn thuần, chớp chớp, chớp chớp, khiến người trong tiệm bắt đầu nhộn nhạo, đến cả người phụ nữ trung niên vừa to tiếng mắng mỏ ban nãy cũng phải nở nụ cười.

Âu Dương Hạo Nhiên tính tiền xong, quyết tâm cự tuyệt yêu cầu chụp ảnh lưu niệm của chủ tiệm, rồi kéo Vương Miêu nhét vào trong áo gió của mình, chạy lấy người. Lúc ngồi vào trong xe, tim của Âu Dương vẫn còn đang đập loạn xạ, anh thừa nhận là khi nãy anh đã bị Vương Miêu trong gương câu mắt hồn phách rồi.

Vương Miêu ngồi ghế trên, mắt nhìn về phía cửa hàng bánh bao. Phỏng chừng là cậu biết khi nãy biểu hiện của mình không tốt, cho nên không dám ồn ào đòi Âu Dương mua bánh nữa. Bốn bề vắng lặng, Âu Dương nhin không được đưa tay vuốt ve tóc cậu, lạnh lạnh, mềm mềm, trơn bóng...

“Cho cậu thêm một cơ hội!”

Hai mắt Vương Miêu sáng rực.

“Ngoan ngoan ngồi trong xe chờ tôi, trở về tôi sẽ cho cậu ăn bánh bao!”

Vương Miêu liu mạng gật đầu, tóc trên trán nhẹ nhàng lay động. Âu Dương nhìn cậu một hồi, đột nhiên nâng mặt cậu lên. ()

Đầu ngón tay nóng bỏng ấy khiến Vương Miêu sợ hãi, hơi rụt về sau. Dưới ánh đèn mờ lung, trong mắt Âu Dương hiện lên một chút tình tứ khác lạ, Vương Miêu không hiểu, đến cả bản thân Âu Dương cũng cảm thấy nó xa lạ tới đáng sợ.

“Ông trời đúng là phái cậu xuống đây dọa tôi...” Âu Dương ngừng tư thế đang nghiêng người về trước của mình, nâng trán nói: “Ngoan ngoan ngồi chờ!”

Âu Dương bước ra khỏi cửa hàng thời trang, Vương Miêu hí mắt nhìn anh, hốt hoảng kêu lên: “Bao...”

Bao...”

Âu Dương quăng mớ quần áo vừa mua ra ghế sau, bắt đắc dĩ, nói: “Cửa hàng bánh bao đóng cửa rồi, mai mua cho cậu!”

Nghe thấy không có bánh bao ăn, Vương Miêu như tỉnh hẳn, nhìn Âu Dương bằng ánh trầm lắng.

Âu Dương cảm thấy tim mình đang đập thật nhanh.

Suốt đường về, Vương Miêu không hề ngó tới Âu Dương, về tới nhà cậu cũng không nói tiếng nào, quần chần nằm sấp trên đất ngủ. Âu Dương định cho cậu thử quần áo mới, nào ngờ cậu bầu chặt thảm trải sàn, chết cũng không chịu buông ra.

Nhìn cái người lì lợm ấy, anh tên Hạo Nhiên nhưng lại chẳng thấy khai sáng chút nào, ngược lại còn đen ngòm không nhìn rõ năm ngón tay. Còn mười tiếng đồng hồ nữa, đương gia của nhà Âu Dương - Âu Dương Quần sẽ trở về thị sát công việc.

Nghĩ tới người anh này, Âu Dương đã cảm thấy kính nể. Vì cha mẹ anh bị tai nạn xe cộ qua đời sớm, khi đó anh còn rất nhỏ, chính anh hai anh đã một tay nuôi anh lớn, có thể nói là như người cha của anh. Hơn nửa năm nay, anh ấy tới chi nhánh ở nước ngoài làm việc, nghe nói là đã gặp được người thương...

14. Chương 5-1: Thương

Một đêm vô số những giấc mơ.

Sáu giờ sáng hôm sau, chuông cửa trước nhà Âu Dương vang lên dữ dội.

Vương Miêu ngủ tới lặn vào trong lòng Âu Dương ngẩng đầu lên lại bị Âu Dương cuốn vào trong chăn, đóng gói ném trở lại giường, cả quá trình chỉ mất tầm mười lăm giây.

Chuông cửa lại vang lên, Âu Dương mặc cái áo ngủ đầy nếp nhăn chạy vội ra mở cửa.

Đứng bên ngoài là một thanh niên đội mũ lưỡi trai, giọng nói cực kỳ êm tai.

“Xin chào, cho hỏi có muốn đặt báo Sao Hỏa không?”

Sao Hỏa? Tôi chính là sao thủy đây! Đúng là đồ thần kinh! Sự nhớ tới chuyện Âu Dương Quần sắp về, anh định đóng sầm cửa luôn. Cậu trai nọ không giận, đưa tay vịn cửa lại. ()

“Thật sự không muốn đặt một phần sao?”

Mũ lưỡi trai, một đôi mắt gọi hồn, Âu Dương chỉ nhìn thoáng qua một cái, sau đó, hai tay kéo mạnh, đóng cửa lại.

Một mắt nhìn đồng hồ trên tường, máy bay hạ cánh lúc tám giờ, tính ra thì cũng không còn nhiều thời gian lắm. Huống hồ, bị người tới từ “Sao Hỏa” ấy phá, cơn buồn ngủ của anh cũng chạy mất dạng, chẳng biết đó là họa hay là phúc. Âu Dương Hạo Nhiên đi trở vào phòng, thấy Vương Miêu vẫn còn đang cuộn trong chăn tiếp tục ngủ, không có một chút tự giác thức dậy nào.

Kéo cậu ra ngoài, lột trụi chỉ còn được cái quần lót trắng trắng nho nhỏ. Vương Miêu cảm thấy lạnh, lập tức dùng hai tay hai chân chui chui vào chăn, không ngừng lắc lắc, lắc lắc trước mặt Âu Dương, muốn thấy bao nhiêu, thì thấy đủ bấy nhiêu.

Âu Dương Hạo Nhiên hít sâu một hơi, vỗ lên cái mông nhỏ nhắn co dãn kia một cái, ai đó mới chịu an tĩnh.

Có lẽ ý thức được chuyện phối hợp mới là chân lý, cho nên khi nhìn thấy mở quần áo cần mặc, Vương Miêu lập tức trưng ra cái vẻ tùy ý cho anh an bài.

Nhưng suy cho cùng thì đây cũng không phải là đang chơi búp bê, phải mặc quần áo cho một người dài tay dài chân thế này đúng là mệt chết được. Tuy nhiên, Âu Dương thật không mong sau khi anh hai mình trở về nhìn thấy trong nhà có thêm một người “bệnh”, lại còn quần áo không chỉnh tề, như vậy sẽ dễ dàng khiến người ta liên tưởng tới từ “luyến đồng”. Vì thế, tối qua anh mới mua một đồng quần áo mới cho Vương Miêu.

Bảy giờ rưỡi mới lái xe tới sân bay đúng là rất gấp gáp, cũng may giờ đang là kỳ nghỉ Tết, thành ra đường không kẹt xe, nếu không, nhất định anh sẽ đi trễ giờ đón người mất.

Âu Dương Hạo Nhiên mở cửa chính ra, không biết ngoài cửa đã đứng sẵn một thanh niên mặc áo khoác đen tự bao giờ, tay y cầm một điều thuốc, vành mũ hơi thấp khiến y lạnh khốc đến vô cùng. Âu Dương đóng cửa lại, năm giây sau lại mở ra.

“Anh hai...”

Âu Dương Quần nghe tiếng, dụi thuốc, tao nhả ném vào thùng rác bên cạnh.

“Anh hai, sao anh lại hút thuốc rồi...”

Âu Dương Quần nâng đôi mắt đầy tơ máu lên, khiến Âu Dương sợ tới mức lùi về sau một bước.

“Ban sáng có thấy nhân vật khả nghi nào không?” Giọng của y có chút khàn khàn, cứ như đã sức cùng lực

kiệt.

Âu Dương Hạo Nhiên quên cả việc mời anh mình vào nhà, người luôn dạy dỗ anh từ nhỏ đúng là đã thay đổi quá lớn. Bất chợt, anh sực nhớ tới người tới tiếp thị báo Sao Hỏa, vội vàng bảo: “Có thì có đấy, đó là một người trẻ tuổi, tới tiếp thị báo... Sao Hỏa!”

Anh hai Âu Dương thở dài một hơi, “Dẫn anh tới ban công nhìn xem!”

Ban công nằm ngay trong phòng anh, mà lúc này, có lẽ là Vương Miêu đã mặc xong quần áo nằm lỳ trên giường rồi. Âu Dương không ngờ là anh hai vừa về tới đã muốn ra ban công hóng gió, vì vậy vội vàng lui về sau, chắn trước mặt y, nói: “Anh hai, đi máy bay hơn mười mấy tiếng rồi, hay là anh cứ tới phòng khách để em pha cho anh tách cafe nóng trước nha?”

Bố cục trong căn nhà này thế nào Âu Dương Quân đều rành cả, y không nói gì, trước sự ngăn cản của em trai mình vẫn đi về phía trước. Âu Dương Hạo Nhiên kinh hãi, *chẳng lẽ trước khi về nước anh hai đã biết chuyện mình nhận nuôi Vương Miêu? Chẳng lẽ tới ban công chỉ là cái cớ, thật ra là đang muốn đi vạch trần chuyện thông dâm của mình?*

Ho nhẹ một tiếng, không hiểu tại sao Âu Dương Hạo Nhiên lại nghĩ tới từ ‘thông dâm’, anh xấu hổ, nói: “Anh hai... Em cũng là bất đắc dĩ...” Rõ ràng là anh có lòng tốt nhận nuôi mà thôi, anh là đường đường chính chính nha! Với lại, nếu như nói rõ nguyên nhân, anh hai nhất định sẽ không trách anh đâu.

Bức màn cửa chỉ mới kéo ra một nửa, bên ngoài thời tiết âm u, thành ra trong phòng cũng có hơi tối. Có lẽ là Vương Miêu lại chui vào chăn ngủ tiếp nên trên giường mới u lên một khối như thế. ()

Âu Dương Quân liếc nhìn bốn phía, khước miệng hơi nhếch lên, bình tĩnh đi về phía giường lớn.

Âu Dương Hạo Nhiên run lên, tim anh như sắp nhảy tới cổ họng. *Nếu là nhận nuôi, vậy thì chuyện người ta nằm trên giường mình là thế nào? Dù là thân bất do kỷ, nhưng thật không biết phải giải thích thế nào đây!*

Âu Dương Quân đi tới bên giường, mắt liếc qua chỗ nệm bị lún xuống, sau đó đi vòng qua giường, thẳng tới ban công. Âu Dương Hạo Nhiên cũng vòng theo, cuối cùng “xoẹt” một tiếng, bức màn bị kéo ra, gió thổi mạnh vào. Đường như Vương Miêu nằm trên giường cũng cảm nhận được, nhúc nhích cơ thể.

Chỉ thấy một thanh niên đội mũ lưỡi trai nằm trên chiếc ghế dựa bị bức màn che khuất, gác chéo chân, cười hì hì. Thấy người tới, cậu ta nghịch ngợm thò đầu vào, chào hỏi với Âu Dương Hạo Nhiên, “Hello, tiên sinh không cần báo Sao Hỏa!” Kế đó tháo mũ lưỡi trai xuống, giận dữ, quát: “Quần Quân, anh thật là chậm!”

Âu Dương Hạo Nhiên trợn mắt há mồm.

Trộm? Cướp? Cậu ta vào lúc nào? Cậu ta gọi anh hai là gì? Quần Quân?

Âu Dương Quân vẫn bình tĩnh, kéo người tới, giới thiệu với Âu Dương Hạo Nhiên, “Đây là Thái Noãn!”

Tôi chính là trà lạnh đây... Âu Dương Hạo Nhiên run lên một cái, cảm giác bất an càng nhiều thêm, chẳng lẽ đây chính là ý trung nhân trong truyền thuyết của anh hai mình.

Thái Noãn vừa được giới thiệu vội vàng hất cằm về phía Âu Dương Hạo Nhiên, “Quần Quần cũng đã giới thiệu tôi cho anh biết rồi, vậy cái người được anh mặc giúp quần áo trên giường đó, sao còn chưa kéo ra đây?”

Cuối cùng thì Vương Miêu sắp lặn xuống đất cũng bị đánh thức, cậu xoa xoa mắt, đưa đầu ra khỏi ổ chăn ngó nghiêng. Đến khi trông thấy trong phòng có thêm hai người, cậu kinh ngạc, hô: “Meo — Ô?”

Giờ này, Âu Dương Hạo Nhiên thật hận không thể che cái miệng Vương Miêu lại, còn Thái Noãn thì cười tới đau xóc cả hông. Thấy người yêu nở nụ cười, Âu Dương Quân cũng mỉm cười. Nhìn thoáng qua sắc mặt của anh hai mình Âu Dương Hạo Nhiên mới thở phào một hơi.

Vẫn nên chính thức giới thiệu Vương Miêu với họ đi, “Đây là Vương Miêu, là người... dạo trước nhặt được, tạm thời nhận nuôi!”

Thái Noãn ngồi xuống giường, vuốt vuốt mái tóc mới cắt xong hôm qua của Vương Miêu, “Như vậy, không phải thân thể của cậu cũng gần giống như tôi rồi sao?”

Giờ này, ngồi trên giường là hai thiếu niên xinh đẹp, một người trong sáng, lúc nào cũng mỉm cười, một người thuần khiết, ngây ngô. Trong nhất thời khiến chiếc giường giản dị của nhà Âu Dương vinh dự vô cùng. ()

Do có anh hai Âu Dương và Thái Noãn tới, khiến nhà Âu Dương Hạo Nhiên trở nên náo nhiệt hẳn lên. Hôm sau là mừng một, cũng may tối qua Âu Dương đã mua một ít đồ Tết ở siêu thị, giờ này chúng đang phát huy công dụng, trên bàn đều là hạt dưa, bánh kẹo, mứt mơ... Âu Dương Quân và Âu Dương Hạo Nhiên không thích ăn, nhưng Thái Noãn và Vương Miêu thì lại ăn không biết mệt.

Vương Miêu không biết ăn hạt dưa, cậu chuyển qua ăn mứt mơ. Thứ mứt này thật chua, mỗi lần cắn vào, nó chua tới nổi mặt cậu nhăn nhúm lại, khiến Thái Noãn nhìn vẻ mặt cậu còn vui thích hơn là xem phim hoạt hình trên TV.

Nhìn tướng đi xiêu xiêu vẹo vẹo của Vương Miêu, Âu Dương Quân trầm tư một hồi, cuối cùng cũng mở miệng hỏi về thân thể cậu. Âu Dương Hạo Nhiên kể sơ qua một lượt, suy cho cùng thì Âu Dương Quân cũng là anh lớn trong nhà, một tay nuôi dưỡng em trai, giờ em trai gặp chuyện, đương nhiên là y phải nghĩ cách giúp rồi.

Y nghĩ một hồi, nếu quả thật thấy không tiện, vậy thì nhờ bạn bè ở nước ngoài lo cho Vương Miêu một hộ tịch sau đó sẽ đưa cậu ra nước ngoài sinh sống, ở đó có chế độ chăm sóc cho những người như cậu vậy.

Nghe anh mình nói thế, Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy có chút khó chịu. Không phải anh muốn bênh vực kẻ yếu là Vương Miêu, mà anh thấy trí lực của Vương Miêu tuyệt đối không có vấn đề gì. Vấn đề quan trọng là anh thật không nghĩ ra vì nguyên nhân gì mà hành vi của Vương Miêu lại quái gở như vậy, rõ ràng là cậu ta đã có thể sống một cuộc sống như người bình thường.

“Âu Dương Quân, anh nói vậy không đúng rồi! Miêu Miêu đi hay ở, anh còn phải hỏi ý anh Hạo Nhiên và Miêu Miêu chứ! Miêu Miêu, cậu nói có đúng không?” Mở miệng ra đã gọi một tiếng anh Hạo Nhiên và Miêu Miêu, khiến người bị gọi tên đầy đủ phải đen mặt.

Từ đầu tới giờ Vương Miêu không hề chú ý tới những gì hai anh em nhà Âu Dương bàn bạc, cậu đang nỗ lực phấn đấu với một viên mút mơ, chua chua ngọt ngọt, vừa hé miệng ra đã chảy một đồng nước miếng.

Wang Miao đáng yêu như thế... Âu Dương Hạo Nhiên cầm khăn giấy tới lau nước miếng trên quần áo cậu. Anh thật không đành để cậu ra nước ngoài, đưa tới bên người kẻ khác, anh không đành để cậu chịu khổ, không đành để cậu chịu một chút ủy khuất nào.

Cho dù là nuôi một đứa con to xác cũng được, tóm lại là lời đề nghị của anh trai vừa này, vẫn là thôi đi.

Từ ban sáng thấy Âu Dương Hạo Nhiên mặc quần áo cho Vương Miêu, Thái Noãn đã nhìn ra chút chuyện, chẳng qua là dường như người trong cuộc còn chưa hiểu được tâm ý của mình, lãng phí tình cảm. Bởi vậy, cậu mới hất hàm, sai bảo: “Âu Dương Quân, ở đây khá lắm, tôi muốn ở lại đây!”

Mặt Âu Dương Quân hoàn toàn đen như đất nồi, ở thành phố Minh Lợi anh có một căn nhà còn tốt hơn nhà Âu Dương Hạo Nhiên mấy lần, vả lại phải vất vả lắm mới dụ được người yêu về nước, định về nhà mình định cư, nào ngờ lúc này cậu ta lại đưa ra yêu cầu thế này... Âu Dương Quân nhìn bốn phía, nếu như anh nhớ không lầm, thì trong nhà chỉ có một cái giường.

“Ồ...” Thấy chỉ trong mấy giây mà sắc mặt anh trai đã thay đổi ba lần, Âu Dương Hạo Nhiên nhanh nhẹn nói: “Anh hai, chỗ của em chỉ có một cái giường!”

Quả nhiên!

Thái Noãn thở dài, “Bỏ đi, tốt nhất là tôi nên về Pháp làm tên móc túi như cũ, ngày tháng sau này còn thoải mái hơn nhiều!” Dứt lời, cậu ngồi xuống thảm lót sàn, xoay người hỏi Vương Miêu, “Có muốn đi chung với anh không nào? Mỗi ngày anh sẽ cho cưng ăn thật nhiều thứ ngon!”

Wang Miao sực nhớ tới chuyện tối qua Âu Dương Hạo Nhiên nói không giữ lời, không cho cậu ăn bánh bao to, nhưng nếu bảo cậu đi, tất nhiên là cậu không chịu rồi. ()

Biết không lay chuyển được người nọ, Âu Dương Quân lấy thẻ tín dụng của mình đưa cho cậu em, “Đi mua thêm cái giường nữa rồi thu dọn phòng khách lộn xộn của chú đi!”

Tết nhất tới nơi, đi mua giường ở đâu đây? Âu Dương Hạo Nhiên thật khóc không ra nước mắt. Ông anh nhà mình khi nào thì biết nhân nhượng đến thế? Rõ ràng trước đây lúc anh muốn mua cái máy biến thế cũng bị anh hai đánh cho một trận bảo là không làm chuyện đàng hoàng!

Cũng may là có một số người kiếm tiền điên cuồng, bởi vậy sau khi tới hỏi mấy khu nội thất, cuối cùng thì chiều cùng ngày cũng có chỗ chịu đưa hàng tới.

“Âu Âu!” Vì có hai người lạ tới, nên Vương Miêu còn chưa được ăn điểm tâm, bụng đói đến dệp lệp lâu rồi. Giờ thấy Âu Dương bận rộn trong bếp, quên phết mất chuyện bánh bao anh đã hứa với cậu hôm qua, vội vàng la lên. Dù có đôi lúc những chú mèo sẽ ghi hận con người, giận dữ quấy phá một chút, nhưng lúc chúng hết giận, chúng cũng sẽ hòa hảo với con người như lúc ban đầu.

Một nhà bốn miệng ăn, giờ cũng gần tới trưa rồi, ít nhiều cũng phải có người vào bếp.

15. Chương 5-2: Trung

“Tối giúp tôi trông nồi đi, khi nào thấy nắp nồi đẩy lên thì gọi tôi!” Thật ra món mà Âu Dương Hạo Nhiên đang làm chính là sủi cảo, vốn chẳng có kỹ thuật gì đáng kể, hơn nữa lại còn phù hợp với phong tục cổ truyền. Anh định chiên thêm mấy cái trứng, thuận tay xào luôn một ít củ cải chua cay. Sở dĩ phải gọi Vương Miêu tới trông nồi là vì anh sợ cậu đi quấy rầy hai người đang dọn dẹp phòng khách.

Wương Miêu nhìn chăm chăm cái nồi, nó đang sôi sùng sục, mùi thơm tỏa ra ngoài khiến bụng cậu cũng kêu lên ùng ục.

Cuối cùng thì nắp nồi cũng đẩy lên, bọt khí màu trắng thi nhau chen ra ngoài, Vương Miêu vội vàng kêu to, “Âu Âu! Âu Âu —”

Tiếng kêu ấy gọi luôn cả Thái Noãn đang ở trong phòng khách chạy ra, nói cậu ta bị gọi tới là giả, mà trốn ra mới là thật. Chỉ một hồi không gặp, giờ quần áo trên người Thái Noãn đã lòi thoi hết biết.

Âu Dương Hạo Nhiên là một người sáng suốt, chỉ nhìn sơ thôi anh cũng biết là xảy ra chuyện gì. Trong lúc anh thầm ca thán anh hai mình là một ngụy quân tử thì đã quên mở nắp nồi ra. Mất thấy bọt trắng tràn ra ngoài ngày càng nhiều, Vương Miêu hoảng, chìa tay ra nắm nắp nồi, cứu lấy thức ăn của cậu.

“Ừng ục —” Sủi cảo trắng trắng tròn tròn đang di chuyển trong nồi, Vương Miêu vừa cầm nắp nồi lên, bị bỏng, lập tức quăng đi như đĩa bay, ngã lăn trên đất.

Bấy giờ, Âu Dương Quân cũng chạy tới, vội vàng lấy tấm chăn quơ được trong phòng Âu Dương Hạo Nhiên

ra bao Thái Noãn lại, sợ nước sôi văng lên người cậu.

Nhìn động tác của hai người họ, đầu óc đang hỗn loạn của anh lập tức bình tĩnh, chấp nhận sự thật là nắp nồi đã bị ném sang bên. Tức thì, anh ôm Vương Miêu lên, vọt tới bồn nước, xả nước lên nắm đầu ngón tay cậu, trong lúc này Vương Miêu vẫn còn kêu ngao ngao ô ô, trông thật là thê lương.

Thái Noãn giẫm lên mu bàn chân Âu Dương một cái, giã ra khỏi ngực y, cứu lấy nồi sủi cỏ sắp bị nấu tới bục luôn của mình.

Một trận rối loạn.

Người không được ăn điểm tâm không chỉ có mình Vương Miêu, thành ra lúc sủi cỏ được đưa lên, bụng ai cũng đói cồn cào. Âu Dương Quân và Thái Noãn có ăn một chút trên máy bay, nhưng đã là chuyện của sáu tiếng trước.

Một nồi sủi cỏ, chỉ đủ phân cho mỗi người mười miếng. Giờ tay Vương Miêu còn đang đau rát, tuy không nổi bực nước nhưng nó đổ bình lại còn hơi sưng lên.

Trước giờ, mỗi lần ăn cơm Vương Miêu đều là tay nắm tay mười, giờ bị thương tay phải, e là làm khó cho cậu. Tay trái cầm thìa cho một viên sủi cỏ vào trong miệng mình, nhưng cậu không thích ăn da, mỗi lần cắn được thịt, cậu sẽ nhả da bánh ra ngoài.

Âu Dương Hạo Nhiên quát: “Không ăn da tay sẽ đau mãi!”

Thái Noãn muốn cười, nửa cái sủi cỏ còn lại chui tuột vào trong họng cậu. Âu Dương Quân hoảng vía, vội vàng quay qua vuốt lưng cho người yêu.

“Khụ khụ...” Thái Noãn nuốt nửa miếng sủi cỏ vào, ôm bụng cười to, “Âu Dương Quân, anh bảo em trai anh là một người cuồng việc nhưng sao tôi thấy anh ta giống thầy giáo ở nhà trẻ quá vậy? Thật là đáng yêu... Nấu ăn cũng ngon lắm, tính sao đây, tôi có chút thay lòng đổi dạ rồi nha!”

Người được khen là đáng yêu không dám nhìn sắc mặt anh hai mình, yên lặng nhai viên sủi cỏ cuối cùng.

Đến chiều, lúc giường mới được chuyển tới, gian phòng khách đã được thu dọn sạch sẽ. Kiểu giường mà Âu Dương Hạo Nhiên mua rất tiện lợi, còn không tới một giờ đã sắp xếp xong xuôi.

Có tiếng pháo từ xa truyền tới, màn đêm giao thừa buông xuống.

Âu Dương Quân cảm thấy chuyến đi này thật mệt mỏi, cho nên y đã khẩn cấp muốn thử độ bền của giường. Trong lúc y định đóng cửa Thái Noãn đã nhanh chóng chui ra ngoài. Âu Dương Hạo Nhiên không thể không khen ngợi thân thủ linh hoạt của người này, tuy từ ngoài nhìn vào cậu ta có vẻ gầy yếu nhưng lúc đi

chuyển lại cực kỳ nhẹ nhàng.

“Tối nay ăn gì?” Thái Noãn cầm nắm cửa, khóa lại, bỏ một mình Âu Dương Quân với cái mặt chưa được thỏa mãn dục vọng ngồi ở đầu giường.

Vương Miêu cũng nhìn Âu Dương Hạo Nhiên bằng ánh mắt mong chờ.

Lại là tiếng pháo, lần này dường như gần hơn rất nhiều. Do âm thanh có hơi lớn, nên Vương Miêu hoảng vía, “A” lên một tiếng.

Âu Dương Hạo Nhiên nuốt câu đi nhà hàng trở vào trong bụng, giờ nếu ra ngoài ăn, lúc bắn pháo hoa, nhất định Vương Miêu sẽ phá nát nhà hàng của người ta mất.

“Thái Noãn muốn ăn gì?”

Lại là một đợt pháo, lần này Âu Dương Hạo Nhiên thật bình tĩnh đưa bàn tay to ra, che tai Vương Miêu lại.

Nhìn cái vẻ cẩn thận che chở cho Vương Miêu của anh, Thái Noãn cười khê, “Ăn gì mà có hương vị gia đình ấy!”

Âu Dương Hạo Nhiên không thể không thừa nhận là mắt anh mình rất tốt. Tuy nhìn vào Thái Noãn có chút giống lưu manh, nhưng lúc cười quả thật rất đẹp. Rõ ràng là một cậu trai rất đáng yêu, chẳng hiểu vì sao mà lúc nào cũng trưng cái mặt ông già mấy chục tuổi ra ngoài.

Tuy nhiên, lần này dường như anh hai đã động tâm thật rồi... Cũng tốt, như vậy là anh ấy đã có thể an tâm trấn thủ tập đoàn Âu Dương, gánh nặng trên vai anh được nhẹ bớt thì sẽ có thời gian dạy Vương Miêu thêm nhiều điều, rồi còn tìm người nhà giúp cậu. ()

Bỏ hai tên chúa gây chuyện khiến lòng người bất an ở lại nhà, Âu Dương Hạo Nhiên lái xe tới phố buôn bán, mua một đồng thức ăn, sống chín có đủ, đồng thời cũng mua thêm một hộp chè trôi nước. Chè trôi nước tượng trưng cho đoàn đoàn viên viên, nhà Âu Dương có ba anh em, khó khăn lắm anh hai mới trở về, cả nhà nhất định phải tụ họp lại mới được.

Tiếng pháo ngày một to, tối đêm trước, các tỉnh anh trong khu chung cư xa hoa đã bắt đầu chuẩn bị nhiều pháo hoa sang quý hơn nhà bình thường rất nhiều. Âu Dương Hạo Nhiên dừng xe, rón người, nhưng do hai tay anh đang xách nhiều đồ, thật sự là khó lòng mà chạy được.

Có lẽ là nghe được tiếng bước chân quen thuộc, nên ngay khi anh còn đang lục tìm chìa khóa trong túi áo thì Vương Miêu đã đẩy cửa ra. Nhìn viên pháo to dùng đã được châm ngòi, Âu Dương Hạo Nhiên vội vàng lấy đồ bịt tai trong túi áo ra đội lên cho cậu. Khi có tiếng pháo hoa vang lên, anh cũng đã nhanh tay kéo cậu vào trong áo khoác màu đen của mình.

Dù bận bịu nhưng Thái Noãn vẫn có thời gian liếc hai người họ, trong tiếng pháo đình tai nhức óc, cậu ta lấy dây kẽm ra, xoay xoay mấy cái, mở cửa phòng khách đã khóa trái.

Có tổng cộng bảy mươi tám tiếng vang to, Âu Dương Hạo Nhiên ôm Vương Miêu, Thái Noãn nhìn Âu Dương Quân bị đánh thức nằm trên giường, thời gian như kéo dài vô hạn.

Dưới chút ánh sáng còn sót lại của đợt pháo hoa cuối cùng, Âu Dương Hạ Hoa đi tới bên cầu thang, đẩy kính mắt trên sống mũi lên, “Mấy người... Có cần tôi viết cuộc tình này thành văn rồi xuất bản không?”

Âu Dương Hạo Nhiên nhìn cậu em trai đột nhiên xuất hiện, buông Vương Miêu đang run lên ra, có cảm giác dù mình có nhảy vào Hoàng Hà cũng khó lòng rửa sạch oan này.

Dù trong nhà Âu Dương Hạ Hoa là em út, nhưng có lẽ là do tác động của công việc, cho nên nhìn cậu không giống người bình thường, còn cụ thể khác ở chỗ nào thì cũng không nói rõ ra được.

Vất vả lắm tiếng pháo mới ngừng lại, Âu Dương Hạo Nhiên lấy cái bánh bao thật to nhét vào miệng Vương Miêu. Giờ cách cơm chiều còn rất lâu, không tới tám giờ thì đừng hòng ăn tối được, chi bằng cứ cho Vương Miêu ăn no trước, lát nữa đỡ nghe cậu la ó om sòm.

“Đây là sách mới vừa xuất bản, em có mang về một ít cho mọi người nè!” Âu Dương Hạ Hoa bình thản đưa đồ miễn phí tới, giờ nhân loại tiến bộ, toàn mang sách làm quà Tết không nha.

Thái Noãn cầm một túi to, vừa ăn vừa rung đùi, đồng thời cũng ném một quyển sách tranh qua cho Vương Miêu đang ăn bánh bao nóng, bản thân thì chọn cho mình một quyển tiểu thuyết thú vị ngồi đọc.

Ba anh em lẳng lặng ngồi trên ghế salon, trao đổi tình thân.

Một lát sau, Âu Dương Hạo Nhiên không chịu nổi kiểu trao đổi thâm tình thế này nữa, chạy vào nhà bếp chuẩn bị cơm tất niên. Tiếng pháo bên ngoài lại vang lên, thế là trong nhà bếp cũng lại có thêm một cái đuôi - Vương Miêu.

Nhà nhiều miệng ăn, Âu Dương Hạo Nhiên sợ không thể cho một đám tổ tiên bên ngoài ăn no, nên lấy chiếc nồi to dạo trước được bạn tặng tân gia treo trong tủ ra. Anh chưa xài chiếc nồi này lần nào, nó vẫn còn nằm nguyên vẹn trong hộp. Cũng may đồ uống trong nhà anh đều là bình to, kiểu đại gia đình, lỡ như thức ăn không đủ thì có thể mang đồ uống ra chuốc chết họ. ()

Chờ đến lúc Âu Dương Hạo Nhiên bùng nồi lẩu sùng sục lên bàn, tất cả những người có trong phòng đều chảy nước miếng. Lúc ở trong bếp Vương Miêu đã trộm một con tôm, giờ tốc độ tập tễnh bùng chén cơm của cậu còn nhanh hơn hết thảy.

Ngay khi Âu Dương Quân gấp cho Thái Noãn nữ vương một miếng cá vừa nhúng chín, thì Âu Dương Hạ Hoa này giờ vẫn chưa gia nhập vào hàng ngũ đã lấy di động ra, bắt máy. Theo tiếng vọng ra bên ngoài,

đó rõ ràng là một giọng nam. Âu Dương Hạ Hoa dịu dàng đáp lại, một lát sau, phát tay với những người trong phòng, “Em tới nhà mẹ chồng đây, mọi người từ từ ăn đi nha!”

Không ngờ là cậu em trai bình thường không hái hoa ngắt cỏ, một lòng chăm lo cho công việc xuất bản giờ đã lên có bồ ở sau lưng hai ông anh, lại còn phát triển tới mức đi gặp mẹ chồng, hơn nữa đối tượng còn là một người đàn ông.

Anh ba giật mình, anh hai nheo đôi ngươi nguy hiểm, Thái Noãn miệng đầy rau cải nói tiếng goodbye, Vương Miêu một tay băng bó một tay đang cầm thìa phần đầu quyết liệt với thịt bò...

Trên TV bắt đầu truyền hình buổi liên hoan cuối năm, những tiểu phẩm khôi hài ấy đều khiến người xem phải bật cười.

Sau một loạt các tiếng pháo ban này, xem chừng giờ này những hộ gia đình trong khu đều đang tề tụ trước bàn ăn vừa xem TV vừa trò chuyện. Đơn giản là giờ này không có ai rỗi hơi tới nỗi chạy ra nơi gió lạnh thấu xương mà đốt pháo cả. Âu Dương Hạ Hoa đi rồi, bầu không khí có hơi thay đổi, để bớt xấu hổ, Âu Dương Hạo Nhiên cố tình mở âm thanh TV to hơn một chút.

Ăn xong, không có thú tiêu khiển gì, Thái Noãn nói muốn trải nghiệm cảm giác thức đêm ở trong nước, thành ra cậu ta quần xắn, ngồi trên thảm trong phòng khách. Âu Dương Quân đương nhiên là phải ở cạnh canh gác, thi thoảng còn thừa cơ sờ sảng đối phương. Vương Miêu cũng góp vui, cầm tập tranh lần qua lần lại, đến cuối cùng, chỉ còn mình Âu Dương Hạo Nhiên thu dọn chén bát.

Tới gần mười hai giờ khuya, tiếng pháo vang bên ngoài khiến cửa sổ trong nhà như rung lên. Sau khi kết thúc giây phút đếm ngược, Thái Noãn bị đóng gói ôm về phòng, Vương Miêu thì chui vào gian phòng cậu vẫn hay ngủ như mọi khi.

Trong phòng chính không mở đèn, nhưng những vầng sáng phóng lên rồi rơi xuống ngoài cửa sổ lại khiến cả gian phòng sáng rực. Âu Dương Hạo Nhiên kéo Vương Miêu ra khỏi người mình, kéo chần qua, rồi che kín tai cậu lại.

Tiếng pháo bắt đầu nhỏ dần, Vương Miêu tựa vào lòng Âu Dương. Lúc còn là mèo, thấy người ta đốt pháo, cậu và đám bạn sẽ chui tuốt vào tầng hầm, thứ ánh sáng xinh đẹp này là lần đầu tiên cậu trông thấy.

Vương Miêu xoay tròn mắt, nếu Âu Dương Hạo Nhiên không phải là giống đực thì tốt rồi... Cùng người (mèo) mình thích ở cùng nhau xem pháo hoa xinh đẹp đúng là lãng mạn thật nha!

Vào lúc này, Âu Dương Hạo Nhiên lại cảm thấy nơi nào đó trong lòng anh đang được lấp đầy. Chưa có ai cùng anh ngắm pháo hoa thế này, những partner trước đây của anh chỉ là đối tượng tình một đêm, có lẽ, sau này anh nên nghĩ tới chuyện ổn định thôi.

Hôm sau, đến tận chiều cả nhà mới thức dậy. Âu Dương Hạo Nhiên là vì bị Vương Miêu dằn vặt tới gần sáng, còn Thái Noãn thì bị Âu Dương Quân “dằn vặt” tới hừng đông.

Nhà Âu Dương không có thân thích tới chơi, ngay cả người thân duy nhất giờ cũng đang ở Bắc Mỹ xa xôi. Nhiều nhất là chỉ gọi một cú điện thoại, cho nên mấy ngày nghỉ Tết, hầu như bốn người đều chui rúc trong phòng khách.

Vương Miêu đã tìm thấy niềm vui của mình, cậu cầm một quyển tập tranh lẫn qua lẫn lại nghiên cứu. Âu Dương Hạo Nhiên còn cho cậu một cây bút, một quyển sách, thế là Vương Miêu cầm bút nhìn theo hình mấy con vật trong tranh, xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ ra rất nhiều thứ. Đường như cậu rất khát vọng được học tập mọi thứ, bất kể là đi đứng, hay là nói chuyện, vẽ tranh, viết chữ. Nếu cho cho cậu tới trường, Vương Miêu tuyệt đối là một đứa học trò ngoan.

Thái Noãn thì dùng chiếc TV to dùng ở phòng khách của Âu Dương Hạo Nhiên chơi game, cũng không biết Âu Dương Quân đã học hỏi thể nào mà sau khi chơi thử một lần, về sau lần nào Thái Noãn cũng thua cả.

Hiện tại, Âu Dương Hạo Nhiên hoàn toàn là bảo mẫu của ba người họ, một ngày ba bữa cơm, còn phải chực chờ dọn dẹp mớ bề bộn trong phòng.

Buổi chiều của ngày nghỉ cuối cùng, hai anh em nhà Âu Dương bắt đầu chuẩn bị cho cuộc họp sáng hôm sau. Vào lúc này, trong nhà lại xuất hiện một vị khách không mời.

Sau cả tuần ăn Tết, giờ Vương Miêu đang không ngừng tập đi trên lớp thảm trải nhà mềm mại. Cậu đã không còn đụng ngã đồ vật, va quệt lung tung nữa rồi, đó cũng có thể coi là một thành tựu. Vả lại, cậu cảm thấy chuyện đi thẳng tới cửa, mở ra, đóng lại rất thú vị. Nhưng mùi của người ngoài cửa lại khiến cậu khó chịu vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Thi Đông Vũ nhìn thấy Vương Miêu, sau Tết, Vương Miêu béo hơn một chút, da trắng ngần, tóc đen mềm mại rũ xuống hai bên vành tai, khiến ai nhìn thấy cũng thích. Bàn tay đang cầm túi đồ của Thi Đông Vũ hơi run lên một chút, thẹn thùng đưa lễ vật của mình giấu sau lưng.

“Vương Miêu, ai vậy?” Vừa hỏi xong, Âu Dương Hạo Nhiên lại thấy tốt nhất là anh nên ra ngoài xem một chút, bởi vì Vương Miêu chỉ biết nói mấy từ đơn linh tinh như “Ừm, a, ô, Âu, muốn, meo meo” mà thôi.

“Là tôi, Thi Đông Vũ!”

Âu Dương Hạo Nhiên kinh ngạc, cũng có chút luống cuống, không ngờ là cậu ta lại tới nhà mình.

Vương Miêu nhìn Thi Đông Vũ, lại quay qua nhìn Âu Dương Hạo Nhiên, cái mũi nhỏ không ngừng ngửi ngửi. ()

“Mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm!” Nhìn quãng thâm nơi khóe mắt Thi Đông Vũ, mới mấy ngày không gặp, nhưng dường như cậu ta tiêu tụy đi rất nhiều, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì rồi. Dù trong nhà có anh hai, rất không tiện, nhưng anh là một người dễ mềm lòng, cho nên vẫn mời cậu ta vào.

Vừa vào cửa, Thi Đông Vũ không ngờ là ngoài Vương Miêu ra, bên trong vẫn còn hai người khác. Cậu ta ngẫm, cảm thấy có lẽ ba người này đều là khách tới nhà Âu Dương Hạo Nhiên chơi, tức thì tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

“Tôi không có thân thích gì, ăn Tết một mình quá cô đơn, cho nên mang ít rượu tới tặng cho anh!” Thi Đông Vũ đưa hai chai rượu đỏ lên, “Rượu đỏ dưỡng nhan!”

Mời Thi Đông Vũ ngồi xuống, phải trưng món nợ phong lưu ngay trước mặt anh hai mình, Âu Dương Hạo Nhiên thấy quần bách không chịu nổi. Cũng may là tuy bình thường Thi Đông Vũ rất độc mồm độc miệng, nhưng giờ cũng tạm gọi là an phận, chỉ ngồi yên trên salon, nói một vài chuyện bình thường với mọi người, cũng không có ai hỏi tới thân phận của cậu ta. Duy chỉ có Vương Miêu là vẫn giữ thái độ đối địch với Thi Đông Vũ.

Vương Miêu nhìn Thi Đông Vũ đang ngồi trong phòng, mỗi một nét bút của cậu đều rất mạnh, đâm thủng cả giấy.

“Ngại quá, tôi không biết nấu gì cả, hay là tối nay ở lại ăn lẩu đi?”

Giờ mấy quán bên ngoài đã bắt đầu mở, Âu Dương Quân đã ngán ăn lẩu khi nghe em trai mình quyết định tiếp tục nấu lẩu, trước giờ cơm chiều, y liền dẫn Thái Noãn ra ngoài ăn, giờ y tuyệt đối không muốn nhìn cái nồi chứa đầy rau thịt đó nữa.

Thi Đông Vũ vào bếp nhìn một chút rồi đuổi Âu Dương Hạo Nhiên ra ngoài, khóa trái cửa lại. Bất chợt, Âu Dương Hạo Nhiên lại thấy nhớ cái kỹ thuật mở khóa của Thái Noãn vô cùng. ()

Độ chừng một giờ sau, cửa phòng bếp mở ra, Thi Đông Vũ bưng mâm cơm thơm ngào ngạt đặt lên bàn ăn. Sau mấy ngày ăn lẩu ngán gần chết, cuối cùng thì cái dạ dày của Âu Dương Hạo Nhiên cũng đã lên tiếng kháng nghị. Những thứ theo lẽ nên quăng vào nồi lẩu, giờ lại trở nên đẹp rạng ngời, hương thơm bay tứ phía, khiến mọi người phải chảy nước miếng.

“Không ngờ trù nghệ của Tiểu Thi lại tốt thế này, cậu học khi nào vậy?” Âu Dương Hạo Nhiên theo quán tính gấp một miếng thịt kho tàu cho Vương Miêu, lại thấy mặt Đông Thi Vũ đượm buồn.

“Dạo trước anh ta luôn tặng ca, cho nên tôi đi học nấu!”

Vương Miêu cắn thịt kho tàu, lỗ tai giật giật nghe Thi Đông Vũ nói.

Âu Dương Hạo Nhiên không muốn chạm tới chỗ đau của Thi Đông Vũ, vì vậy mới lấy cớ muốn ném thử rượu đỏ cậu mang tới, rót cho cả hai mỗi người một ly. Ai ngờ rượu này càng uống càng say, càng uống càng mệt người.

Thi Đông Vũ thấy nóng, cởi chiếc áo len hơi mỏng bên ngoài ra, “Hồi Tết, lúc tôi đi tản bộ, tình cờ trông

thấy anh ta nắm tay vợ mới cưới, nhìn cũng hạnh phúc lắm...”

“Tôi thấy cậu nên quên anh ta đi, trên đời này đâu thiếu hoa thơm cỏ lạ chứ!”

16. Chương 5-3: Hạ

Thi Đông Vũ lại rót cho mình một ly đầy, “Anh Hạo Nhiên, cũng không phải, anh chưa từng nếm mùi vị của tôi...”

Âu Dương Hạo Nhiên rất muốn che tai Vương Miêu lại, tiếc là anh cũng uống hơi nhiều thành ra không kịp nhắc tay.

“Anh coi, một thằng con trai vừa có thể lên phòng khách vừa có thể xuống nhà bếp như tôi, cho dù anh có tìm hết các quán bar cả nước cũng không ra đâu!”

Âu Dương Hạo Nhiên cuống quýt gạt đầu. Bất chợt, Vương Miêu chạy khỏi bàn ăn, không biết là đã lui đi nơi nào.

Âu Dương Hạo Nhiên rót cho mình một ly nước lọc, uống một hơi cạn sạch. Lúc buông ly nước xuống, anh phát hiện Thi Đông Vũ đã nhích qua đây, giờ hai người đang cách nhau rất gần, có thể cảm nhận được hơi thở mang theo men rượu của nhau.

“Hành động lần trước của anh rất tổn thương đó, hôm nay tôi tới đây là để đòi lại sự công bằng!”

Âu Dương Hạo Nhiên nhớ lại cái hôm đang làm được nửa chừng thì anh bỏ về, anh định mở miệng nói mấy câu khuyên giải, thì thấy môi Thi Đông Vũ đã đưa tới bên môi mình. Kế nữa thì không biết Vương Miêu từ đâu xông tới, trên tay cầm theo một chiếc giày quăng lên người Thi Đông Vũ.

Một cú ném thật mạnh, lưng Thi Đông Vũ nhói đau, kêu lên một tiếng thảm thiết.

Vương Miêu thở hổn hển, găm gờ như động vật, mắt đỏ ngầu như liều chết bảo vệ lãnh thổ của mình. Âu Dương Hạo Nhiên nhìn Vương Miêu, không hiểu sao anh lại nhớ tới bạch miêu cũng từng xù lông như thế.

Đó là một ngày mùa hạ, lúc anh mới quen với bạch miêu. Tình cờ có một con mèo hoang muốn giành thức ăn với nó, nó xù lông, hành động y như Vương Miêu lúc này. Thi Đông Vũ khi này còn gần trong gang tấc không biết là do quá say hay do bị đánh đau mà hôn mê bất tỉnh. Với tình huống rối rắm thế này, Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy đây không chỉ đơn thuần là khó giải quyết nữa.

Lúc Âu Dương Quân và Thái Noãn trở về đã thấy một người trùm chần nằm trên salon, còn Vương Miêu thì hai chân run run đứng trước tường.

Âu Dương Hạo Nhiên đang dọn dẹp bàn ăn, Thái Noãn nhìn thấy cả mâm cơm phong phú lập tức chạy vào bếp lấy thêm bát đĩa lên. Tuy đã ra ngoài ăn quán rồi, nhưng mấy đầu bếp chính trong quán về quê vẫn chưa lên, mùi vị không phải chính tông, chỉ có thể miễn cưỡng no bụng thôi.

“Miêu Miêu đứng bao lâu rồi?”

Vương Miêu bị phạt ủy khuất nhìn Thái Noãn một cái, rồi quay lại nhìn bóng lưng Âu Dương Hạo Nhiên.

Mùi trên người cái gã tên Thi Đông Vũ ấy chính là cái mùi vương trên người Âu Dương Hạo Nhiên hôm nọ, cái điệu bộ thân mật của hai người khiến Vương Miêu cảm thấy ghen tị vô cùng! Còn chuyện cậu ném giày vào người gã, hoàn toàn là bởi vì Thi Đông Vũ làm chuyện xấu với Âu Dương Hạo Nhiên, Âu Dương Hạo Nhiên đẩy không ra, cho nên cậu mới nghĩ cách giúp anh một tay nha.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, Vương Miêu cảm thấy, Âu Dương Hạo Nhiên đã là Âu Dương Hạo Nhiên của mình cậu.

Thái Noãn nhún nhún vai, đi tới bên salon cho người đang nằm uống nước. Âu Dương Quân cũng đứng kê một bên canh chừng, sợ người yêu của mình gặp bất trắc gì. Dưới tác dụng của nước lạnh, Thi Đông Vũ đang nằm trên salon mở mắt ra, nhưng do men rượu vẫn còn, cậu ta loay hoay một hồi, lăn luôn xuống thảm.

Dưới con mắt của mọi người, Âu Dương Hạo Nhiên vội vàng quăng khăn lau trên tay xuống, chạy tới đỡ cậu ta dậy.

“Xin... Xin lỗi... Tôi phải về thôi...”

Đúng là phải về thôi, bằng không chẳng lẽ đêm nay muốn ở lại chỗ này? Giường là của cậu và Âu Dương Hạo Nhiên thôi nha! Vương Miêu tiếp tục run run cặp đùi, cắn giận nghĩ thế.

Đáng tiếc là người nào đó còn không nhận thấy, dìu người nọ ra ngoài, “Một mình cậu thế này dễ gặp nguy hiểm lắm, để tôi đưa cậu đi!”

Thi Đông Vũ cũng không cự tuyệt, khiến Thái Noãn đang ăn vụng trong phòng bếp phải huýt gió một tiếng.

Trước lúc ra ngoài, Âu Dương Hạo Nhiên cũng hảo tâm giải cấm chế cho Vương Miêu.

Về tới nhà, đêm cũng đã khuya, trong nhà chỉ còn để một ngọn đèn cho anh thấy đường đi, Vương Miêu

cũng không biết là đã biến đi nơi nào, không thấy trên giường lớn. Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy mệt, ngả lên giường, trong đầu đều là mấy câu mà lúc ở trên xe Thi Đông Vũ đã nói.

Âu Dương Hạo Nhiên, nếu bảo anh tới yêu tôi, anh dám không?

Sáng sớm hôm sau, hai anh em đều khôi phục lại dáng vẻ tỉnh anh thương giới, âu phục, cà vạt, giày đen.

Quả nhiên là Âu Dương Quân không muốn bỏ người yêu của mình ở nhà, còn Âu Dương Hạo Nhiên cũng muốn dẫn Vương Miêu đi theo. Cũng chẳng biết là Vương Miêu đào đâu ra cái tính bướng bỉnh như thế, sáng thức dậy vẫn không thấy cậu trên giường.

Âu Dương Hạo Nhiên vừa xách cặp công văn, vừa đưa một chân vào trong giày da, ả ướt, lạnh lạnh. Sao tự dưng lại có nhiều mồ hôi chân như thế?

“Làm sao vậy?” Âu Dương Quân lôi kéo cái người không muốn đi ra ngoài, nhú mày hỏi.

Wang Miêu thừa cơ hội chạy tới ga ra.

“Em có chút chuyện phải xử lý, hôm nay anh lái xe đi!” Âu Dương Hạo Nhiên quăng chìa khóa sang cho Âu Dương Quân, mặt nở nụ cười cứng ngắc. Chờ bọn họ đi xa, Âu Dương Hạo Nhiên mới lấy tất ra khỏi giày, quả nhiên là ướt nhẹp, sau lại nhìn vào trong, quả nhiên đôi giày đã hút đầy nước.

Đột nhiên Âu Dương Hạo Nhiên quay đầu lại nhìn cái ly tro rơi trên bàn ăn, lại nhìn mớ nước đọng trong giày mình, khóe miệng giật giật. Ban sáng anh tưởng là có người khát nên lấy ly rót nước uống, thì ra là dùng để làm chuyện xấu thế này. Âu Dương Hạo Nhiên nghiêng răng kèn kẹt — *Cậu giỏi lắm Vương Miêu!*

Wang Miêu ngồi ở ghế sau đánh cái hắt xì, tiếc là cậu không có dịp nhìn thấy bản mặt của Âu Dương Hạo Nhiên lúc này.

Bốn người, ai cũng có mục đích riêng, đi tới công ty.

Đầu năm, cả đám nhân viên ai cũng ăn no béo phì lê lét tới công ty, hiển nhiên là bọn họ không ngờ được là tổng tài Âu Dương Quân sẽ tới, cả đám đang náo nhiệt phút chốc trở nên lặng ngắt như tờ.

Mấy vị trưởng phòng đang chờ cuộc họp đầu năm trông thấy y cũng nhin không được, dựng thẳng lưng lên.

Nữ nhân viên A: “Cuối cùng thì lão đại cũng trở về giành quyền!”

Nữ nhân viên B: “Lão đại, cuối cùng anh cũng tỉnh ra rồi sao?”

Nữ nhân viên C: “Tội nghiệp cho lão nhị, bị kịch nha!”

Nam nhân viên A: “Mới ngày đầu tiên đi làm đã bị chôm di động, rõ ràng là khi này vẫn còn ở trong túi mà!”

Nữ nhân viên A, B: “Hả? Công ty có trộm? Có khi nào là rơi vào WC rồi không?”

Nam nhân viên A: “Sao mình xui xẻo quá vậy...”

Trên tay Thái Noãn cầm một chiếc di động, có vẻ là điện thoại mới mua chưa được bao lâu, lại còn là nhãn hàng mới nhất, lên mạng gửi email rất tiện lợi. Vương Miêu nhìn quanh, mấy ngày rồi mới tới văn phòng Âu Dương, lần này cậu đi đứng không cần xe lăn, thăm trải cũng thật dày, thật an tâm nha!

“Vương Miêu!” Thái Noãn vừa chơi trò chơi, vừa chào cậu.

“Dạ!” Vương Miêu đang cầm bút vẽ lên giấy, nghe Thái Noãn gọi mình, vội vàng đáp lại bằng ngôn ngữ nhân loại. ()

“Ừm, tiến bộ không nhỏ, Âu Dương quả là dạy khá lắm nha!” Thái Noãn tỏ vẻ rất hài lòng, “Mà nè, trong này chỉ có hai ta thôi, cậu mau khai thật đi, cậu và Âu Dương có lên giường chưa?”

Vương Miêu gật đầu, đáp: “Giường!”

Thái Noãn cảm thấy Vương Miêu như vậy e là còn không biết “lên giường” là có nghĩa gì. Thế là cậu ta tỏ vẻ thần bí, nhích nhích lại, chạm vào giữa đùi Vương Miêu. Tức thì, Vương Miêu rùng mình, dựng lông tơ, thiếu chút nữa là chui tít xuống gầm bàn.

“Hãy da, coi bộ là không có rồi!” Thái Noãn vỗ lên cái mông nhỏ của cậu một cái, “Nhìn hai người như vậy, anh đây còn thấy gấp thay, thế cũng có muốn anh dạy cho cũng không nè?”

Vương Miêu nhìn Thái Noãn, vẻ mặt mờ mịt.

“Đêm nay, chờ Âu Dương Hạo Nhiên ngủ say, cậu tới phòng tôi, tôi sẽ dạy cậu!” Thái Noãn cúi người nhìn hình vẽ trên giấy, “Cậu đang vẽ quái thú trong trò chơi à?”

Vương Miêu gật đầu, mấy ngày qua thấy Thái Noãn đánh quái thú trên TV, cho nên cậu đã vẽ một con quái thú, sau đó còn tranh công đưa tới trước mặt Thái Noãn.

Thái Noãn nhìn một tấm khác, nghiền ngẫm, “Ồ, hai con quái thú...”

Vương Miêu ủ rũ, chờ cuộc họp kết thúc, lập tức bám lấy thư ký Trương.

Thư ký Trương còn đang chỉnh sửa bản ghi chép trong cuộc họp thì trông thấy mỹ thiếu niên Vương Miêu đang nhấc chân đi về phía mình, lòng như bay bổng.

“Chị!”

Thư ký Trương bị tiếng gọi thanh thúy ấy làm giật mình, mừng rỡ.

“Miêu Miêu, vừa sang năm cứng lại càng khiến người ta thích nha! Lúc nghỉ Tết được Âu Dương quản lý dạy cho cứng nói chuyện phải không?”

Vương Miêu ôm đồng tranh vẽ, gật đầu, cười thuần khiết. Thiếu niên thanh tú đứng dưới ánh mặt trời, cảm giác thật khác trước đây, dường như, càng giống... một con người.

Thư ký Trương lập tức quăng hết mấy suy nghĩ lộn xộn trong đầu mình, đứng dậy, sắp xếp văn kiện, trong bất giác, cô phát hiện vóc dáng của Vương Miêu đã vượt cả cô. Trước đây Vương Miêu không đi được, giờ đứng thẳng, tất nhiên là cao hơn trước không ít. Thấy cô thu dọn xong rồi, Vương Miêu lập tức đưa giấy bút trong tay qua cho cô.

“Muốn chị vẽ tranh sao?”

Vương Miêu gật đầu, nói: “Tranh... Mèo!”

Lúc Âu Dương Hạo Nhiên quay trở lại văn phòng, thấy Vương Miêu đang ngồi nghiêm chỉnh trên vị trí của mình, anh tưởng là cậu muốn xin lỗi chuyện làm ướt tất anh ban sáng, vì thế anh vội đặt văn kiện xuống bàn, hai tay khoanh trước ngực, chờ cậu lên tiếng.

Vương Miêu cũng không thấy sợ với khí thế do Âu Dương Hạo Nhiên tạo ra, ngược lại còn giơ tờ giấy trong tay lên, “Nhìn!”

Âu Dương nhìn hai bức tranh, một bức là Godzilla, một bức là Hello Kitty, “Ý gì?”

Vương Miêu chỉ bức tranh mèo, lại chỉ chỉ chính mình, “Tôi!”

Âu Dương Hạo nhiên ngó ra, dường như cũng quên mất vụ Vương Miêu trả thù mình ban sáng. Anh nhìn hai bức tranh, chỉ chỉ bức Godzilla, “Đây là cậu vẽ?”

Vương Miêu vui vẻ gật đầu.

“Vậy bức Hello Kitty bên cạnh là ai? Thật giống cậu nha!”

Vương Miêu trừng đôi mắt to tròn, *Hello Kitty là cái gì...*

“Tuy nhiên, cậu là nam, còn Hello Kitty, là nữ!”

Nếu Âu Dương biết Vương Miêu chỉ muốn dùng tranh để tỏ rõ mình là mèo, thì nhất định anh đã không nói đó là Hello Kitty, ít nhất, thì cũng là một Hello Kitty có thêm củ cải.

“Tôi, mèo!” Vương Miêu vỗ vỗ bức tranh Hello Kitty, sau đó lại chỉ bức khác, “Hắc, Đông!”

Đông?

Vương Miêu lại lấy bút ra, gạch chéo lên hình Godzilla, “Đông! Không muốn!”

Âu Dương Hạo Nhiên điều động tế bào não của mình, ngẫm lại những gì Vương Miêu vừa nói. Nhìn cái dáng vẽ bất khuất của Vương Miêu lúc bấy giờ, đột nhiên anh nhớ tới một người. ()

Thi Đông Vũ!

Là chuyện gì đã khiến Vương Miêu có thâm thù đại hận với Thi Đông Vũ như vậy?

Ngày ngày đầu tiên, hai anh em nhà Âu Dương đã bắt đầu tăng ca, chỉ tội cho hai người tình bé nhỏ, buổi tối phải ăn thức ăn do thư ký Trương gọi từ ngoài vào. Thái Noãn giận, lại thuận tay chôm một cái MP4 của một nhân viên bé nhỏ vô tội nào đó.

17. Chương 6-1: Thượng

Tối đó, về tới nhà đã hơn mười giờ.

Vương Miêu vẫn như thường lệ, không thích tắm vòi sen mà chỉ ngâm mình trong bồn xả đầy nước. Hôm nay cậu đặc biệt lấy xà phòng ‘nhờ nhờ’ ra, học theo động tác của Âu Dương, cọ cọ lên ngực, cho đến khi nước trong bồn tắm trở lạnh, mới run run khoác áo tắm ra ngoài.

Phòng im ắng, trên giường, Âu Dương Hạo Nhiên nghiêng người phát ra tiếng hít thở rất khẽ, có lẽ là đang ngủ say. Vương Miêu lén lút tới gần, cố ý đẩy đẩy anh, nhưng anh cũng chẳng có một chút phản ứng nào.

Cơ hội tốt! Chiến thuật kéo dài đã thành công! Vương Miêu rất thích những chuyện mới lạ, tối nay Thái Noãn bảo cậu học hỏi, tuy không biết là cậu ta sẽ dạy mình thứ gì, nhưng cậu cũng vô cùng mong chờ, ôm tường, rón rén chuồn ra khỏi phòng.

Bình thường thì gian phòng khách đó đều khóa trái, nhưng hôm nay cửa lại không khóa, ánh sáng le lói len qua khe hở, bên trong còn phát ra mấy tiếng kêu áp lực, kỳ quái.

Vương Miêu len lén chạy tới, có chút khấn trương, cậu dán trên cửa phòng người ta, y chang một con mèo, thân thể bất động, ý đồ theo khe cửa nhìn vào. Tiếc là giường rất cao, thành ra ngoài mấy chiếc tất nằm lăn lóc ra, cái gì cậu cũng nhìn không thấy.

Giống như cảm nhận được có động tĩnh bên ngoài, âm thanh nhẩn nại ban nãy lập tức nâng lên cao dần.

Thân thể nóng dần lên, Vương Miêu cảm thấy hiện tại mình rất kỳ quái, trái tim đập mạnh không ngừng. Nhưng chính lòng hiếu kỳ đã khiến cậu phải chịu đựng, hướng hồ Thái Noãn đã bảo cậu học hỏi, nếu làm không tốt, biết đâu chừng cậu ta sẽ nói với Âu Dương Quân cũng nên.

Nhưng hiện giờ không khí trong căn phòng này đúng là vô cùng quỷ dị, từ trước đến giờ, lúc Âu Dương Hạo Nhiên dạy cậu đi, dạy cậu nói chuyện, rõ ràng là rất nghiêm túc, rất có nề nếp nha.

Vương Miêu hít sâu một hơi, đẩy cửa rộng ra một chút. Phòng hơi tối, trên giường là hai người trần truồng đang quần lấy nhau.

Âu Dương Quân đưa lưng về phía cửa, còn Thái Noãn thì đã nhìn thấy Vương Miêu đang chờ người ra. Thậm chí cậu ta còn cố ý nhún thời gian ra nháy nháy mắt với Vương Miêu, sau đó hai tay cậu chặt eo Âu Dương Quân, nhiệt tình vô cùng.

Đây... Là bài học cho cậu?

Vương Miêu nhìn Âu Dương Quân đang không ngừng nhích tới nhích lui trên người Thái Noãn, hai người họ dính chặt vào nhau, tiếng va chạm dâm mỹ và tiếng phốc phốc kéo dài liên tiếp.

Đây... Sẽ không là...

Mỗi lần tới mùa động dục, đàn mèo đều rất náo nhiệt. Mèo đực và mèo cái sẽ dùng các tiếng kêu khác biệt kêu gọi đối phương, khi đó Vương Miêu còn nhỏ, chỉ biết xem trộm trong bụi cây, nhưng cái cậu nhìn thấy là một đực một cái nha, giờ ở trên giường lại là hai giống đực... ()

Chẳng lẽ hai giống đực của loài người có thể ở cùng nhau, cũng có thể sinh em bé? Quả nhiên là loài sinh

vật khác biệt nha...

“Mấy thứ đó, có phải là cậu đã lấy hay không?”

Trước lúc ngủ, di động, MP4 trong áo Thái Noãn đều bị móc hết ra, đây rõ ràng là chiến tích huy hoàng mà cậu ta muốn cho Âu Dương Quân nhìn thấy. Là tổng tài của công ty, sao Âu Dương Quân có thể tha thứ chuyện người tình của mình cố tình phản nghịch? Thành ra đêm nay y đã không chút do dự chui vào trong bẫy của tình nhân.

“Âu Dương...” Giọng của Thái Noãn mang theo hơi tình dục, thân thể cậu rất mềm mại, nghiêng người một cái, cậu đã ngồi gọn trên người Âu Dương Quân, chủ động lên xuống.

Âu Dương Quân nắm hông cậu, trầm thấp nói: “Nếu cậu thích, tôi có thể mua cho cậu, bao nhiêu cũng được, nhưng không được trộm nữa!”

“Hào phóng vậy sao?”

“Hừ, cậu có thể thử xem!”

Dứt lời, Âu Dương Quân phát động thể tiến công, mỗi cái thúc đều đánh vào nơi sâu nhất. Tất nhiên là Thái Noãn không cam lòng bại trận, cuối cùng hai người cùng tiến cùng lui, tiếng va chạm da thịt vang lên inh ỏi trong phòng. Từ góc nhìn của Vương Miêu, có thể nhìn rõ mồn một cảnh tượng công thụ đảo lộn, Thái Noãn cười đắc ý, cúi người xuống hôn Âu Dương Quân, ngăn cản tầm mắt của y.

Trong phòng vẫn tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp, còn Vương Miêu thì cảm thấy hiện tại cả người mình đang nóng bừng. Cậu sức nhớ tới nước trong bồn tắm, vội vàng nhảy vào giảm nhiệt độ.

Tối nửa đêm, Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy có một vật thể lạnh như băng đang chui chui về phía mình. Anh nhích sang bên, vật thể nọ lại mò tới, cuối cùng cả cái giường ấm áp đều bị Vương Miêu chiếm cứ, còn Âu Dương thì rúc bên mép giường lạnh run.

Sáng hôm sau, Vương Miêu bật dậy, cảm thấy nửa thân dưới của mình có gì đó là lạ.

Cụ thể thì không nói rõ được, ngay cả cái nơi quan trọng nhất cũng bị giấu kín dưới chăn.

“Mau thức dậy đi, để trễ là không có cơm trưa ăn đâu đấy!”

Vương Miêu cẩn thận lấy tay sờ sờ vào trong, ướt.

“Sao vậy?” Âu Dương Hạo Nhiên thất cà vạt xong, thấy Vương Miêu vẫn còn ngồi ủ rũ trước giường. Anh

cứ nghĩ là cậu phát sốt, vội vàng đưa tay thử độ ẩm trên trán cậu.

Không có sốt.

Vương Miêu áp úng nhìn xuống chân.

“Đái dầm?” Đầu Âu Dương Hạo Nhiên oanh lên một tiếng, vội vàng kiểm tra xem trên người mình có mùi khai hay không, nếu như cả anh cũng bị dính, vậy thì lát vào công ty sẽ phải đối diện với một đám cấp dưới thế nào đây.

Vương Miêu nhìn anh bằng đôi mắt đáng thương, ôm chặt cái quần lót trắng tinh của mình. Xem ra, cả tuần này cậu sẽ không có chân giò hun khói ăn rồi.

Để kéo dài bầu không khí, Âu Dương Hạo Nhiên vén chăn lên, kiểm tra một lượt, nhưng không thấy có bất kỳ một tờ “bản đồ” nào xuất hiện trên nệm cả. Tức thì, tầm mắt anh dừng lại trên đôi tay đang giữ chặt lấy quần lót của Vương Miêu, trong thoáng chốc, anh như hiểu rõ mọi chuyện.

Thái Noãn thò đầu vào, lắc lắc chân giò hun khói trên tay, “Miêu Miêu, nếu cứng không ra, anh sẽ ăn hết đó!”

Âu Dương Hạo Nhiên lập tức quăng ánh mắt hình đao qua.

“Ai da, mới sáng sớm đã kiểm tra thân thể rồi, không quấy rầy, không quấy rầy nha!” Thái Noãn cấp tốc lui ra, xem ra bài học tối qua có hiệu quả thật rồi.

Không khí có chút xấu hổ, Âu Dương Hạo Nhiên cũng biết đây là hiện tượng mà mỗi một thiếu niên ở độ tuổi dậy thì đều trải qua, nhưng anh lại không biết phải giải thích với Vương Miêu thế nào. Aizz, phiền chết được.

Tối phòng tắm xả nước vào bồn, hai mắt Âu Dương Hạo Nhiên như lơ đãng liếc qua nơi nọ của Vương Miêu, thuận tay ném quần lót của cậu vào thùng rác, sau đó ôm cậu vào trong bồn.

“Vương Miêu, đây không phải là đái dầm...” Âu Dương Hạo Nhiên cố giải thích, “Bởi vì ra giường và chăn đều không có ướt...”

Vương Miêu ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt ngờ nghệch.

Âu Dương Hạo Nhiên hắng giọng, nói tiếp: “Chỉ ướt quần lót mà không ướt ra giường, chứng tỏ cậu đã là người trưởng thành rồi!”

Người trưởng thành? Cũng chính là mèo trưởng thành sao? Mèo trưởng thành, là biết động tình... Vương Miêu cúi đầu nhìn giữa hai chân mình, đỏ mặt rồi tầm mắt.

Vương Miêu đi đứng ngày càng thuận lợi, đơn đặt hàng đầu tiên trong năm của Âu Dương Hạo Nhiên cũng đã tới, hiển nhiên là anh ngày càng bận rộn. Sau khi đảm bảo rằng Vương Miêu đã biết sử dụng hết toàn bộ đồ điện, cậu bắt đầu phải ở lại trông nhà.

Đây quả là một quyết định gian nan, bởi vì Thái Noãn cũng phải ở nhà.

Vốn bảo là Thái Noãn ở lại để trông chừng Vương Miêu, nhưng hai anh em Âu Dương vừa đi được một tẹo, cậu ta cũng vô tình chạy ra ngoài, bảo là đi truy tìm cái đẹp. Vương Miêu nghe không hiểu, nhưng Thái Noãn lớn như vậy cậu sao cần nổi chứ. Thế là trong nhà hoàn toàn vắng vẻ, chỉ còn một mình cậu thôi. ()

Ở một mình sẽ có cảm giác cô đơn, trống vắng, dễ dàng suy nghĩ miên man. Vương Miêu mở tủ lạnh ra, đột nhiên cậu thấy nhớ đám mèo hoang trong khu. Bởi vậy cậu quyết định lấy một ít cá, một ít cơm tối qua ăn còn thừa lại, đi tới cái nơi mà Âu Dương Hạo Nhiên vẫn thường cho mèo ăn.

Đám mèo tất nhiên là chưa từng thấy dáng vẻ của Vương Miêu khi hóa thành người, thấy có ăn, chúng lập tức cảnh giác, vây quanh.

Là hắc miêu và ba anh em lông tap! Vương Miêu nhìn chúng nó, kêu meo meo, ý đồ dùng tiếng mèo trao đổi với bọn chúng. Bốn con mèo nghe xong, nghi hoặc, nhưng nhìn mãi cũng thấy đứng trước mặt chúng là một con người, vì thế dù nghe thấy nhưng chúng cũng chỉ ngoạm thức ăn rồi đi ngay.

Vương Miêu buồn bã đóng cửa lại, mở TV lên, ôm đầu gối xem TV.

Đang buồn chán, bỗng nhưng trên TV lại chiếu tiết mục dạy nấu ăn. Vương Miêu miệng chảy nước miếng xem một hồi mới sực nhớ tới chuyện Thi Đông Vũ từng làm một bàn thức ăn ngon, hơn nữa Âu Dương Hạo Nhiên còn rất thích, lúc cậu ăn vào cũng thấy ngon lắm nha.

Không được! Không thể để thua gã ta được! Vương Miêu căm giận, ngồi trên salon nghiên cứu trù nghệ, quyết định phải theo cho kịp đối phương!

Đến tối, Thái Noãn về rất đúng giờ, bụng đói ngồi chờ meo mồm với Vương Miêu. Ai dè Âu Dương Hạo Nhiên lại gọi điện bảo hôm nay phải tăng ca, dặn Thái Noãn gọi thức ăn ở ngoài, sẵn đó chờ cho hai người họ một ít ăn khuya.

Vương Miêu ngồi trên salon xem kênh nấu ăn từ trưa tới giờ, nghe có tiếng Âu Dương Hạo Nhiên vọng ra, cậu lập tức dựng tai lên, nghe ngóng. Thái Noãn ừ ừ a a một hồi, gác máy rồi quay sang nhún vai với cậu, ý bảo tối nay chỉ có hai người họ ăn cơm, chi bằng cứ gọi KFC.

Vương Miêu chưa từng biết KFC là gì, bởi vì Âu Dương Hạo Nhiên cho đó là thực phẩm cận bã. Nhưng

đến khi nhân viên giao hàng đưa một thùng đùi gà to đùng tới trước mặt hai người, tâm của Vương Miêu lập tức khuyếch đảo. Với chuyện lần này, Âu Dương Hạo Nhiên biết mình tăng ca có chỗ không đúng, thành ra đành một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Cuộc sống như vậy đã kéo dài ba ngày, Vương Miêu cũng xem tiết mục nấu ăn suốt ba ngày, cậu cảm thấy mình đã có thể xuất sư.

Sáng thứ sáu, theo thường lệ tiễn mọi người ra khỏi nhà. Vương Miêu vừa kích động lại vừa lo lắng đóng cửa lại, chuyên tâm nghiên cứu trù nghệ. Mãi cho tới ba giờ chiều, cậu bắt đầu lân la vào trong bếp.

Hôm nay là ngày cậu trở tài! Cậu nhìn quanh căn bếp một lần, bếp gas, bếp điện, công tắc khí thiên nhiên, tất cả những thứ này cậu như quen như không, tuy là cậu đã nhìn thấy trên TV rất nhiều lần, nhưng thao tác thực tế thì đây vẫn là lần đầu tiên. Tuy nhiên, Vương Miêu vẫn cho là mình rất thông minh, chỉ chút chuyện nhỏ nhặt này sao có thể làm khó cậu.

Vì mai là cuối tuần, cho nên đêm qua sau giờ tăng ca Âu Dương đã mang về nhà rất nhiều thứ. Vương Miêu mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong có một con cá được bọc kỹ lưỡng, còn có rau tươi xanh ngắt và một đồng trứng gà cạnh bên.

Phải thử trước mới được, Vương Miêu bắt đầu làm món trứng chiên đơn giản nhất. Cậu nhớ là trước đây Thi Đông Vũ cũng từng làm rồi, trứng chiên vàng óng, còn có hành xanh xanh, vừa thơm lại vừa ngon miệng.

Run gậy mở bếp gas, lửa “phụt” một cái, cháy bùng lên, khiến Vương Miêu sợ tới mức lui về sau, tựa vào tường lạnh lạnh nhìn lửa cháy, sau một hồi mới can đảm, học theo TV, đặt chảo lên.

Phải để chảo nóng một chút, rồi đánh trứng, rót mỡ vào, không cần nhiều lắm...

Vương Miêu lấy hết can đảm, rót mỡ vào trong chảo. Ai dè vừa mới rót một chút, mỡ đã bắt đầu sôi lên sùng sục, cái hình dáng lúc nó sôi lên muốn bao nhiêu đáng sợ thì có bấy nhiêu đáng sợ, cứ như muốn trào ra khỏi miệng chảo, khiến Vương Miêu kinh hoàng, tựa vào tường.

Meo meo...

Vương Miêu thâm mắng trong lòng một tiếng, thở sâu, xông về trước, đổ trứng trong tay vào trong chảo dầu.

Giờ mấy công đoạn trên TV đều tan thành mây khói, Vương Miêu chạy không kịp bị mỡ văng làm bỏng khốc rống lên. *Sao có thể như vậy chứ? Oa oa oa!* Dưới tình thế cấp bách, cậu quơ lấy một cái nồi chắn trước người. Trong đám khói trắng nghi ngút, cậu nhìn mu bàn tay đang biến hồng của mình, cầm nồi anh dũng tiến lên trước mấy bước. ()

Con bà nó! Hôm nay Miêu Miêu ta không chiên được trứng thì biến trở về làm mèo!

Năm giờ chiều, Thái Noãn từ ngoài vào, vừa mới vào cửa đã cảm giác được đại sự không xong, cả nhà đầy mùi khói dầu, thiếu chút nữa xông cậ chết ngộp trên đất luôn.

Năm giờ mười lăm phút, cuối cùng thì hai anh em Âu Dương cũng thoát khỏi kiếp sống tăng ca, bước vào cửa chính. Thái Noãn liêu chết mở hết cửa sổ trong nhà, rồi ngơ ra nhìn một đồng không rõ lai lịch, nhìn cũng không ra màu mè trên bàn, hiện tại, mùi dầu mỡ vẫn đang không ngừng từ trong bếp tràn ra.

Cặp công văn trên tay Âu Dương Hạo Nhiên rơi xuống đất cái bộp.

Âu Dương Quân đi tới kéo tình nhân của mình qua kiểm tra một lượt, xác định không có gì mới thở phào, đi xem cửa sổ đã mở ra hết chưa.

Vương Miêu bưng đồng trứng chiên cuối cùng, có thể nhìn ra được chút ít màu sắc tới, đặt lên bàn, trên người cậ toàn là vết dầu.

“Âu! Âu!”

Cậ ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Hạo Nhiên bằng ánh mắt mong chờ. Hôm nay cậ chỉ tính làm thử thôi, không ngờ là ngay lần đầu tiên cậ đã có thể cho anh ăn món đầu tay của cậ. Đây chính là món cậ vừa mới nấu xong nha, còn nóng hôi hổi. Dù màu sắc không giống như trên TV, nhưng mùi vị nhất định là tốt lắm, sẽ không thua Thi Đông Vũ, sẽ khiến Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy rất thích.

Âu Dương Hạo Nhiên đau đầu, thấy cánh tay, mu bàn tay Vương Miêu đều sưng đỏ.

“Cậ... nấu ăn?”

Vương Miêu gạt đầu một cách vô tội, cậ cầm đũa trên bàn lên, gấp một miếng, đưa tới bên miệng Âu Dương.

Thức ăn bốc ra một mùi rất kỳ quái, nếu ăn vào, nhất định sẽ phải đưa đi bệnh viện cấp cứu ngay... Âu Dương Hạo Nhiên hừ một tiếng, đẩy tay Vương Miêu ra, *rốt cuộc thì cậ ta ở nhà làm cái gì vậy?*

“Ngoan ngoan ngồi đó cho tôi!” Âu Dương Hạo Nhiên xoay người vọt vào trong bếp, thấy khắp nơi lộn xộn, bếp ga còn chưa đóng lại. Mùi rất nồng, chén bát vỡ đầy trên đất, nếu hiện tại thứ anh nhìn thấy chính là thi thể Vương Miêu trứng độc nằm dài trên đất... ()

Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy da đầu mình đang run lên.

Áp suất trong căn nhà vốn đã khá thấp giờ lại tuột xuống, tuột xuống, tuột... xuống...

Có tiếng thu dọn tàn cuộc vang lên trong nhà bếp, mỗi một lần chúng va chạm vào nhau đều đang chứng tỏ tâm trạng nén giận của Âu Dương Hạo Nhiên. Đến cả Thái Noãn cũng run lên, bởi vì cậu đã không trông chừng Vương Miêu cho tốt, không ngờ là Vương Miêu lại nấu ăn.

18. Chương 6-2: Trung

Thật hiếm khi Âu Dương Quần chịu tới nhà bếp thu dọn với cậu em trai. Qua một lát sau, Âu Dương Hạo Nhiên cầm một túi rác to dùng màu đen đi ra, đổ hết cả bàn thức ăn Vương Miêu vất vả nấu xong, đến cả chén đĩa cũng quăng hết, đem ra ngoài vứt vào thùng rác.

Wang Miêu hoàn toàn không biết là cậu đã phạm tội gì, khi Âu Dương Hạo Nhiên đẩy cậu ra, cậu đã thấy ủy khuất vô cùng. Giờ này lại trông thấy anh vứt bỏ hết tâm huyết của mình, cậu cảm giác như có tảng đá đè nặng lên ngực mình, ngay cả thở cũng thở không nổi.

Quả nhiên là anh ta thích Thi Đông Vũ, mình tốn nhiều công sức như vậy... Đến cả liếc, anh ta cũng chẳng thèm liếc một cái...

Đột nhiên Vương Miêu cảm thấy ở trong nhà này, cậu chỉ là kẻ dư thừa.

Âu Dương Quần và Thái Noãn là người yêu, nhưng Âu Dương Hạo Nhiên thì vẫn luôn thích Thi Đông Vũ, lần trước anh ta bỏ mình cậu ở nhà, lúc trở về trên người anh ta toàn là mùi của người đó. Giờ anh ta lại ghét đồ do cậu làm... Phải rồi... Thật ra anh ta vẫn luôn ghét bỏ...

Anh ta không dẫn cậu ra ngoài chơi, bởi vì cậu không biết đi cũng không biết nói, anh ta sợ cậu sẽ dọa người. Vương Miêu từng nhìn thấy công viên trên TV, rất nhiều tình nhân đều tay trong tay ở cùng nhau, họ lại còn ngồi trên bánh xe cao chọc trời. Tuy là cậu sợ cao, nhưng nếu có Âu Dương ngồi cạnh, cậu nhất định sẽ lấy hết dũng khí để lên đó. Tiếc là Âu Dương chưa từng dẫn cậu đi... Cũng chưa từng nhắc tới...

Cậu cố học đi, học nói, chính là vì muốn giải thích với Âu Dương rằng cậu từng là mèo chứ không phải một tên mất trí nhớ hay thần kinh có vấn đề như anh vẫn nghĩ. Anh ta chưa bao giờ trông thấy nửa đêm cậu lén thức dậy tập đi, cũng không phải chịu đựng cái cảm giác bị mờ mắt lên tay, căn bản là anh ta không biết thứ gì cả!

Wang Miêu quay đầu lại nhìn thoáng qua, ai cũng đang bận rộn thu dọn.

Đến khi phát hiện trong nhà thiếu mất một người, thì đó đã là chuyện của cả tiếng sau.

Ban đầu Âu Dương Hạo Nhiên chỉ nghĩ là Vương Miêu đã rúc vào một góc nào đó hờn dỗi rồi. Anh quảng hết đồng thức ăn một hồi rồi mới bắt đầu thấy hối hận với hành vi ban nãy của anh với Vương Miêu. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên Vương Miêu làm cơm, bất kể xuất phát từ góc độ nào, anh cũng nên cố vũ cậu mới phải.

Trên ban công không có, trong tủ quần áo không có, trong phòng khách không có, WC, phòng tắm... Anh tìm khắp nhà mấy lần cũng không thấy Vương Miêu đâu cả. Âu Dương phát hoảng, hỏi Thái Noãn nãy giờ vẫn vô cùng lạnh lùng ngồi trên salon.

Thật ra thì lúc Vương Miêu bỏ đi Thái Noãn đã trông thấy, nhưng do cậu muốn để kẻ không biết không chế tâm tính này biết cái gì là sốt ruột, cái gì gọi là bài học nhớ đời, đây rõ ràng chính là một ví dụ chuẩn xác nhất.

“Anh Âu Dương à, thật ra những chuyện mà Vương Miêu làm đều có mục đích cả, chẳng qua là do hai người quá ngốc, khiến tôi thấy khó mở miệng à nha!”

Như có ai đó gõ mạnh vào tim Âu Dương Hạo Nhiên một cái, giống như có thứ gì đó giấu sau tờ giấy đã rách toác ra.

Thái Noãn nhìn người đang chạy vội ra ngoài, lại quay đầu nhìn Âu Dương Quân đang khoanh hai tay trước ngực nhìn mình, cười bảo, “Chờ lâu như vậy, muốn nói gì thì cứ nói ra đi!”

Lần đầu tiên phải đối mặt với thành thị xa lạ như vậy, với một người trước giờ chỉ sinh hoạt trong khu chung cư, cây cối, bụi cỏ, tầng hầm ga ra chính là nhà của cậu, nhưng hôm nay phải bước ra thế giới rộng lớn với dáng vẻ một con người, đến cuối cùng thì cậu phải đi đâu đây?

Đi không mục đích, tuy là hiện tại cậu đã quen đi bằng hai chân, nhưng nếu đi lâu sẽ thấy rất mệt. Vương Miêu tìm một nơi ngồi xuống, bụng đói, lại khát nữa...

Qua Tết, đường phố lại trở về với cái dáng vẻ xe cộ tấp nập bình thường. Con đường này, dường như Vương Miêu có chút ấn tượng, hình như là lúc tới công ty, Âu Dương sẽ lái xe chạy ngang qua đây. Loại mèo có khả năng nhớ đường rất tốt, cho dù là đi tới một nơi xa xôi, nhưng sau một phen lặn lội, chúng cũng có thể tìm trở về ngôi nhà của mình.

Nhớ tới Âu Dương Hạo Nhiên, Vương Miêu cảm thấy lòng mình đau đớn.

“Hi! Cưng à, có một mình sao?” Một người ăn mặc màu mè, tai có nhiều lỗ thủng đi tới, nở nụ cười xấu xa, vừa nhìn đã biết chẳng phải thứ tốt lành gì rồi.

Vương Miêu biết trên thế giới này còn có một thứ gọi là người xấu tồn tại, cậu lập tức cong cặp đùi đang đau nhức lên chạy một hơi.

Đây là lần đầu tiên Vương Miêu chạy nhanh như vậy, bên tai là gió lạnh thổi vù vù, phía sau còn có người đuổi theo mình. Chờ đến khi cậu chạy lẫn vào trong đám đông, tiếng bước chân ấy mới biến mất.

Thở hổn hển, Vương Miêu ngẩng đầu nhìn bốn phía, vừa rồi cậu lo chạy một mạch, cũng không biết làm sao lại chạy tới lối dành cho người đi bộ rồi. Hai bên là những dãy cửa hàng xinh đẹp, khắp nơi đều là các món ăn bình dân, mùi thơm bay lên khiến Vương Miêu phải nuốt nước miếng ừng ực.

“Đến đây, đến đây, đậu hủ thối ngon tuyệt đây! Mùi thối ăn ngon, ba mươi đồng một xâu đây!”

Trước quầy bán đậu hủ thối, một người trạc tuổi trung niên đang rao to, Vương Miêu đi tới, nhìn mấy miếng đậu hủ bị ném vào trong chảo mỡ. Lúc vào thì màu trắng, lúc ra thì màu vàng kim óng ánh, căng tròn mập mạp, lại bị xỏ vào trong một que tăm, quệt một chút tương hải sản hoặc tương ớt lên, cắn một miếng...

“Thế nào, có muốn ăn một xâu không?” Ông chú đó thấy Vương Miêu đứng lưu luyến trước quầy mình, cho là cậu không dám ăn, vội vàng quảng cáo, “Ngửi có hơi thối nhưng ngon lắm đó! Nếu không ngon thì không lấy tiền, thế nào, thử một xâu đi nha?”

Vương Miêu thấy mấy người tới ăn đều phải lấy một ít tiền xu đưa cho ông chú đó, nhưng cậu lại không có tiền. Vương Miêu nhìn thoáng qua miếng đậu hủ thêm lần cuối, lắc đầu, tìm một chỗ đất trống ngồi xuống.

Không biết... Sau khi phát hiện mình đi rồi, Âu Dương Hạo Nhiên có thấy sốt ruột hay không? Vương Miêu ôm đầu gối, đêm càng khuya trời càng lạnh, người trên đường cũng giảm dần, có lẽ cậu nên tìm một chỗ qua đêm thôi.

Bấy giờ, ngay cả nhờ đến bảo vệ trị an trong khu, Âu Dương Hạo Nhiên cũng không tìm được người. Tuy nhiên, anh cũng không thể đi báo cảnh sát, bởi vì thứ nhất là phải mất tích bốn mươi tám tiếng đồng hồ mới có thể lập án, thứ hai là Vương Miêu không có hộ khẩu, đến cả một tấm hình của cậu anh cũng không có, làm sao mà nhờ người ta đi tìm giúp được.

Lái xe trên đường tìm kiếm, mới ban đầu Âu Dương Hạo Nhiên còn im lặng, nhưng mắt thấy đêm ngày càng khuya, lại nghĩ tới chuyện một người khờ dại, xinh đẹp như Vương Miêu ở bên ngoài một mình, thế là anh bắt đầu hô to.

“Vương Miêu... Vương Miêu...”

Âu Dương Hạo Nhiên hạ kính xe xuống, cúi người nhìn mỗi một góc ven đường mà Vương Miêu có thể nấp được.

“Vương Miêu, về nhà thôi!”

“Vương Miêu, về nhà đi, tôi không mắng cậu nữa đâu!”

“Vương Miêu...”

Gọi tới mười hai giờ khuya, Âu Dương Hạo Nhiên không kêu nổi nữa, cộng với mấy ngày tăng ca liên tục đã khiến anh mệt mỏi vô cùng. Vì an toàn, Âu Dương dừng xe lại, phát hiện trong lúc tỉnh cờ mình đã chạy tới bên dưới công ty.

Cách lớp kính xe, anh nhìn thấy một khối gì đó đang rúc bên bồn hoa, không nhúc nhích.

Âu Dương Hạo Nhiên nổi giận, rồi lại cố bình tĩnh xuống, sau đó bấu chặt bàn tay mình như tự ngược đãi bản thân, rồi rầm không sao tả được.

Ôm theo tâm trạng đau xót mở cửa xe ra, Âu Dương Hạo Nhiên bước nhẹ tới, ngồi xổm trước mặt Vương Miêu. Tóc cậu bị hóm một chỗ, ban chiều anh không phát hiện, có lẽ là đã bị lửa gas làm cháy xém rồi. Rốt cuộc thì cậu ta đã nghĩ gì mà đi nấu ăn kia chứ... Lại xuất phát từ động cơ gì... Chẳng lẽ anh còn chưa lo cho cậu đầy đủ hay sao?

Người trước mắt anh, rốt cuộc thì trong cái đầu bé xíu của cậu ta đang suy nghĩ chuyện gì... Anh thật sự đoán không ra...

Âu Dương Hạo Nhiên ôm người đang ngủ say vào lòng, vuốt nhẹ lên mái tóc cháy xém của cậu, bật cười, rồi lại ôm chặt cậu, cứ như cả đời này cũng không muốn buông ra. ()

Nằm trong vòng tay ấm áp, Vương Miêu tỉnh dậy, mở to mắt ra đã nhìn thấy người cậu muốn tránh đi, cậu ngậy ra một hồi sau đó bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

“Ngõn ngõn theo tôi về nhà!”

Sao Âu Dương Hạo Nhiên có thể buông cậu ra được chứ? Anh khiêng cậu, quăng vào ghế sau, rồi lập tức cho xe chạy một mạch trở về.

Không biết hai người trong nhà đã đi đâu rồi, cửa sổ mở, nhưng xung quanh vẫn còn mùi khói dầu nhàn nhạt. Vừa vào cửa, tầm mắt Vương Miêu lại dừng trên cái bàn ăn trống không, trên bàn đó từng có món ăn do cậu vất vả làm ra, tất cả đều bị Âu Dương Hạo Nhiên quăng đi hết rồi...

“Có đói không?”

Vương Miêu khê gật đầu, rồi ngồi trên salon cọ cọ bàn chân. Âu Dương Hạo Nhiên mở TV lên, pha cho cậu một ly trà trái cây nóng hổi. Để phòng ngừa Vương Miêu chạy trốn, Âu Dương Hạo Nhiên khóa cửa nhà lại rồi mới vào bếp, làm thức ăn khuya cho cái người bụng đã đói vang kia.

Dù là sủi cảo, nhưng với người đã đói đến phờ phạc như hai người mà nói, đã là mỹ thực tuyệt trần rồi.

Âu Dương Hạo Nhiên cho vào bát Vương Miêu rất nhiều thứ, anh biết cậu không thích ăn da, rồi lại cứng chiều lấy da ra hết, chỉ để thịt cho cậu ăn. Lúc đó, Vương Miêu cúi đầu ngoan ngoãn ngồi bên bàn ăn chờ đợi, đến khi nhìn thấy thứ trong bát mình, cậu nhin không được, ngẩng lên nhìn Âu Dương Hạo Nhiên.

Vẻ mặt của Âu Dương Hạo Nhiên thật dịu dàng, Vương Miêu nhìn thẳng vào mắt anh, trong đó đều là bóng dáng của cậu.

“Xin lỗi, ngày mai... cậu có thể nấu cơm cho tôi ăn nữa không?”

Nghe Âu Dương Hạo Nhiên nói vậy, Vương Miêu lại cúi đầu, tim đập mạnh, đến cả đôi tai cũng đỏ bừng lên.

Trong phòng im ắng, sủi cỏ trên bàn tản ra mùi thơm mê người. Âu Dương Hạo Nhiên là một người phong lưu, từng trải sự đời, vậy mà lúc này anh vẫn thấy khẩn trương vô cùng, đến cả thìa cũng cầm không xong, chẳng những làm sủi cỏ rơi xuống bàn, lại còn làm văng nước tung tóe ra bên ngoài.

“Ồ... Vương Miêu... Cậu cảm thấy tôi... ờ... ý tôi là...” Âu Dương Hạo Nhiên quyết định không ăn nữa mà chỉ cầm thìa khuấy khuấy nước trong bát, “Tại sao... cậu lại nấu cho tôi ăn?”

Wương Miêu thật khó mở miệng, câu phức tạp như thế, sao cậu có thể nói được?

“Xin lỗi!” Rõ ràng là Âu Dương Hạo Nhiên đã nhận ra là Vương Miêu không thể nói một câu dài như vậy, anh nở nụ cười trầm thấp, “Tôi cho cậu mấy lựa chọn, nếu cậu thấy đúng, thì gật đầu, được không?”

Wương Miêu gật đầu.

Âu Dương Hạo Nhiên hắng giọng, nói: “Thứ nhất, cậu thích tôi; thứ hai, cậu thích tôi; thứ ba, cậu thích tôi!”

Thích là gì? Vương Miêu biết. Cậu xem trên TV, xem tranh, rồi cả sách nhiều như vậy, còn có “tri thức” mà Thái Noãn đã truyền thụ cho cậu, cậu biết là trong lòng cậu rất rất rất rất rất muốn một thứ gì đó, và hiện tại thứ mà cậu muốn, chính là có thể ở cùng Âu Dương Hạo Nhiên. Cậu để ý thái độ của anh với cậu, để ý lời nói, hành động của anh với cậu, để ý mỗi một chuyện nhỏ nhất của anh, cậu để ý, cậu lo lắng, cảm thấy vui vẻ, thấy ủy khuất. ()

Wương Miêu gật đầu ba cái liên tục, trong miệng cậu còn đang ngậm một miếng thịt không kịp nhai, môi bị nước súp nóng làm đỏ bừng, tỏa ra lời mời gọi không nói nên lời.

Thấy Vương Miêu đáp lại mình, tim Âu Dương Hạo Nhiên đập lên thành thịch, mãi tới mấy giây sau mới khôi phục lại tốc độ ban đầu, nhưng khóe môi anh đã không tự chủ được, cong lên.

Những người có kinh nghiệm trong giới từng nói với anh rằng, chỉ có mất đi mới hiểu được quý trọng. Hôm nay chỉ thiếu chút nữa anh đã đánh mất bảo bối trời ban cho mình, đồng thời, cho tới hôm nay anh mới hoàn toàn hiểu rõ tình cảm của mình. Thứ tình cảm ấy đã nảy sinh từ rất lâu rồi, có lẽ là ngay cái lúc nhìn thấy Vương Miêu nó đã bắt đầu bám lấy anh.

Vương Miêu nuốt miếng thịt vào, buông thìa, đứng dậy, nghiêm trang nói với Âu Dương, “Thích!”

Hai người, một đứng một ngồi, Vương Miêu chỉ cao hơn Âu Dương một chút.

Vương Miêu chợt nhớ tới bộ dạng Thái Noãn và Âu Dương Quán lúc ở cùng nhau, lập tức đưa đôi môi mình tới, hôn lên môi Âu Dương Hạo Nhiên một cái rõ kêu. Âu Dương Hạo Nhiên không ngờ là cũng có ngày anh rơi vào thế bị động như vậy, đứng ngây ra như bị sét đánh trúng.

Không hổ là tay lõi đời trong tình trường, tất nhiên là Âu Dương Hạo Nhiên đâu thể ngồi yên, môi ngon đã đưa tới trước miệng, lý nào lại buông tha. Nhưng Vương Miêu không phải là số 0 bình thường, nếu vội vàng ăn sạch cậu, nhất định sẽ để lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Vì thế, sau một phen cân nhắc, Âu Dương Hạo Nhiên ôm Vương Miêu vào phòng, khóa cửa lại.

Hơi thở hai người đều dồn dập, Vương Miêu bị hôn tới thất điên bát đảo, ngã xuống giường thành hình chữ đại, áo cũng bị kéo tới ngực, hai điểm đỏ như ẩn như hiện. Cậu không biết cảm giác này là thế nào, đôi mắt to ngập sương, bản năng động vật như bảo cậu đưa tay tự an ủi cái nơi đã ngẩng đầu lên kia. ()

Cảnh tượng này đúng là rất kích thích, khiến Âu Dương muốn chảy máu mũi.

Mở điều hòa, xả nước nóng, Âu Dương Hạo Nhiên cố nén xúc động, kéo cậu đi tắm. Hai người một trước một sau ngồi vào trong bồn, làn da vô cùng mẫn cảm của Vương Miêu vừa tiếp xúc với nước ấm lập tức biến thành màu hồng phấn, mịn màng vô cùng.

“Ừm...” Vương Miêu khó chịu, vặn vẹo cơ thể. *Sao mà phía sau Âu Dương lại nóng như vậy... cổ còn hơi ngứa... thật khó chịu... khó chịu thật...*

Âu Dương Hạo Nhiên hôn nhẹ lên cái cổ trắng nõn của Vương Miêu rồi cầm khăn mặt ướm nước mơn trớn xương quai xanh, cho tới trước ngực mới dừng lại. Vương Miêu hơi ưỡn về trước một chút, muốn được vuốt ve thật nhiều.

“Bôm”

Chiếc khăn trên tay Âu Dương rơi xuống nước, chìm ngấm. Nơi nào đó vừa bị Âu Dương vuốt ve dựng thẳng lên, cảm giác như có cơn gió lạnh thổi qua, khiến cậu rùng mình.

Âu Dương Hạo Nhiên lập tức dùng đầu ngón tay kẹp lấy hai điểm trước ngực Vương Miêu, xoa nắn nhẹ nhàng, khoái cảm như dòng điện chạy tán loạn khắp cơ thể cậu.

“Ô ô...” Vương Miêu giãy khỏi bàn tay to khiến cậu dục tiên dục tử, xoay người nép vào lòng Âu Dương, cọ hạ thể của mình lên người anh. Chiếc khăn tuột khỏi người cậu, để lộ thứ nhỏ bé dễ thương đang ngâm mình trong nước.

Chút lý trí còn sót lại của Âu Dương Hạo Nhiên chỉ còn được một sợi, không, là nửa sợi.

“Nếu sợ đau thì không làm nữa...” Âu Dương Hạo Nhiên cúi đầu, cắn cắn môi Vương Miêu. Chiếc lưỡi nhỏ nhắn của cậu cứ chạy quanh, nhưng cũng bị anh kéo ra, cắn lên nhẹ nhẹ.

Vương Miêu còn chưa chuẩn bị tốt, Vương Miêu sợ đau, lần đầu tiên, anh không muốn cho cậu có ấn tượng xấu.

Âu Dương đè Vương Miêu tới bên mép bồn, mắt nhìn thấy một lọ bôi trơn ở phía trên kệ. Trong nhà anh chưa bao giờ có thứ này, có lẽ là của anh hai và Thái Noãn để lại. Đây là lần đầu tiên anh thấy biết ơn đôi tình lữ đột nhiên tới ở nhờ này.

“Vương Miêu, ban đầu có hơi khó chịu, ráng nhịn chút nha?”

Âu Dương Hạo Nhiên không biết, trước đó Vương Miêu đã có mặt tại hiện trường quan sát, kế tiếp phải làm gì, cậu cũng đã chờ đợi lâu rồi. Ban này, cậu còn đang thấy khó hiểu, không biết vì sao Âu Dương cứ sờ sờ người cậu hoài mà không cho cậu cưỡi lên người anh...

“Âu Âu, ưm...”

Được người tình cho phép, Âu Dương Hạo Nhiên bắt đầu nhanh tay lẹ chân thực hiện công tác khuếch trương. Quẹt kem bôi trơn lên tay mình, vì để bảo trì chút lý trí cuối cùng, Âu Dương ôm Vương Miêu như ôm gấu Koala, đưa ngón tay vào trong hậu huyệt cậu. ()

Bị vật lạ xâm nhập, tuy chỉ là đầu ngón tay thôi nhưng cũng làm Vương Miêu thấy khó chịu vô cùng. Thế là cậu càng ôm chặt cổ Âu Dương Hạo Nhiên, vùi mặt mình lên vai anh, đôi mày nhíu chặt.

19. Chương 6-3: Hạ

Âu Dương Hạo Nhiên đẩy một lỏng tay vào, cảm giác Vương Miêu vì khó chịu mà run rẩy cơ thể, anh xoa xoa tấm lưng bóng loáng của cậu, dừng tiến vào, xoay vòng. Một lát sau, cảm giác người dưới thân mình bình tĩnh lại, anh mới đưa ngón tay thứ hai vào.

Vương Miêu không ngờ là muốn cưỡi lên người người ta phải trả một giá lớn tới vậy, hôm đó cậu nấp ngoài phòng thấy dường như Thái Noãn thoải mái lắm nha... Trong lúc cậu phân tâm, Âu Dương Hạo Nhiên đã nhét ngón tay thứ ba vào. Vương Miêu cảm thấy phía sau mình trướng lên, cúi đầu rên khẽ.

Âu Dương Hạo Nhiên quay đầu hôn lên đôi mắt vì khó chịu mà nhắm chặt lại, vừa thì thầm an ủi, vừa cố gắng khuếch trương.

Qua một hồi sau, hậu huyết màu trắng nhạt vì ngón tay ra vào mà đỏ dần lên. Do ngậm lấy ba ngón tay của Âu Dương Hạo Nhiên, chất lỏng trong suốt từ bên trong theo khe hở chảy ra ngoài, dính trên cánh mông Vương Miêu.

Rút ngón tay bị cắn chặt ra, để người trong lòng ghé vào đầu vai mình. Thấy cậu nhắm mắt, thoải mái đến sắp ngủ luôn, Âu Dương Hạo Nhiên cười khổ, lau khô người cả hai rồi ôm Vương Miêu lên giường.

Đêm xuân ngắn ngủi, vất vả lắm mới hiểu được ẩn ý này, sao anh có thể để cậu ngủ trước một mình được? ()

Lúc Vương Miêu mở to mắt ra, đã thấy gương mặt phóng đại của Âu Dương Hạo Nhiên, nơi đi tiểu tê tê dại dại, rõ ràng là đang được bàn tay đầy kỹ xảo xoa nắn.

“Ừm... ừm...” Vừa rên lên mấy tiếng, Vương Miêu giật mình, phát hiện có ngọn lửa đang chạy khắp người mình, bụng dưới co giật, đùi bị nâng lên, vật giấu giữa đùi và nơi vừa bị khuếch trương cùng nhau lộ ra ngoài, như đang mời gọi.

Thân mình thuần mỹ không tì vết như vậy, Âu Dương Hạo Nhiên vốn sợ Vương Miêu thẹn thùng nên định tắt đèn đi, nhưng giờ phút này anh lại thấy luyến tiếc vô cùng.

Quỳ giữa hai chân cậu, Âu Dương Hạo Nhiên lo lắng, lấy gối lót lên lưng Vương Miêu, vì để bảo đảm chắc chắn là cậu không bị thương, Âu Dương Hạo Nhiên lại dùng ngón tay khuếch trương thêm một lần, khi chạm vào điểm khiến Vương Miêu thần hồn điên đảo, anh vẫn thần nhiên trên đũa.

“Mới đầu sẽ hơi đau một chút, Vương Miêu ngoan nha...” Âu Dương Hạo Nhiên đưa tới bên cửa huyết, định bóp cò tiến vào, nào ngờ Vương Miêu ban nãy còn nằm yên mặc người chém giết giờ lại nhào lên người anh. Cũng may là giường khá lớn, bằng không thể nào cũng rơi xuống đất và nơi tiến vào không phải là cúc huyết mất hồn mà là bàn mỗ đầy mùi thuốc khử trùng.

Giọng nói thanh thúy của Vương Miêu rơi vào tai Âu Dương Hạo Nhiên, “Không đúng!”

Không đúng... có cái gì không đúng chứ? Đừng nói là tới giờ cậu mới biết hai người đàn ông là không thể được?

Ngay khi tâm của Âu Dương Hạo Nhiên như chìm xuống đáy hồ thì Vương Miêu đã làm ra một chuyện khiến anh khó lòng quên được. Chỉ thấy cậu từ từ ngồi lên người anh, đến khi chạm tới vật nọ của anh lại tự động nhô lên trên.

Ngồi xuống nâng lên, ngồi xuống nâng lên.

Nhìn dáng vẻ của Vương Miêu, Âu Dương Hạo Nhiên đã hiểu rõ ý tứ của cậu. Bất kể là làm thế nào mà Vương Miêu học được chiêu này, nhưng nửa sợi dây lý trí cuối cùng của Âu Dương Hạo Nhiên cũng đã bị chặt đứt... Anh giữ chặt eo Vương Miêu, theo tư thế của cậu đẩy thứ đã cứng rắn của mình vào. Nội bích nóng bỏng, Âu Dương Hạo Nhiên bị kẹp tới thiếu chút nữa đã không giữ được mình.

Vương Miêu ngơ ngác ngồi trên bụng Âu Dương Hạo Nhiên, nguyên cây phía sau đều đã vùi thật sâu vào trong cơ thể cậu.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, hai giây sau bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết ——

“Ngao ——” Vương Miêu dùng hết tay chân, muốn trốn khỏi người Âu Dương Hạo Nhiên, nhưng cậu càng giãy giụa thì thứ nóng rực trong cơ thể cậu lại càng xâm nhập sâu hơn, giống như muốn vùi hết vào tận sâu trong ruột cậu.

Bụng Âu Dương Hạo Nhiên căng thẳng, pháo đã bắn ra ngoài.

Kỷ lục nhanh nhất lịch sử đã được ghi lại.

Vương Miêu bị bỗng đến toàn thân chấn động, rồi lại cảm giác được có một thứ nhơ nhớp gì đó đang di chuyển trong cơ thể mình, Vương Miêu không dám nhúc nhích nữa, cậu rúc vào lòng Âu Dương Hạo Nhiên, sợ tới cúi đầu kêu ô ô.

“Đừng sợ! Đừng sợ!”

Lần này, đúng là khác xa so với những gì anh tưởng tượng! Âu Dương Hạo Nhiên tỉnh táo hơn một chút, tranh thủ ôm chặt Vương Miêu, nửa thân dưới của cả hai cũng dính chặt. Anh không dám cử động, sợ thứ bên trong sẽ tràn ra ngoài.

Ôm vật nhỏ đã rúc trên ngực mình thật lâu, chẳng ai dám cử động, cuối cùng, Âu Dương Hạo Nhiên tắt đèn bàn.

Trong bóng tối, Vương Miêu bình tĩnh hơn một chút.

Thật ra thì cũng không có đau như vậy, chỉ là lúc cây gậy thật to đó tiến vào cậu cảm thấy đau đớn như bị xé rách, rõ ràng khi đó cậu thấy Thái Noãn và Âu Dương Quân ở cùng nhau vui vẻ lắm nha...

Vương Miêu mở to mắt, trông ngực Âu Dương Hạo Nhiên đập nhanh thật, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, vừa mạnh vừa có lực, Vương Miêu thấy chột dạ, cậu không phối hợp như vậy, có khi nào Âu Dương Hạo Nhiên không muốn giao phối với cậu nữa không.

Không thể cùng nhau giao phối, chính là không thích, là một chuyện vô cùng đáng sợ. Vương Miêu ngẩng đầu lên, thử hôn lên cằm Âu Dương Hạo Nhiên một chút, sau đó hơi nhích mông lên, rồi lại hạ xuống. ()

Tức thì, trong bóng tối vang lên một tiếng rên trầm thấp.

Đây là khiêu khích sao... Âu Dương Hạo Nhiên cảm giác như mình đang giầy giữa trước ngưỡng cửa tử thần, chưa từng có người nào khiến anh có cảm giác mãnh liệt như vậy, thế mà người nọ lại dục cự còn ngêngh...

Vương Miêu lại thử nhúc nhích một chút nữa.

“Đau không?” Âu Dương Hạo Nhiên quyết định trước khi làm ra chuyện mất hết lý trí anh phải hỏi suy nghĩ của người trong cuộc một chút.

Vương Miêu gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Âu Dương Hạo Nhiên lại hỏi tiếp, “Có thể tiếp tục không?”

Bấy giờ Vương Miêu kiên định gật đầu.

Âu Dương Hạo Nhiên ôm cậu lên, hiện giờ trở thành Vương Miêu đang ngồi trên bụng anh.

“Có thể cử động nhẹ nhàng như lúc nãy...” Âu Dương Hạo Nhiên nâng mông Vương Miêu lên, kiên nhẫn chỉ dẫn cậu.

Quả nhiên Vương Miêu ngoan ngoãn nghe lời, cẩn thận nâng lên, sau đó ngồi xuống, chất nhầy từ nơi hai người tương liên nhiều xuống, ra vào cũng thuận lợi hơn khi nãy rất nhiều. Âu Dương Hạo Nhiên phát hiện Vương Miêu đang tiến dần vào trạng thái say mê, thậm chí còn cố tình đẩy thật sâu vào trong, vì thế anh quyết định phối hợp với động tác của cậu, giữ eo cậu, đẩy mạnh lên.

“Nha nha...” Vương Miêu đung đưa mông, hét thật to.

Tiếng va chạm, tiếng đánh da thịt, tiếng nước ngày càng lớn, Âu Dương Hạo Nhiên đỡ người Vương Miêu, một tay đưa tới phía trước cậu, an ủi tiểu tử vừa mới ngẩng đầu lần nữa. Trên lòng bàn tay Âu Dương Hạo Nhiên có một vết chai nho nhỏ, lúc cọ vào phía trước khiến Vương Miêu không chịu nổi phải kêu to lên.

Ước muốn hai người có thể cùng nhau lên đỉnh đã khiến Âu Dương Hạo Nhiên đẩy thật mạnh vào trong, đồng thời ngừng xoa nắn vật phía trước, khiến Vương Miêu như rơi vào địa ngục. Vương Miêu cúi người cắn lên ngực Âu Dương Hạo Nhiên một cái, hung hăng mút một chút, biểu đạt bất mãn trong lòng mình.

Giường bắt đầu đung đưa dữ dội, cảm giác như cả sàn nhà cũng đang bắt đầu đung đưa theo. Trên giường,

tiếng hít thở cùng tiếng rên rỉ hòa lẫn vào nhau, dù có bật điều hòa nhưng trong phòng giờ cũng nóng đến không chịu nổi.

Âu Dương Hạo Nhiên ôm chặt Vương Miêu vào lòng, nhanh chóng xoa xoa phía trước cậu mấy cái, cả hai người cùng bắn ra một lượt.

Cơn kích tình qua đi, thân thể trở nên lười biếng vô cùng.

Hai người nằm trên chiếc giường hỗn độn, nửa thân dưới vẫn dính chặt với nhau, nhưng hiện giờ cả hai đều đã mệt lử.

Âu Dương Hạo Nhiên bật đèn lên, thấy trước ngực mình có một dấu răng lớn như hình cái cup, thế là anh quyết định cắn lên tai Vương Miêu một cái. Giờ Vương Miêu mệt tới nỗi thở không ra hơi, cho dù Âu Dương có muốn mang cậu đi tắm ăn thì cậu cũng không có ý kiến.

Ôm người trong lòng vào phòng tắm, Âu Dương Hạo Nhiên chỉ rút ra một chút, thứ nọ trong hậu huyết của Vương Miêu lập tức ứa ra ngoài. Anh đặt cậu lên bồn cầu rồi xoay người xả nước ấm vào bồn.

Lau sạch mồ hôi, rửa sạch hậu huyết, những chuyện này anh rất rành, nhưng trước nay chưa từng có ai khiến anh phải thật lòng làm như vậy. ()

Phía sau hơi sưng lên, ứa một chút tơ máu, Âu Dương Hạo Nhiên cố dẫn xuống xúc động muốn tới thêm một lần, thoa thuốc giảm sưng lên cửa huyết cậu, rồi lại dùng tay quẹt thuốc mỡ, từ từ nhét vào bên trong.

20. Chương 7-1: Thương

Một đêm không mộng寐

Lúc Vương Miêu tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, mỗi một nơi trên người cậu đều đau âm ỉ, giống như bị người ta giẫm lên không bằng. Vương Miêu không biết sao sáng nay cậu lại như vậy, cậu có cảm giác như mình bị ai dằn vặt ghê lắm, vì thế cứ tiếp tục nằm trơ trên giường.

Một lát sau, Âu Dương Hạo Nhiên đang nấu cháo gà đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thật to trong phòng, anh hoảng sợ, quẳng nồi cháo lại, chạy như điên ra ngoài. Tới nơi, anh phát hiện ai đó vừa mới sức nhớ chuyện gì đã xảy ra đêm qua đang quỳ gối bên giường, thấy anh vào, mặt đỏ bừng lên.

Dĩ nhiên là Âu Dương Hạo Nhiên cũng biết hậu quả của đêm qua thế nào, bởi vậy sau khi tỉnh giấc, anh đã

vội vàng nấu chút gì đó cho Vương Miêu ăn, anh vốn định chờ cậu thức dậy rồi bưng tới bên giường, không ngờ là cậu lại dậy nhanh như thế.

“Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Âu Dương Hạo Nhiên đỡ Vương Miêu lên, nhưng cậu không nhắc chân nổi, vì vậy lại bắt đầu nhìn anh chăm chăm.

Bị cậu nhìn, tự dưng Âu Dương cảm thấy nổi da gà, rõ ràng là đêm qua trông cậu cũng rất hưởng thụ, hơn nữa ngay lần đầu tiên cậu đã dùng cách cười nhiệt tình như thế...

Wang Miêu vén áo Âu Dương lên, thấy kiệt tác của mình trên ngực anh, cậu cười đắc ý: *Ha ha, cuối cùng thì mình cũng ăn được Âu Dương Hạo Nhiên rồi! Yes!*

Cứ thế, Vương Miêu đã bị Thái Noãn lừa mà không hay biết gì cả.

“Đi ăn thôi!” Thấy Vương Miêu cười, anh ôm cậu, lòng tràn đầy hạnh phúc đi tới nhà ăn.

Cuối tuần quả là rất ngọt ngào, Âu Dương Hạo Nhiên chuẩn bị cho Vương Miêu một cái tạp dề, hai người chui rúc trong nhà bếp. Âu Dương Hạo Nhiên dạy cho Vương Miêu cách nấu ăn, Vương Miêu vừa có lý thuyết, vừa có thực tiễn, học rất nhanh, lại không bị dầu bắn vào tay nữa.

Sau khi chiên thành công đĩa trứng đầu tiên, hai người ngồi xuống ăn pizza do Âu Dương gọi từ bên ngoài, Vương Miêu như nhớ ra gì đó, chỉ vào phòng khách, nói: “Mất rồi!”

Sau một ngày một đêm bị tình yêu bao phủ, lúc này Âu Dương Hạo Nhiên mới chợt nhớ là Âu Dương Quân và Thái Noãn vẫn chưa về. Tuy nhiên, vậy cũng không sao cả, anh còn ước gì hai người họ không quay lại.

Mới nghĩ tới đó, Vương Miêu có thính giác linh mẫn đã lê đôi chân còn đang mỏi nhừ của mình ra mở cửa. Anh vừa định gọi cậu quay lại đã thấy Âu Dương Quân bước vào.

Một ngày không gặp, cả người Âu Dương Quân như thiếu đi một phần khí thế, vừa vào tới phòng khách y đã ngồi phịch xuống salon, châm một điếu thuốc, vẻ mặt trông sa sút hẳn.

Wang Miêu vừa định mở miệng a a ô ô hỏi Thái Noãn đâu rồi, thì đã bị Âu Dương ôm vào trong phòng ngủ, tránh khói thuốc làm tổn thương lá phổi non mềm của cậu.

Đây là diễn hình của tình trạng thất tình nha! Cuối cùng thì Âu Dương Hạo Nhiên cũng thắng anh mình một lần về phương diện tình cảm, anh đắc ý, sắp xếp xong xuôi, bắt đầu làm thịt gà, nấu bữa tối.

Nằm trong phòng ngủ, tất nhiên là Vương Miêu không chịu ở yên rồi, phía sau được Âu Dương thoa thuốc mỡ nên đã bớt sưng, hoạt động cũng thoải mái hơn nhiều. Âu Dương Hạo Nhiên biết cậu thích xem tập tranh bởi vậy đã lên mạng đặt một đồng hàng, ban sáng người ta cũng mới đưa tới, giờ còn đang chất đồng ở đầu giường.

Mở quyển này, rồi lại mở quyển khác, trong sách là các động vật đủ màu sắc, phía dưới còn có mấy dòng chú thích. Tuy cậu không hiểu chữ con người, nhưng hình vẽ thì cậu vẫn biết.

Vương Miêu ngẫm, chờ sau này cậu có thể nói, có thể viết, cậu sẽ tới văn phòng giúp Âu Dương Hạo Nhiên xử lý văn kiện, như vậy anh sẽ không cần phải tăng ca, không phải uống thứ cafe đắng cùng cực đó.

Ngón tay cậu vừa chạm vào một trang tranh vẽ biết nói chuyện, lập tức có một giọng nữ truyền ra: “Hươu sao!” Vương Miêu muốn nhấn cái nút có thể nói chuyện ấy thêm cái nữa, đột nhiên tay cậu cứng đờ, giống như có một luồng điện từ ngực cậu phóng ra, khiến cả người cậu đau đớn, run rẩy không ngừng.

Vương Miêu muốn kêu to lên gọi Âu Dương đang ở bên ngoài, nhưng cổ họng cậu cứng ngắt, chỉ trong chốc lát tập tranh trên tay cậu đã chạm mạch, bắt đầu tản ra mùi khét.

Âu Dương... Âu Dương...

Âu Dương...

Âu Dương đang ở nhà bếp cho nguyên liệu vào trong bụng gà, như cảm ứng được gì đó, anh buông đũa xuống, nhìn ra ngoài.

Âu Dương Quần vẫn đang ngồi hút thuốc trên salon.

“Vương Miêu!” Anh cảm thấy tâm trạng rất bất an.

Không ai đáp lại.

Âu Dương Hạo Nhiên quăng con gà trên tay, chạy vào phòng, ngay cả dép lê cũng làm rớt một chiếc.

Trong phòng ngủ đầy mùi cháy khét, mặt mày Vương Miêu tái nhợt, nhìn vào giống như xác chết, trên tay cậu vẫn còn đang cầm một quyển sách đang bốc khói.

Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy tim mình như ngừng đập theo bộ dáng của cậu, anh cố hít thở ba lượt thật sâu rồi mới lấy hết dũng khí sờ lên mặt Vương Miêu. Thật lạnh, nhưng vẫn còn một chút hơi thở mỏng manh phả vào ngón tay anh, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Vương Miêu vẫn còn sống.

Một lát sau, bác sĩ riêng và Âu Dương Hạ Hoa phụ trách xuất bản quyển sách tranh kia vội vàng chạy tới.

Bác sĩ nhanh chóng kiểm tra nhịp tim và huyết áp của Vương Miêu, sau đó nói với Âu Dương Hạo Nhiên là vừa rồi Vương Miêu chỉ bị điện giật ở mức độ nhẹ, cũng bảo đảm với anh là hiện tại cậu đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.

Nữ bác sĩ cẩn thận kê toa thuốc, cô nhìn Vương Miêu thật lâu, đột nhiên bảo: “Sao tôi có cảm giác... cậu ta thu nhỏ lại?”

Mỗi ngày Âu Dương Hạo Nhiên đều ở cùng Vương Miêu, cho nên có chút ít thay đổi anh cũng khó mà phát hiện. Nghe bác sĩ nói, anh bước tới nhìn kỹ một lượt. Đường như nhỏ hơn một chút... Ngón tay cũng ngắn hơn...

“Có lẽ là gần đây ăn hơi ít, cho nên gầy đi thôi!” Nhớ tới chuyện đêm trước, anh quyết định sau này phải khắc chế lại một chút, hơn nữa còn phải bồi bổ cho cậu thật nhiều. Tuy là từ khi vào nhà anh ở cậu đã mập hơn một chút, nhưng lúc ôm anh vẫn còn cảm thấy xương chạm vào người nha!

Nữ bác sĩ nhìn Âu Dương, rồi lại nhìn Vương Miêu, dường như đã hiểu ra gì đó.

Âu Dương Hạ Hoa kiểm tra tập tranh nợ mấy bản, rồi gọi điện thoại cho mấy người bạn của mình. Thấy Vương Miêu có dấu hiệu tỉnh lại, sợ lúc cậu dậy sẽ tìm anh nên Âu Dương Hạo Nhiên để nguyên áo quần như thế nhảy lên giường, ôm cậu vào lòng.

Sau khi thưởng thức một màn an ủi đầy ấn tượng, Âu Dương Hạ Hoa lập tức quảng tập tranh đã giảm mùi khét tới trước mặt hai người.

“Em chắc chắn là quyển sách này không thể khiến Vương Miêu bị giật được, trước khi xuất hàng bên em đã kiểm tra chất lượng 100% rồi. Với lại, dòng điện rất nhỏ, cho dù xuất hiện tỷ lệ một phần ngàn vạn, cũng không tới mức giật tới mức ngắt đi như vậy!”

Âu Dương Hạ Hoa chỉ chỉ mấy sợi dây điện bé xíu, xanh xanh đỏ đỏ: “Anh xem, trước lúc em mở ra chúng vẫn còn nguyên vẹn, tuyệt đối không phải Vương Miêu kéo ra chơi dẫn tới hiện tượng phóng điện, nhìn có vẻ như bị điện cao thế phá hủy...”

Nói xong, Âu Dương Hạ Hoa ngẩng đầu lên nhìn bản mặt đen xì của anh ba mình, anh làm lơ, hỏi: “Vương Miêu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Miêu lắc đầu, rúc vào lòng Âu Dương Hạo Nhiên.

Dù là vậy, nhưng thật ra cậu rất hiểu cái cảm giác quen thuộc ấy là từ đâu ra. Khi còn là mèo, lúc chạm vào cái hộp to ấy, đã có một cảm giác đau trớn tràn vào cơ thể cậu, sau đó cậu biến thành người. Giờ ngược lại, nó như đang từ lỗ hổng trong cơ thể cậu chui ra...

Âu Dương Hạo Nhiên không phải một người không hiểu lý lẽ, huống chi em trai anh nói cũng có lý lắm, nhưng nếu chuyện này mà xảy ra lần nữa, nhất định anh sẽ phát điên mất.

“Anh ba, anh cứ yên tâm, chuyện này để em lo! Em mang quyển tập tranh này về nghiên cứu lại, trong vòng một tuần sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục!” Nói xong, di động vang lên, trên màn hình hiện lên biểu tượng con thỏ chớp nháy, anh vội vàng đi ngay.

Không biết Âu Dương Quân đã đi đâu, giờ trong nhà chỉ còn hai người họ.

Vương Miêu nhìn dáng vẻ bận rộn vì mình của Âu Dương Hạo Nhiên, cậu đưa tay trái ra, lặng lẽ nắm lấy ly nước ở đầu giường. Cậu đã thu nhỏ lại, ban sáng cậu có thể cầm trọn cả cái ly, giờ ngón giữa và ngón cái cậu lại không thể chạm vào nhau nữa...

Vương Miêu rúc vào chăn. Có lẽ, cậu sắp biến trở lại thành mèo rồi.

Âu Dương Hạo Nhiên lại dẫn Vương Miêu tới công ty, ngày đêm canh chừng, sợ người yêu sẽ xảy ra chuyện gì. Mỗi ngày anh đều nấu canh gà rồi súp cho cậu uống, nhưng cậu cũng không mập lên được.

Sau chuyện lần đó, Vương Miêu bỗng dưng ngoan ngoãn vô cùng. Những lúc Âu Dương Hạo Nhiên xử lý công việc, cậu sẽ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, những lúc Âu Dương Hạo Nhiên nghỉ ngơi, Vương Miêu sẽ nghĩ cách chọc anh vui.

Sau một tuần, Âu Dương Hạ Hoa gọi điện thoại tới bảo đã kiểm tra kỹ lưỡng, sách không có bất kỳ vấn đề gì, đúng như dự đoán trước đó, mạch điện đã bị một luồng điện dẫn từ ngoài vào phá hủy.

“Âu Âu!” Vương Miêu nghe Âu Dương Hạo Nhiên đã nói chuyện điện thoại xong, vội vàng giơ tờ giấy lên trước mặt anh.

Là một con mèo, lần này Âu Dương Hạo Nhiên nhìn hiểu, gần đây Vương Miêu luôn cố gắng vẽ tranh, mà vẽ nhiều nhất chính là mèo.

“Tôi!” Vương Miêu chỉ bút lên con mèo nhỏ, sau đó lại vẽ thêm một cánh cửa, nói: “Nhà!”

Vương Miêu chỉ tay từ chỗ con mèo tới nơi tượng trưng cho cánh cửa.

“Vương Miêu muốn về nhà sao?” Âu Dương ôm cậu lên gối mình.

Nghe anh nói, đôi mắt đang lấp lánh của Vương Miêu u tối hẳn, nhưng cậu lập tức ngẩng đầu lên, nở nụ cười “A!”

Như hưởng ứng tiếng kêu to đó của Vương Miêu, Âu Dương Hạo Nhiên gác công việc buổi chiều lại, dẫn cậu tới công viên chơi.

Âu Dương nhét tấm vé vào trong tay Vương Miêu, nói: “Chỗ này thú vị hơn ở nhà nhiều lắm! Trước đây sợ dĩ tôi không cho em đến đây là vì sợ chân em đi lại không tiện!” Âu Dương Hạo Nhiên nắm tay Vương Miêu, “Xin lỗi, trước đây tôi quá ích kỷ!”

Do đang trong thời gian làm việc, nên trong công viên trò chơi cũng không có nhiều người.

Nguyên do mà Âu Dương Hạo Nhiên chọn giờ này tất nhiên là có chủ ý riêng của anh. Đầu tiên là không cần phải xếp hàng cũng có thể chơi được trò chơi. Tiếp nữa là nơi đây sẽ trở thành thế giới của hai người họ. Cuối cùng, cho dù Vương Miêu có những cử chỉ quái dị, cũng sẽ không có ai phát hiện. Âu Dương không suy nghĩ nhiều, nhưng người khác sẽ nhìn Vương Miêu bằng ánh mắt khác thường.

Biết Vương Miêu nhát gan, Âu Dương Hạo Nhiên chỉ chọn những trò chơi nhẹ như vòng xoay ngựa gỗ, xe điện đung... Hai người cùng cười trên một con ngựa, đó là một con ngựa trắng ngẩng cao đầu được trang trí như trong truyện cổ tích, tấm gương thủy tinh thật to trên cột đang chiếu lên nụ cười của Vương Miêu và Âu Dương Hạo Nhiên...

Lúc đi ngang qua bánh xe cao chọc trời, Vương Miêu kéo tay Âu Dương, không chịu đi...

Vòng xoay một trăm hai mươi mét trông như chiếc bánh ngọt thật lớn giữa bầu trời xanh, đang từ từ chuyển động, còn sáu mươi khoang hành khách lại giống như những quả ô mai điểm trên mặt bánh, đang khẽ đung đưa trong gió nhẹ. Xoay từ trên xuống, đôi tình nhân đang nắm tay nhau bước ra ngoài, dường như họ vẫn còn là sinh viên, nhưng qua nét mặt có thể trông rõ là họ đang hạnh phúc.

“Muốn lên đó ngồi sao?”

Vương Miêu gật đầu. Nếu thật sự phải rời khỏi đây, vậy ít nhất cậu phải cùng Âu Dương Hạo Nhiên ngồi lên bánh xe cao chọc trời ấy một lần, họ sẽ như đôi chim nhỏ, từ từ, từ từ, tiếp cận trời xanh.

Nhân viên trực ca mở một khoang trống ra, Âu Dương Hạo Nhiên kéo Vương Miêu vào. Mỗi bên một chỗ ngồi, nhưng phía Vương Miêu nhẹ hơn, thành ra khoang hơi nghiêng về phía Âu Dương Hạo Nhiên.

Bánh xe từ từ đưa lên, tuy là Vương Miêu luôn mơ ước được ngồi lên nó, nhưng cậu không dám nhìn ra ngoài, cậu cúi đầu nhìn xuống sàn, mặt đỏ hồng.

Có Âu Dương Hạo Nhiên ở cùng mà, chẳng có gì phải sợ cả, Vương Miêu.

Một lát sau, đột nhiên khoang nghiêng về phía mình, Vương Miêu hoảng sợ, bám chặt ghế ngồi, nào ngờ cả người cậu lại rơi vào một vòng tay quen thuộc.

Âu Dương Hạo Nhiên nhìn cậu, nở nụ cười xấu xa, sau đó hôn khẽ lên môi cậu một cái.

21. Chương 7-2: Trung

Vương Miêu sợ tới mức nín chặt áo Âu Dương Hạo Nhiên. Anh ôm cậu ngồi lên đùi mình, nói khẽ: “Đừng sợ, cho dù có ngã xuống, thì tôi cũng sẽ là đệm thịt cho em, em sẽ không bị thương đâu!”

Vương Miêu nhìn anh một hồi, đột nhiên cúi đầu hôn trộm lên miệng anh một cái. Như thiên lôi va chạm vào địa hỏa, Âu Dương Hạo Nhiên cũng sẽ không lương thiện bỏ qua như vậy. Anh ôm chặt cậu, cắn cắn, khiến khoang vòng xoay lay động không ngừng.

Nụ hôn kết thúc, khoang đã lên tới điểm cao nhất, bắt đầu từ từ hạ xuống.

Vương Miêu nín cổ áo Âu Dương Hạo Nhiên, cẩn thận nhìn ra ngoài, chỗ này vẫn còn rất cao, từ trên nhìn xuống, tim cậu đập thật mạnh, khó chịu quá!

Nhìn Vương Miêu, Âu Dương Hạo Nhiên cười cười vuốt ve mái tóc cậu, “Thử nhìn một chút xem, nhà của chúng ta ở bên dưới đó kìa!”

Vương Miêu dần xuống cảm giác khó chịu, ngẩng đầu lên nhìn về phía tay Âu Dương Hạo Nhiên chỉ, quả thật là trông thấy tòa nhà quen thuộc, trước đó còn có một con đường rất lớn, có rất nhiều ô tô trong những chiếc hộp nhỏ đang thay nhau di chuyển.

Thật sự là giống y như trên TV, Vương Miêu bạo gan, một tay nín áo Âu Dương, tay kia vươn ra ngoài. Hiện giờ, cậu đã có một cánh chim.

Âu Dương Hạo Nhiên ôm chặt eo Vương Miêu, cười bảo: “Buông ra cả đi, tôi ôm em!”

Vương Miêu cúi người, từ từ buông tay phải ra, sau đó dựng thẳng người, hét to: “Bay ——” ()

Lúc bước xuống khỏi bánh xe chọc trời ấy đã là hoàng hôn. Do công viên trò chơi mở tới tận mười một giờ đêm, nên lúc này người đang kéo tới ngày một đông.

Những ngọn đèn rực rỡ được bật lên, Âu Dương Hạo Nhiên tìm một nhà ăn bên bờ sông, hai người ngồi một bàn cạnh cửa sổ. Thì ra lúc bánh xe chọc trời được ánh đèn chiếu vào, từ xa nhìn lại, nó giống như một chiếc vương miện xinh đẹp và mỗi một khoang đều là những viên trân châu đính trên vương miện ấy.

Vương Miêu uống ô mai chocolate nóng, thản nhiên nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

“Nếu như em thích, sau này mỗi tháng chúng ta sẽ tới đây chơi một lần. Giờ anh hai đã về nên công việc của tôi cũng giảm được một ít, như vậy tôi sẽ có thời gian đi chơi với em, được không? Tôi đã nhờ một người bạn ở nước ngoài làm hộ tịch cho em rồi, sau này chúng ta có thể đi máy bay, như vậy mới thật sự là bay trên bầu trời!”

Vương Miêu siết chặt mấy ngón tay đang thu nhỏ dần của mình, gật đầu. Âu Dương Hạo Nhiên nở nụ cười vui tươi như đứa trẻ.

“Để tôi dạy em viết tên mình! Đã lâu vậy rồi mà tôi vẫn chưa dạy em viết nữa đấy!”

Vương Miêu cầm thức uống, như con mèo nhỏ vội vàng nghiêng đầu tựa trên bả vai Âu Dương, chăm chú lắng nghe.

Âu Dương lấy cây bút trong túi ra, kéo miếng khăn giấy trên bàn đến, viết viết.

“Ba ngang một dọc là Vương (), một cái miệng, thêm cái mũ trên đỉnh đầu, lại thêm một Điền () nữa chính là Miêu ()!”

Trên giấy là hai từ ‘Vương Miêu’ ngay ngắn, Âu Dương Hạo Nhiên vừa viết xong, Vương Miêu đã giành lấy cây bút, viết theo. Tuy là không chính xác lắm, nhưng cũng viết được hao hao, chỉ một lát sau Vương Miêu đã viết nên hai chữ Vương Miêu xiêu xiêu vẹo vẹo.

Khuya hôm đó, sau khi về tới nhà, Âu Dương Hạo Nhiên gọi điện thoại cho em trai mình. Hai người bàn chuyện gì đó mà Vương Miêu không hiểu thật lâu, trong đó có nhắc tới hộ tịch, hộ chiếu linh tinh gì đó, dường như là định dẫn Vương Miêu ra bệnh viện nước ngoài kiểm tra.

Tắt máy, đã thấy Vương Miêu mặc áo tắm ngồi ở đầu giường chờ anh, bên trong cũng đã lột sạch sẽ.

“Âu Âu!” Vương Miêu kéo áo tắm ra, để lộ bờ vai, đây là khiêu khích trắng trợn.

Nhưng Âu Dương Hạo Nhiên lại lo cho sức khỏe của cậu nên chỉ ôm cậu nhét vào chăn. Vương Miêu như bần non, chạy tới, lần này áo tắm đã tuột hơn phân nửa, để lộ bờ ngực bóng loáng và hai điểm hồng hồng lúc ẩn lúc hiện.

“Vương Miêu...” Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy cả người anh đang nóng bừng lên, “Hôm nay em làm sao vậy...”

Vương Miêu lại nhào lên người Âu Dương Hạo Nhiên, cọ cọ lên ngực anh, cứ như một con mèo nhỏ đang mong chờ chủ nhân vuốt ve.

Âu Dương Hạo Nhiên bị trêu chọc không nhịn được nữa, ngẩng đầu lên định hôn Vương Miêu, nào ngờ lại bị cậu hung hăng hôn lại. Vương Miêu không có kinh nghiệm, cậu coi lưỡi Âu Dương như lưỡi vịt, cắn cắn, áo trên người đã lột sạch, vật dưới bụng cũng đã đứng thẳng lên, chĩa vào bụng Âu Dương.

“Muốn sao...” Âu Dương Hạo Nhiên điều chỉnh tư thế, để Vương Miêu nằm trên người mình thoải mái hơn, sau đó lại chìa bàn tay to ra xoa xoa cho cậu.

“Âu... Âu...” Chỉ một hồi, Vương Miêu đã tiết ra, dính đầy trên bụng Âu Dương. Cậu lưỡi nhác thử dài hai hơi, rồi lại nâng mông lên cọ cọ nửa thân dưới của anh.

“Sao hôm nay em nhiệt tình quá vậy? Là vì ban ngày thấy vui sao? Hử?” Âu Dương Hạo Nhiên lấy lọ kem bôi trơn bên đầu giường qua, kiểm tra phía sau Vương Miêu một chút mới bắt đầu khuếch trương.

Anh đã dùng nửa người trên để suy nghĩ, vì vậy sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn tới Vương Miêu.

Âu Dương vừa rút ngón tay ra thì Vương Miêu đã vịn lấy hông anh, tự mình ngồi xuống lung tung. Âu Dương Hạo Nhiên cười cười, anh giữ eo cậu lại, từ từ tiến vào. Vương Miêu nhắm hai mắt, cảm thụ cảm giác bên trong đang được lấp đầy.

Khi toàn bộ đã tiến vào hai người đều rên lên một tiếng.

“Vương Miêu, thật sự là thích chết tư thế này!”

Vương Miêu ngồi trên bụng Âu Dương Hạo Nhiên, làm xong động tác ấy, mặt cậu đã đỏ bừng, ướt đầm.

“Động, động!” Nghe lời cậu, Âu Dương Hạo Nhiên bắt đầu nhấp nhô hông mình.

Vẫn còn thấy trướng đau một chút, nhưng nhìn biểu cảm của Âu Dương, cậu biết anh đang rất vui vẻ. Cậu bằng lòng để Âu Dương vui vẻ, cho nên một chút đau đớn ấy cũng không đáng là gì.

Thừa lúc Vương Miêu thất thần, Âu Dương đẩy mạnh vào điểm mẫn cảm của cậu một cái, Vương Miêu oa lên một tiếng, toàn thân mềm nhũn.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Âu Dương Hạo Nhiên ngồi dậy, đẩy thật sâu vào trong cơ thể Vương Miêu, cảm giác người trong lòng mình run lên, anh khoái trá, nói: “Cho em chọn một trong ba: Thứ nhất, nghĩ tới tôi; thứ hai, nghĩ tới tôi; thứ ba, nghĩ tới tôi!”

Lần này tuy không nói, nhưng Vương Miêu lại rất phối hợp, gật đầu ba cái.

Phát tiết thêm hai lần nữa, Vương Miêu đã bị ép khô, đừng nói là khiêu khích, đến cả ngón tay cậu cũng

không nhắc nổi. Âu Dương mang cậu đi tắm rửa một hồi sau lại ôm cậu đặt trở lên giường, nhét vào trong chăn.

Tiếng nước trong phòng tắm lại vang lên.

Cảm thấy luồng điện đang chạy khỏi người mình, Vương Miêu nhìn về phía phòng tắm, cậu biết là Âu Dương sẽ quay lại ngay nên cố dùng hết chút sức lực còn lại nhích qua phần giường bên kia, vì Âu Dương thích nằm ở góc bên phải.

“Vương Miêu, em còn chưa ngủ à?” Vừa ra khỏi phòng tắm, Âu Dương Hạo Nhiên liền trông thấy chiếc chăn quăn thành một khối, thật giống như cái hôm anh mới mang Vương Miêu về nhà.

Không nghe tiếng đáp lại, anh tắt đèn bàn, nhẹ nhàng chui vào trong chăn. Lúc chạm vào cơ thể lạnh ngắt của cậu, anh hốt hoảng, “Sao lại lạnh thế này?”

Vương Miêu hừ khê một tiếng, thấy Âu Dương định bật đèn bàn lên, cậu lập tức quăn chặt lấy anh, anh thở dài, tùy ý để cậu ôm mình như bạch tuộc.

“Vương Miêu?” Cảm giác bất an hôm trước lại xâm nhập vào tâm trí anh, anh gọi khê một tiếng.

Vương Miêu vùi mặt mình vào trong ngực anh, kêu lên: “Âu Âu!”

Âu Dương thấy yên tâm một chút, ôm chặt cậu vào lòng, “Lạnh thì ôm tôi, đừng buông ra!”

“Được!”

“Vừa rồi có đau không?”

“Không!”

“Có phải lúc tôi tắm em không đắp chăn?”

Vương Miêu đáp một câu trái lương tâm, “Ừ!”

Cảm giác người trong lòng ấm dần lại, Âu Dương vỗ lên lưng cậu một cái, như đang trừng phạt.

“Sau này không được như vậy nữa! Còn nhớ chuyện lần trước em tiểu bậy bị đánh đòn không?”

Vương Miêu cười khúc khích: “Ừm!”

Âu Dương Hạo Nhiên hôn lên tóc cậu, “Hôm nay em đối đáp rất lưu loát, mai sẽ thưởng cho em chân giò hun khói, bánh bao lớn! Giờ thì mau ngủ đi!”

Một lát sau, tiếng hít thở của người bên cạnh đã bình ổn lại.

Vương Miêu cắn đôi môi tái nhợt, suy yếu ngả đầu. Cậu dùng chút sức lực cuối cùng của mình, hôn khẽ lên cằm Âu Dương một cái. Có một thứ chất lỏng nóng theo mí mắt cậu trượt xuống... Lướt qua mặt, rơi vào trong khóe miệng. ()

Là vị mặn.

Âu Dương Âu Dương, đây là nước mắt của con người sao?

Cuối cùng thì tôi cũng trở thành một con người chân chính rồi... Tiếc là... Đã quá muộn...

Lúc thức dậy, tay anh vẫn còn giữ tư thế đang ôm, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo.

Đêm qua, trong lúc mơ mơ màng màng Âu Dương Hạo Nhiên đã thấy rất nhiều giấc mộng kỳ quái, đến khi tỉnh dậy anh lại phát hiện trên chiếc giường thật to chỉ có mình anh.

“Vương Miêu?”

Trong phòng không có ai, cửa ban công hơi hở ra một chút, làn gió buổi sáng theo khe hở thổi vào, làm bức màn lay khẽ. Cũng giống như cái lần cậu bỏ đi, anh tìm khắp các ngõ ngách trong nhà cũng không thấy bóng dáng cậu đâu.

Nhưng lúc này, Vương Miêu tuyệt đối không thể bỏ nhà đi được.

Trừ cái khe nhỏ bên cửa sổ ra, những nơi khác vẫn y như cũ.

Mở cửa sổ, bên ngoài là ban công, cạnh đó là chiếc ghế dựa màu trắng mà hôm nọ Thái Noãn từng nằm. Tòa nhà này có ba tầng, Âu Dương ở gian giữa, từ vị trí này nhìn xuống, vẫn thấy hơi cao.

Vương Miêu sợ cao lắm, cậu không dám nhảy xuống đó đâu. Âu Dương Hạo Nhiên ngồi xổm xuống, thống khổ che mặt.

Cuối cùng thì cậu đã đi đâu rồi? Đêm qua còn nhiệt tình như vậy, cậu không có lý do gì chán ghét anh

mà bỏ đi, lại còn là kiểu đoạn tuyệt đến thế... Âu Dương Hạo Nhiên hoảng hốt, Vương Miêu của anh, một Vương Miêu thích chơi, hay thẹn thùng, thích ăn chân giò hun khói và bánh bao lớn... Cậu tuyệt đối sẽ không bỏ đi như vậy!

Wương Miêu ngồi xổm trên bồn hoa trong khu, thấy Âu Dương Hạo Nhiên vội vàng vàng chạy ra ngoài, bộ lông hơi ố đen của cậu run lên. Giờ tầm mắt cậu lại trở nên rất nhỏ, cái cây nhỏ bé hồi trước nay lại biến thành một cây đại thụ với cậu.

Ừng ục... Vương Miêu nghe bao tử mình đang kêu gào.

Cậu vốn định vẽ bức tranh mèo, để Âu Dương Hạo Nhiên biết cậu là mèo biến thành người. Nhưng đến khi thật sự trở về kiếp mèo cậu lại lâm trận bỏ chạy! Hơn nữa lúc cậu ra tới ban công, vừa thấy Âu Dương Hạo Nhiên chính lại tư thế ngủ cậu đã sợ đến nỗi ngay cả cửa cũng quên khép.

Hiện giờ... Cậu còn mặt mũi gì đi gặp Âu Dương Hạo Nhiên? Cho dù có gặp được, e là anh cũng không nhận ra cậu.

Wương Miêu ủ rũ, ngồi xổm trên đường, kêu meo meo một tiếng.

“Nhóc con, mi trở về rồi à?”

Là tiếng của Âu Dương Hạo Nhiên! Lỡ tai Vương Miêu giật giật, thân thể cậu cứng đờ, không dám xoay mình lại, như sợ anh sẽ nhận ra cậu. *Nhưng giọng của anh ấy thật bi ai...* Vương Miêu nhịn không được, xoay qua, thấy anh đang cầm một túi to, bên trong đều là bánh bao ngon lành.

“Meo meo ô —”

Âu Dương Hạo Nhiên ngẩng ra một lúc mới ngồi xuống, Vương Miêu ngoan ngoãn nép vào bên chân anh. Âu Dương Hạo Nhiên thử đưa tay vuốt ve lông trên người cậu, mềm mại, rất giống tóc của người nào đó.

“Đúng là gặp ma rồi, nghe mi kêu to, ta lại có cảm giác là Vương Miêu đã trở về!”

Wương Miêu cọ cọ bàn tay to của Âu Dương.

“Dạo trước mi đi đâu vậy?”

“Meo meo ——”

“Sáng nay ta đã đánh mất một người... Không biết cậu ấy có giống như mi, tìm được đường về nhà hay không. Cậu ấy giống như từ trên trời giáng xuống, rồi lại biến mất không thấy đâu... Nhất định là ta đã

làm sai chuyện gì rồi, nên mới để mất cậu ấy...” Âu Dương Hạo Nhiên lấy một cái bánh bao nóng hổi ra, đặt trên đất cho Vương Miêu, “Ăn đi, ta nhất định sẽ tìm được cậu ấy!”

Bánh bao thịt thật to đang tỏa ra mùi thơm mê người. Vương Miêu chợt nhớ tới cái hôm cậu giận Âu Dương Hạo Nhiên vì không ăn được bánh bao, tuy là giờ rất đói nhưng cậu lại không có tinh thần ăn uống, cậu chỉ mong có thể theo anh về nhà.

Mấy hôm qua thời tiết cũng kém lắm, đến trưa thứ năm, chân trời hội tụ mây đen, càng tụ càng nhiều, cuối cùng trời âm u hẳn. Sau cùng, Vương Miêu đã nhìn thấy Âu Dương lái xe từ ngoài về.

Trên mặt anh râu mọc lún phún.

Nhìn anh vào nhà, sau đó tìm một nơi có thể nhìn thấy phòng ngủ của anh ngồi, quả nhiên chỉ chờ một hồi đã thấy anh vào phòng ngủ, tay cầm di động, không ngừng gọi điện thoại. Có đôi lúc anh sẽ mở cửa ban công ra, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Vương Miêu cứ nhìn mãi, thành ra lúc hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống cậu cũng không kịp chạy trốn, cả người ướt đầm.

Mèo ghét nhất là ướt nước, dĩ nhiên cũng chính là mắc mưa... Chúng không giống như lũ chó có thể vẫy lông cho khô, lúc lông dính chặt vào người chúng, chúng sẽ cảm thấy cả người lạnh lẽo vô cùng. ()

Vương Miêu bị mưa ướt lạnh run chạy tới bên mái hiên, ở đó có một nơi tránh gió.

Sấm vang lên, từ xa tới gần, Vương Miêu cố thu nhỏ cơ thể lại đến tưởng chừng như không thể nhỏ được nữa, nhưng ánh sáng xoẹt qua bầu trời ấy vẫn hiện ra trước mắt cậu, vang lên ầm ầm, rung tới cả mặt đất.

Có tiếng bước chân chạy thật nhanh ở hành lang, dưới tiếng mưa ào ào nó không rõ ràng lắm, nhưng Vương Miêu vẫn nghe thấy, đó là tiếng bước chân quen thuộc, khiến cậu nhin không được, ngẩng đầu lên nhìn.

Đột nhiên Âu Dương mở cửa ra, giống như muốn xác nhận chuyện gì đó, trong mắt anh hiện lên tia sáng. Tiếc là ngoài cửa lại không như anh đã nghĩ, không có Vương Miêu sợ sấm chớp chạy vội về nhà. Lúc anh xoay người định đi trở vào lại nhìn thấy nhóc con ướt mem ngồi trong góc tường.

Cả người lạnh run, rất giống Vương Miêu. Âu Dương Hạo Nhiên mềm lòng, bẽ bẽ mèo lên.

“Mấy ngày tới ta bận tìm một người, nhưng ở trong nhà của ta lại ấm áp hơn bên ngoài nhiều lắm, mi có chịu vào ở không?”

Lại một tiếng sấm vang lên, Vương Miêu sợ tới mức chui vào trong lòng Âu Dương, thân thể nhỏ bé ướt sũng của cậu dán vào chiếc sơ mi đắt tiền của anh, để lại một vết nước dài.

“Vậy là đồng ý rồi nha?” Như không để ý tới chuyện gì nữa, anh ôm mèo vào trong.

Lại một lần nữa trở về căn nhà quen thuộc, Vương Miêu vui vẻ kêu ra tiếng.

Tất cả đều rất quen thuộc, thậm chí cậu còn nghĩ là phải ngâm nước ấm, tắm một trận cho thoải mái mới được. http

22. Chương 7-3: Hạ

Đúng là Âu Dương Hạo Nhiên cũng làm vậy, chẳng qua là vừa tắm được một nửa, nghe điện thoại trong túi mình đổ chuông, nhìn qua dây số hiện trên màn hình, mắt anh sáng lên, Vương Miêu còn chưa kịp bám vào thành bồn đã bị anh buông tay quăng vào trong nước.

“Sao rồi? Có tin gì không?”

“Được! Giờ đang ở đâu? Tôi lập tức tới ngay!”

Cũng may là nước trong bồn rất cạn, bằng không chờ tới khi Âu Dương Hạo Nhiên tắt máy thì Vương Miêu hẳn là đã chết chìm.

“Ngại quá, dường như đã có tin về người ta tìm rồi, ta phải tới đó xem mới được!” Âu Dương Hạo Nhiên ôm Vương Miêu ra, lấy khăn mặt lau lau mấy cái, rồi đặt cậu tới trước điều hòa, vội vội vàng vàng bỏ đi, ngay cả cửa cũng quên khóa lại.

Vương Miêu thấy anh như cơn gió biến mất ngay trước mắt mình, cậu ủy khuất, kêu meo meo hai tiếng, tiếc là Âu Dương Hạo Nhiên vốn nghe không hiểu.

Tôi ở đây, người đó không phải tôi đâu... Mau trở về đi!

Trong nhà chỉ còn lại một người là Vương Miêu, không, một con mèo.

Mấy đồ điện trong nhà, cậu đều biết rất rõ, nếu như Âu Dương Hạo Nhiên đã nhặt cậu về nhà, vậy thì cậu phải tìm cách để anh biết rõ mọi chuyện!

Vương Miêu ấn lên công tắc TV một cái, rồi chạy tới phòng tắm dùng miệng kéo khăn lên salon, từ từ cọ, cho tới khi cọ khô bộ lông ướt mem của mình. Giờ tủ lạnh có hơi cao với cậu, cậu cố nhảy lên mấy lần,

cuối cùng cũng câu tới, hai bàn chân trước bé nhỏ vịn lấy tay cầm thế nhưng kéo mãi cũng kéo không ra.

Vương Miêu đứng đưa, đứng đưa giữa không trung, cho đến khi hai chân trước mỗi nhừ cửa tủ lạnh mới từ từ mở ra.

Hơi lạnh xông ra, từ cái lúc Vương Miêu biến mất tới giờ, Âu Dương Hạo Nhiên vốn không hề nhìn tới đồng hồ trong tủ lạnh, qua nhiều ngày, nhìn màu của chúng kỳ lạ vô cùng.

Không dám ăn thức ăn trong tủ, cũng không có chân giò hun khói, Vương Miêu đói meo, thất thiếu đi trở về phòng khách, ngoan ngoãn nằm trên salon chờ Âu Dương Hạo Nhiên trở về. Trong mơ mơ màng màng, cậu thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, phòng đã đầy mùi khói.

Vương Miêu chưa hề thấy Âu Dương Hạo Nhiên hút thuốc bao giờ, đây chính là lần đầu tiên. Cậu còn nhớ lần trước trong lúc nói đùa anh đã bảo rằng Âu Dương Quân hút thuốc là vì mất người yêu, vậy giờ anh hút thuốc là vì đã đánh mất cậu khi còn là người sao?

Vương Miêu đứng dậy, mặc kệ mớ lông xù tán loạn trên thân, vội vàng nhảy qua đầu sofa phía bên kia.

“Meo meo!” Vương Miêu kêu khẽ một tiếng, cố chuyển lực chú ý của anh về phía mình. Nhưng Âu Dương Hạo Nhiên vẫn cứ như tượng đá, không nhúc nhích.

Tới gần mới thấy rõ, thì ra Âu Dương không hút thuốc, anh chỉ kẹp điếu thuốc trên tay mà thôi. Vương Miêu nhảy xuống sofa, chạy một hơi vào phòng ngủ, do thảm lót sàn rất dày nên không phát ra một chút âm thanh nào.

Ngăn tủ trong phòng ngủ trở nên lớn vô cùng! Giờ cậu có bốn bàn chân, móng vuốt bén nhọn vốn không cầm được bút, không viết được tên mình, cũng không thể vẽ tranh... Vương Miêu ngẩng đầu, ngẩng tới nổi cổ của cậu mỗi nhừ, nhưng cậu phải nghĩ cách mở ngăn tủ ra, trong đó đều là tranh do Vương Miêu vẽ, chỉ cần lấy chúng tới, chắc là có thể an ủi Âu Dương. ()

Xoay người nhảy lên giường, rồi lại nhảy lên tủ, hai chân sau bám chặt thành tủ, cậu bắt đầu dùng miệng kéo ngăn tủ ra. Đây là một động tác còn khó hơn cả việc mở tủ lạnh, răng của Vương Miêu không sắc bằng đám mèo trưởng thành, cậu kéo cả buổi trời cũng chỉ nhích ra được một chút.

Giống như... tạm được rồi... Vương Miêu thở hổn hển, chồm tới dùng chân trước đẩy ngăn kéo ra một khoảng vừa với người cậu, sau đó nhảy vào bên trong.

“Rầm” một tiếng, ngăn kéo đóng lại.

“Meo meo ngao —— meo meo ngao —— meo meo ngao ——” Vương Miêu ngã chống vó trong ngăn tủ, cũng chẳng quản Âu Dương có nghe thấy hay không, cậu vừa kêu to vừa cào cào ngăn tủ. Kêu lâu rồi nhưng vẫn không có chút động tĩnh gì, Vương Miêu đang khàn giọng ngồi xổm xuống, cậu vừa đói vừa mệt, có lẽ lần này cậu phải chết thật rồi...

“Vương Miêu? Là Vương Miêu sao?”

Có tiếng Âu Dương Hạo Nhiên vang lên bên ngoài, Vương Miêu bật dậy, giống như cái hòm bị nhốt trong phòng chứa đồ ở công xưởng, liều mạng cào ngăn kéo.

“Meo meo ——” *Cứu mạng!*

Trong phòng, ngăn tủ Vương Miêu dùng để chứa đồ rung lên, tiếng vọng vang ra từ bên trong rất quen thuộc. Nhưng Vương Miêu không thể biến nhỏ rồi chui vào trong ngăn tủ được!

Lúc ngọn đèn chói mắt phía trên rơi vào, Vương Miêu nhin không được dùng móng vuốt của mình che mắt lại, có lẽ đến cả cậu cũng không phát hiện, động tác hiện giờ của cậu rất giống con người.

“Là mi à? Sao lại chui vào ngăn tủ vậy?” Trong mắt Âu Dương Hạo Nhiên thoáng hiện lên vẻ thất vọng.

Vương Miêu cúi đầu ngoạm bức tranh lần trước cậu vẽ, thả lên bàn tay đang chìa ra của Âu Dương. Trong tranh, là một con mèo nhỏ, cách nó không xa, là một cánh cửa.

[Đây là nhà, Vương Miêu muốn về nhà sao?]

Khi đó, anh còn có thể ôm người mình yêu thương, hạnh phúc hỏi cậu như vậy.

Cảm giác được thứ gì đó nóng nóng rơi xuống, dính trên chòm lông trên trán mình, Vương Miêu ngẩng đầu lên, thấy Âu Dương đang lẳng lặng rơi nước mắt.

Vương Miêu muốn an ủi anh gấp tới nỗi câu móng vuốt mình lên vai Âu Dương, trèo trèo, ngưỡng đầu liếm những giọt nước mắt đang không ngừng rơi xuống.

“Meo ô... Meo ô!” *Âu Dương, anh đừng khóc, Vương Miêu đang ở đây nè!*

Âu Dương Hạo Nhiên nhìn tiểu bạch miêu đang an ủi mình, thân hình nho nhỏ tựa vào cổ anh thật ấm áp, lòng anh cũng bình thản hơn rất nhiều.

“Đây là... bức tranh do người đó vẽ!” Âu Dương Hạo Nhiên lau nước mắt, nở nụ cười tự giễu, “Cưng à, đói bụng rồi phải không? Xem ta đi, lơ mơ tới nỗi trong nhà đã không còn gì ăn cả. Chi bằng chúng ta tới siêu

thị mua một chút đồ, biết đâu chừng còn có thể gặp được anh Vương Miêu của cưng nữa!” ()

Siêu thị? Hai mắt Vương Miêu sáng rực lên, là siêu thị có rất nhiều thứ đó sao? Trên TV thường chiếu, đó là một nơi mà người ta đặt đồ trên giá, như vậy, nơi đó cũng có mực nước rồi? Vương Miêu liềm liềm móng vuốt của mình, cái thứ đen sẫm ấy, thứ mực hay đặt trên bàn ấy nhất định có thể viết thành chữ!

23. Chương 8-1: Thượng

Cứ như vậy, Vương Miêu ngoan ngoãn chui vào trong túi áo khoác của Âu Dương Hạo Nhiên, cái mũi non mềm nhỏ lộ ra bên ngoài thở vù vù, đôi mắt to tròn đánh bạo nhìn chung quanh.

Trước khi bước vào siêu thị, Âu Dương Hạo Nhiên đưa tay vào trong túi, vỗ về bộ lông mềm mại của Vương Miêu, thế là cậu ngoan ngoãn rút cái đầu đang lộ ra ngoài trở vào trong.

Dùng cơm chiều xong, không thiếu gia đình ba người dẫn nhau tới siêu thị tản bộ, rất nhiều đứa trẻ đứng trước quầy bán đồ ăn vặt, radio phía trên lại đang phát một ca khúc sôi động, phía dưới là nền gạch sứ trắng khiến người ta phải lóa mắt.

Âu Dương Hạo Nhiên đứng trước quầy bán chân giò hun khói, anh đi quanh một hồi không biết mua gì, cuối cùng lại bước tới đây.

Chân giò thịt gà, thịt heo, thịt bò, còn có cả mấy loại hỗn hợp. Tuy là chúng đều được bao lại kỹ lưỡng, nhưng do để cùng nhau, cộng với khứu giác linh mẫn của mèo, bắt cậu nhện không chui ra mới là chuyện lạ. Vì thế, Vương Miêu chịu không nổi hấp dẫn, thò đầu ra ngoài.

Oa, có thật nhiều chân giò hun khói — giống y như ngọn núi nha —

Nhân lúc không có ai chung quanh, Âu Dương Hạo Nhiên vỗ vỗ cái đầu lông xù của cậu, “Mi cũng thích ăn chân giò hun khói sao?”

Vương Miêu giơ bàn chân bé nhỏ lên, khê lay lay ngón tay anh một chút, rồi lại khê kêu meo meo như đồng ý. Thế là Âu Dương Hạo Nhiên cho một đồng chân giò vào trong xe đẩy của mình. ()

Món ngon ngay trước mặt, tuy là hiện tại Vương Miêu rất đói, nhưng cậu cũng không quên hành động quan trọng của đêm nay!

Lại lộ cái đầu lông xù ra ngoài tìm hiểu, Vương Miêu nhìn từng cái giá đi ngang qua, cậu đang cố gắng tìm

kiếm thứ mình cần.

“Bút trong nhà đều bị Vương Miêu làm hỏng hết rồi, hôm nay phải mua thêm một ít mới được, nếu không chờ khi cậu ấy trở về không tìm thấy bút nhất định sẽ kêu meo meo kháng nghị...”

Anh vừa lầu bầu vừa đi tới quầy văn phòng phẩm, ngay khi anh tới gần giá để các loại mực nước thì có một vật thể màu trắng từ trong túi anh xông ra ngoài, nhào tới mấy lọ mực trên kệ.

Sau một tiếng loảng xoảng, mọi người đang đi ngang quầy đều lập tức dừng lại, nhìn thấy một con mèo nhỏ lông trắng, có một chấm đen ở chóp đuôi.

Âu Dương Hạo Nhiên giơ tay ra, đang chuẩn bị lấy mực nước thì cứng người, đứng giữa tiếng thảo luận của một đám trẻ con.

Thấy nhiều người như vậy, Vương Miêu run lên, nhưng khi nghĩ tới chuyện Âu Dương Hạo Nhiên sẽ nhận ra mình, cậu hạ quyết tâm, ấn bàn chân nhỏ xuống nền gạch, đi mấy bước, lập tức để lại mấy dấu hoa mai rất đáng yêu.

Dưới con mắt vây xem của mọi người, Vương Miêu giơ bàn chân nhỏ lên, một ngang, hai ngang, kéo xuống...

Những chuyện này xảy ra cực nhanh, ngay khi Âu Dương Hạo Nhiên định bước tới ôm bé mèo lên thì nhân viên trực ban đã hay tin chạy tới.

“Sao lại thế này? Không được mang súng vật vào siêu thị, tiên sinh, có rất nhiều bình mực nước bị làm vỡ, phiền ngài theo tôi tới văn phòng một chuyến!”

Đối mặt với chất vấn của nhân viên trực ban, Âu Dương Hạo Nhiên không nói được gì. Điều duy nhất anh có thể làm là xách Vương Miêu đang vọng tưởng vẽ thêm một gạch ngang trên đất.

“Meo —” Vương Miêu bắt mãi kêu to, do cậu rất đáng yêu, nên có nhiều đứa nhỏ không đành bỏ đi mà theo Âu Dương Hạo Nhiên tới trước văn phòng, đứng chen trước cửa nghe ngóng.

Vương Miêu lo lắng, nhích tới nhích lui trong túi Âu Dương Hạo Nhiên, nào ngờ lại bị anh đưa tay đè lại. Đồng thời, anh cũng từ chối yêu cầu muốn xem bé mèo trong túi anh của mọi người. Cuối cùng, Âu Dương Hạo Nhiên phải mua hết đồng mực bị vỡ và chịu phạt một ngàn đồng do mang súng vật vào siêu thị thì mọi chuyện mới kết thúc.

Lúc rời khỏi siêu thị, phía sau vẫn có người bàn tán. Hiện tại, Vương Miêu nằm yên trong túi không dám cựa quậy gì, bởi vì ban nãy nghe anh nói chuyện với nhân viên trực ban, cậu có thể hiểu ra là mình đã mang phiền phức tới cho anh rồi.

Âu Dương Hạo Nhiên trầm mặc bước đi. Qua một hồi, anh đưa tay vào trong túi vuốt vuốt đầu Vương Miêu, đó là một kiểu vuốt ve khiến người ta phải an tâm. Vương Miêu nhịn không được, dùng đầu cọ cọ lên tay anh, khẽ phát ra mấy tiếng ô ô.

Rời khỏi siêu thị ấm áp, bên ngoài lạnh vô cùng. Âu Dương Hạo Nhiên không vội về nhà mà lại tới cửa hàng bán thức uống nóng ở phụ cận.

Trong căn tiệm ấy chỉ bày mấy bộ bàn ghế, do thời tiết vẫn còn khá lạnh, thành ra bên trong không có khách. Âu Dương Hạo Nhiên ngồi vào một vị trí xa nhất, rồi ôm Vương Miêu còn đang ủ rũ lên đùi mình.

Mực nước dính trên chân Vương Miêu còn chưa khô hẳn, vừa chạm vào quần anh đã để lại mấy dấu ấn hoa mai nhàn nhạt, rất đáng yêu... Thấy dấu chân mình, cậu lui lui bàn chân, nhưng có lui thế nào thì đệm thịt bé nhỏ cũng vẫn chạm xuống, cuối cùng, cậu chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Hạo Nhiên, cầu giúp đỡ.

Âu Dương Hạo Nhiên ôm cậu lên, hôn lên cái mũi hồng hồng, “Được rồi, dù sao thì cũng đã bán hết túi rồi, như vậy cứ để quần cũng bán theo đi!”

Vương Miêu đứng trên đùi Âu Dương Hạo Nhiên, nghe lời, cong chân ngồi xuống.

“Đừng buồn, là do ta dẫn mi tới đó, bất kể là xuất phát từ nguyên do gì, chuyện khi này ta cũng không trách mi đâu!” Âu Dương Hạo Nhiên vỗ vỗ đầu Vương Miêu rồi rót một ít trà hoa quả còn ấm ấm vào lòng bàn tay mình, “Muốn uống không?”

Âu Dương không biết mèo có thích uống trà hoa quả hay không, nhưng khi nhìn thấy Vương Miêu vươn đầu lưỡi non nớt ra liếm chất lỏng trên tay mình, anh nở một nụ cười đã biến mất trong mấy ngày qua.

Mở gói chân giò ra, Âu Dương Hạo Nhiên cẩn thận lấy ra một ít thịt dứt cho Vương Miêu ăn, từ xa nhìn lại, một người một mèo, hạnh phúc giống như trong tranh vẽ.

“Có đôi lúc ta thấy mình rất mâu thuẫn, ta cảm thấy Vương Miêu sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây, cho nên giờ ta tới đây ngồi nói không chừng có thể gặp được cậu ấy. Nhưng sau đó, ta lại cảm thấy, biết đâu chừng cậu ấy sẽ về nhà, cho nên ta lại cảm thấy có lẽ ta nên chạy nhanh về nhà xem thế nào!” ()

Vương Miêu vừa ăn ngon lành, vừa lẳng lặng nghe anh nói.

“Gần đây, ta thật hận không thể phân mình ra làm hai!”

“Meo meo — ô ô —” *Không thể tiếp tục vậy được...* Vương Miêu cọ cọ đầu, liếm liếm tay anh an ủi. Khuya nay, nhất định cậu phải nghĩ cách mới được.

Về tới nhà, Âu Dương Hạo Nhiên mở máy tính lên rồi vào mấy diễn đàn xem có ai để lại tin tức của Vương Miêu hay không. Mấy ngày qua anh tìm được một người vẽ lại chân dung của Vương Miêu, vẽ rất giống, vì thế anh đã tìm người dán thông báo, vừa ở bên ngoài, vừa cả trên mạng.

“Đây chính là Vương Miêu đấy!” Âu Dương Hạo Nhiên chỉ cậu trai mi thanh mục tú trên màn hình, “Đáng yêu lắm phải không?”

“Meo meo!” *Đúng.*

Không có tin tức, không có chút tin tức nào cả! Nhưng lại có rất nhiều comment an ủi anh, tiếc là như vậy cũng chẳng giúp ích được gì.

Vừa tắt máy tính, điện thoại trong nhà lại vang lên. Trong gian phòng ngủ vắng lặng, tiếng chuông nghe lớn vô cùng khiến Vương Miêu đang buồn ngủ cũng phải tỉnh táo lại.

“Alo, ờ, vẫn chưa tìm được!”

“Không cần tới đâu, tôi không sao!”

“Tiểu Thi... Cậu không cần phải như vậy...”

“Được rồi, gọi cậu là Đông Vũ!”

“Cậu ngủ sớm đi, mai còn phải đi học nữa đấy!”

“Ừm, tạm biệt!”

Hai tai Vương Miêu vểnh tới vểnh lui, mãi cho tới khi nghe anh nói câu tạm biệt với người nọ cậu mới ngáp một cái, vươn vai làm bộ như vừa tỉnh giấc.

“Xin lỗi, đã đánh thức mi rồi!” Âu Dương Hạo Nhiên cho máy tính vào ngăn tủ ở đầu giường, rồi đứng dậy uống hai ly rượu đỏ Thi Đông Vũ tặng anh. Trước nay Vương Miêu chưa từng thấy anh uống rượu vội vàng như vậy, trong trí nhớ của cậu, cho dù có uống nước lã, anh cũng sẽ tạo nhã hớp từng chút một.

Tửu lượng của Âu Dương Hạo Nhiên cũng không cao lắm, uống hai ly rượu thật to xong đã ngủ mất. Hơi thở anh phả ra mùi rượu khiến Vương Miêu ngửi thấy choáng váng, vội vàng nhảy xuống giường.

Trên bàn ăn ở phòng khách là mấy món anh vừa mua ở siêu thị về, trong đó có mấy lọ mực chưa rơi vỡ và mấy gói chân giò hun khói. Vương Miêu nhảy khễ lên ghế, rồi lại từ ghế nhảy lên bàn, dùng miệng kéo một lọ mực ra khỏi túi.

Ngoạm lấy lọ mực, Vương Miêu nhảy khỏi bàn ăn, rồi lại nhảy lên bàn trà bên sofa, trên đó có một tờ giấy trắng, dùng cho Vương Miêu vẽ tranh.

Ấn công tắc đèn bàn, tức thì, ngọn đèn màu cam sáng rực lên. Vương Miêu vươn hai chân trước câu chặt thân bình, sau đó nghiêng đầu, dùng răng xoay nắp ngược chiều kim đồng hồ. Đại khái là cách mở mấy cái nắp của con người đều giống nhau, cũng như thuốc trị thương, hộp kẹo đường, lọ mực trước đây Âu Dương cho cậu đều phải mở ra như vậy.

Có lẽ là do nắp bình bị mở ra mạnh quá, mực bắn ra ngoài, khiến Vương Miêu phải ăn một miếng nho nhỏ.

“Khụ khụ khụ! Meo ô meo ô meo ô!” *Mùi vị quái gì đây? Đáng sợ quá!*

Cậu chạy một hơi vào phòng tắm, dùng móng vuốt đẩy vòi nước ra, kê đầu vào hộp một ngum nhỏ, nhỏ ra ngoài, lặp lại nhiều lần, mùi vị khó chịu trong miệng mới nhạt đi một ít.

Thất bại là mẹ thành công, dù Vương Miêu chưa từng đi học, nhưng lúc biến thành người cậu cũng đã hiểu được đạo lý cơ bản đó. Cho nên tuy là hiện tại cậu chưa thấy có vất vả gì, nhưng cậu vẫn cảm thấy nên chuẩn bị sẵn tinh thần.

Sáng hôm sau, Âu Dương Hạo Nhiên bị một mùi kỳ quái làm tỉnh giấc. Anh nhắm mắt lại, ý thức còn đang mơ mơ màng màng, cái mùi trong phòng nghe giống như mùi mực nước Vương Miêu luyện chữ trước đây...

Mà khoan đã... Mực nước... Mực nước...

Âu Dương Hạo Nhiên mở to mắt ra, lập tức trông thấy một con mèo nhỏ mặt mày đen ngòm đang ngồi bên cạnh mình, phía sau đều là chữ.

Mới đầu là xiêu xiêu vẹo vẹo, chỗ đậm chỗ nhạt, nhưng dần dần đã có thể phân biệt được đó là chữ gì. Từ vách tường tới gần tủ, thậm chí trên ra giường, tất cả đều được viết đầy hai chữ: **Vương Miêu.** ()

Vương Miêu thấy Âu Dương Hạo Nhiên ngây người nhìn kiệt tác khắp phòng của mình, cậu vội vàng nhảy vào lòng anh, chỉ chỉ bàn chân đen thùi ra bốn phía, sau đó chỉ chỉ chính mình, kêu: “Meo meo, meo meo!”

Âu Dương Hạo Nhiên như hiểu ra gì đó, rồi lại như không hiểu gì.

Vương Miêu sốt ruột, vội vàng dùng đệm thịt nho nhỏ vẽ vòng tròn quanh dấu răng cậu để lại trên ngực anh lần đó.

Động tác thân mật như vậy, rất giống với cậu trai trước đây lúc nào cũng gây rắc rối, nhưng lại khiến anh hiểu được thế nào là yêu.

“Mi... mi là... Vương Miêu...” Âu Dương Hạo Nhiên dùng ngữ khí khẳng định, tuy là anh không biết sao mình lại kết luận như vậy, nhưng từ lúc nhìn thấy tiểu bạch miêu, anh đã cảm thấy trên thân con mèo ấy có gì đó không ngừng hấp dẫn anh.

“Kêu một tiếng, tức là phải!”

Vương Miêu kêu một tiếng.

“Thứ nhất, cậu thích tôi; thứ hai, cậu thích tôi; thứ ba, cậu thích tôi!”

Vương Miêu liên tục gật đầu ba cái.

“Mi... Sao lại... Vương Miêu! Vương Miêu!” Một người đàn ông trưởng thành như anh mà lại không nói nên lời, đột nhiên anh không biết phải ôm hay nâng bé mèo lên đây nữa, anh mang cậu tới khoảng ra giường khá sạch sẽ, cẩn thận ôm cậu vào lòng.

Nghे tiếng tim anh đập thật nhanh, Vương Miêu cảm thấy thật hạnh phúc.

Qua một hồi lâu, Âu Dương mới bình tĩnh, anh không hỏi gì mà gọi điện thoại báo nghỉ với thư ký, rồi ôm Vương Miêu vào phòng tắm.

Cả bồn nước đều thành màu đen, Vương Miêu mệt mỏi suốt cả buổi tối giờ đang ngủ dưới bàn tay lau rửa nhẹ nhàng cho cậu.

Trong mơ thấy gì cậu cũng không rõ, nhưng có thể trở về bên cạnh người mà mình yêu, cảm giác thật an toàn, thật an toàn. Mãi tới khi có tiếng máy sấy vang lên Vương Miêu mới mở to mắt ra.

Âu Dương Hạo Nhiên đang nhìn cậu bằng ánh mắt dịu dàng, dù một tay đang cầm máy sấy nhưng anh cũng rất anh tuấn, nếu giờ Vương Miêu còn là người, chắc chắn cậu sẽ đổ mặt.

“Trước đây, tôi vẫn cho rằng tiểu bạch miêu là một cô bé nha!” Dứt lời, anh lật hai chân Vương Miêu ra nhìn: “Nếu phát hiện sớm một chút thì tốt rồi...”

Bị nhìn như thế, Vương Miêu cuống quýt co hai chân về, định lật người qua, nào ngờ lại bị Âu Dương Hạo Nhiên giữ chặt, không thể nhúc nhích gì được.

“Đã bị tôi xem hết từ lâu rồi, giờ em còn thẹn thùng gì nữa chứ!” Âu Dương ôm Vương Miêu vào lòng, mềm mại thật, anh trêu ghẹo: “Biến thành mèo cũng được lắm, lông trên người mềm mềm, sờ rất êm tay!” ()

Vương Miêu kêu ngoào ồ mấy tiếng rồi cắn cổ tay Âu Dương Hạo Nhiên, để lại mấy dấu răng nho nhỏ.

24. Chương 8-2: Trung

Lên mạng gỡ bỏ thông báo tìm người, cũng gọi điện cho mấy người bạn báo tin, xong, anh gọi điện kêu người mang một đĩa sườn, một đĩa trứng chiên, gỏi thịt gà tối, định vỗ béo cho bé mèo gầy trơ xương do phải chịu đói hai ngày qua.

Vương Miêu ăn no bụng lại ngồi trên đùi Âu Dương xem phim hoạt hình, đó là bộ phim hoạt hình mà cậu thích nhất, nói về tương lai tốt đẹp.

Mèo vốn có cách rửa mặt riêng của mình, nhưng Âu Dương lại xem cậu như người, chờ cậu ăn cơm xong, anh lấy chiếc khăn nhỏ ra lau mặt cho cậu, lau tới Vương Miêu kêu ô ô ngao ngao.

“Được rồi, giờ thì mau kể cho tôi hiểu, rốt cuộc thì em đã gặp phải chuyện gì!”

Âu Dương Hạo Nhiên đặt Vương Miêu lên đùi mình, chỉnh sang kênh âm nhạc, tiếng nhạc êm ả vang ra, tỏa khắp gian phòng.

Vương Miêu ợ lên một tiếng rồi nằm sấp trên bụng Âu Dương, gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Bỗng cậu ngáp một cái... *Sao lại thấy mệt mới quá vậy?*

Âu Dương xoa xoa lỗ tai nhỏ xinh của cậu, “Rốt cuộc thì em là người, hay là mèo? Nếu là trước thì kêu một tiếng, sau thì kêu hai tiếng!”

“Meo meo — Meo meo —”

Âu Dương hiểu rõ, hỏi tiếp: “Nói cách khác, em từ mèo biến thành người, giờ biến lại thành mèo! Đúng kêu một tiếng, sai kêu hai tiếng!”

“Meo meo!” Vương Miêu chuyển bốn chân ngắn qua, đổi tư thế.

Âu Dương Hạo Nhiên vuốt ve lớp lông trên lưng cậu, rồi ấn điện thoại. Phải mất nhiều tiếng chuông mới có người tiếp điện thoại, Âu Dương Hạo Nhiên nghe máy nhưng lại giống như mới vừa làm xong vận động kịch liệt gì đó, giờ còn đang thở hổn hển.

Âu Dương Hạo Nhiên nghe thấy một giọng nam khác đang rên khe khẽ phía đầu dây bên kia liền biết em trai mình đang cố gắng cày cấy, nhưng giờ đang có chuyện khẩn cấp, liên quan tới hạnh phúc nửa đời sau của anh nha.

“Lần trước chú có nói với anh, bảo có nguồn điện dẫn từ ngoài vào đốt cháy mạch điện của quyển sách đó?” ()

Âu Dương Hạ Hoa ở bên kia bình ổn giọng nói của mình lại, đáp: “Đúng thật là như vậy, em đã mời chuyên gia tới xem rồi, họ cũng nghĩ như thế!”

Với cậu em trai suốt năm không thấy mặt này, Âu Dương rất tin tưởng.

“Như vậy, có khi nào là cơ thể người phóng điện không?”

Âu Dương Hạ Hoa suy nghĩ một hồi, đáp: “Anh ba, anh có thể lên baidu, google tìm thử, em là nhà biên tập chứ không phải nhà khoa học!”

Âu Dương liếc lên trần nhà một cái, đúng là một cậu em không đáng yêu chút nào! Treo máy, Vương Miêu đã nằm ngủ trên bụng anh. Giờ trông cậu rất nhỏ, chỉ cần anh dùng cả hai bàn tay là có thể bao trùm cậu lại, lúc ngủ cậu cũng không có chút phòng bị nào, thật khiến người ta muốn hung hăng bắt nạt một phen.

Vẫn duy trì tư thế đó, Âu Dương với lấy chiếc laptop trên bàn trà, bắt đầu lên mạng tìm kiếm đáp án của mình, hơn nữa còn gọi điện thoại cho người thân ở nước ngoài, nhờ tìm bác sĩ nổi tiếng giải thích vấn đề của anh.

Người thân của anh cũng được xem là một người quyền cao chức trọng bên ấy, cho nên chỉ chút chuyện anh nhờ cũng không đáng là gì. Mới đó, Âu Dương đã có được đáp án – Vương Miêu tự mình phát điện, đốt chất dây dẫn trong quyển sách nọ.

Tuy là trong cơ thể người có điện, nhưng không thể trong một lúc phát ra nhiều như thế. Có phát ra, tức có thu vào, Âu Dương cảm thấy anh nên bắt đầu từ chỗ này mới được.

Thấy Âu Dương như đang suy nghĩ gì đó, Vương Miêu vừa tỉnh ngủ liền lo lắng gơ móng vuốt cào cào lên tay anh: *Âu Dương, làm sao vậy?*

“Không sao cả!” Âu Dương vuốt vuốt lông trên người cậu, “Khát sao? Em có muốn uống nước không?”

Vương Miêu vỗ vỗ bụng mình, tỏ vẻ không ăn uống gì nổi nữa.

Âu Dương nhìn Vương Miêu thật lâu, đột nhiên kê trán lên cái đầu nhỏ nhắn của cậu, “Vương Miêu... có thể tìm được em... đúng là quá tốt...”

Chiều hôm đó, Âu Dương dẫn Vương Miêu tới khu mua sắm mua rất nhiều đồ dùng cho mèo, anh cẩn thận lựa chọn, từ lược chải lông cho cậu, đến chiếc nôi ngủ thoải mái, tất cả anh đều so sánh kỹ càng mới mua loại tốt nhất, thoải mái nhất cho cậu.

Đồng thời, anh cũng mời người tới bố trí lại căn nhà của mình một lần. Trên tường, anh cho đóng thêm mấy tấm gỗ để Vương Miêu tiện leo trèo xung quanh, săn tìm chỗ nghỉ ngơi. Đến tối, anh đặt chiếc nôi mới mua bên giường, Vương Miêu nằm một hồi thấy không thoải mái, tiếp tục chui vào ổ chăn của anh.

Sau khi biến trở về hình dạng mèo, tập quán sinh lý của cậu không đảo lộn như trước nữa, cậu vẫn theo đồng hồ báo thức của con người. Cả ngày bận rộn, đến tối vừa nằm xuống cậu đã ngủ say, cho tới nửa đêm, cậu đột nhiên cảm thấy thân thể dưới chăn nhúc nhích, nhúc nhích.

Trong bóng đêm, Vương Miêu mở to hai mắt, nhìn ổ chăn cách mình không xa, bên trong có gì đó đang cựa quậy, còn có tiếng người rên khe khẽ, dường như đang gọi Vương Miêu...

Vương Miêu dựng tai lên, đôi mắt vẫn duy trì ở trạng thái bán mở.

Một lát sau, thứ nhúc nhích trong chăn mới dừng lại, kế đó là một mùi vị quen thuộc lan ra khắp phòng. Vương Miêu biết đó là gì, cả người cậu co lại.

Chăn bị xốc lên, Vương Miêu lập tức nhắm mắt lại. Nghe tiếng Âu Dương xuống giường, tiếng nước trong WC, sau đó anh lại như chưa xảy ra chuyện gì, nằm trở lên giường, hơi thở dần dần bình ổn lại.

Vương Miêu không ngủ được, vừa rồi Âu Dương đang làm gì? Cho dù hiện tại cậu có biến thành mèo, cậu cũng hiểu rất rõ. Hơn nữa, anh còn gọi tên cậu... Nhưng... Nhưng cậu...

Vương Miêu mở bàn chân nhỏ bé ra, một hồi như sức nhớ gì đó, cậu nhảy xuống giường. Đệm thịt nhỏ phát huy tác dụng, cậu chạm đất thật khẽ, không phát ra một tiếng động nào.

Chạy thẳng tới WC, để cậu tiện mở đèn anh còn bố trí một cái công tắc gần mặt đất rồi đặt cạnh đó một cái gương nhỏ. Vương Miêu giơ chân giẫm lên công tắc một cái, ngọn đèn ảm áp chiếu xuống, cậu xoay người quay lưng về phía gương, rồi từ từ vênh đuôi lên.

Tiểu cục hoa thật nhỏ... Vương Miêu ủ rũ, nhỏ như vậy, vốn không thể làm chuyện thân mật với Âu Dương được. Cậu thất thiếu trở về phòng, thấy đèn ở đầu giường sáng còn Âu Dương thì đang tìm kiếm xung quanh, cậu lập tức nhảy lên giường, cũng cũng lên ngực anh, “Meo ô —”

Tức thì, Âu Dương nở một nụ cười trên gương mặt đầy mệt mỏi: “Vương Miêu, đi WC bên trong là được rồi, chạy ra ngoài lạnh lắm! Em sợ làm tôi thức giấc sao?”

Vương Miêu chống hai chân trước lên ngực anh, đứng dậy, vươn đầu lưỡi liếm liếm cằm anh, rồi lại cuộn tròn, nằm rúc trong lòng anh.

Âu Dương, vừa rồi tôi đã đưa ra một quyết định, Vương Miêu của anh, nhất định sẽ trở lại.

Âu Dương Quân lại đi Châu Âu, do đã tìm được Vương Miêu nên Âu Dương Hạo Nhiên tiếp tục quay về cuộc sống tăng ca như trước đây. Nghe nói từ sau khi đưa em bà con trở về nhà, quản lý Âu Dương sa sút hẳn. Tuy nhiên, dạo này quản lý của bọn họ đã lấy lại tinh thần, chuyện gì cũng đều cố gắng làm, hơn nữa trong văn phòng còn có thêm một con mèo nhỏ, một tắc cũng không rời khỏi người anh.

Quản lý của bọn họ thích nuôi động vật nhỏ như thế, quả là một người rất có lòng nhân ái. Tiếc là nghe nói dường như anh là gay, đúng là khiến đám con gái thương tâm muốn chết. ()

Thư ký Trương cầm bản báo cáo khu chung cư Thủy Lam đi tới, đẩy cửa phòng làm việc của Âu Dương ra.

Vương Miêu đang ngồi trên salon xem sách tranh thì thấy cô tới, kêu lên một tiếng thân thiết. Thư ký Trương đặt bản báo cáo xuống xong vẫn đứng cạnh salon nhìn Vương Miêu, mãi không chịu đi.

Mắt này, môi này, dáng vẻ này, nhìn giống ai đó quá.

“Tiểu Trương, cô đã xác nhận với nhân viên quản lý ở đó là vào tháng mười hai năm ngoái, trong khu từng có một lần mất điện, nguyên do là hộp điện cao thế chạm mạch?”

“Đúng vậy! Nhân viên quản lý ở đó nói là do người trực ban hôm đó tới kiểm tra quên đóng hộp điện lại, có lẽ là có con vật nào đó chui vào gây chạm mạch. Nhưng sự cố đó được giải quyết rất nhanh chóng, với lại đang là đêm khuya, cho nên không ai phát hiện cả!”

“Con vật nào đó?” Âu Dương liếc Vương Miêu một cái.

Trên salon, Vương Miêu cũng vểnh tai lên nghe.

“Đúng vậy, chắc là có con vật nào đó cảm thấy lạnh, nên chui vào hộp điện trốn!” Thư ký Trương đáp.

Vương Miêu lập tức giả vờ như không biết gì cả, nhìn chăm chăm tập tranh.

Thư ký Trương đi rồi, Âu Dương Hạo Nhiên lập tức tới bên salon, ngồi xuống, giống như muốn nói chuyện nghiêm túc với cậu.

Vương Miêu tiếp tục giả vờ.

“Vương Miêu, là em bị điện giật phải không?”

Vương Miêu quay đầu lại, ra vẻ ngây thơ, đơn thuần.

“Là vì điện giật nên mới biến thành người? Phải, kêu một tiếng, không phải, kêu hai tiếng!”

Vương Miêu há miệng, kêu khẽ một tiếng, “Meo meo ô!” Sau đó nhìn anh, kêu, “Meo meo ô!”

Âu Dương nhìn cậu mấy giây, sau đó sờ sờ đầu cậu, “Điện cao thế rất nguy hiểm, tỷ lệ hại chết người rất cao, cuối cùng chỉ còn lại một thi thể cháy đen. Thi thể đó sẽ rã ra, gió thổi tới sẽ bay mất!”

Vương Miêu run kên, đuôi dựng thẳng.

Âu Dương cười, ôm cậu vào lòng, hôn nhẹ lên chóp mũi cậu, “Đừng sợ, chỉ cần đừng chạm vào nó là được rồi, em phải ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, có biết không...”

Vừa đen vừa rã, gió thổi tới sẽ bay mất không còn gì, thật là đáng sợ. Nhưng, nếu không thể biến thành người, Âu Dương sẽ rất cô đơn. Giờ cậu biến thành mèo, không thể làm gì cho anh cả, chỉ có thể mang phiền phức tới mà thôi. Với lại, nếu cứ ở cạnh anh như thế, tuổi thọ của loài mèo ngắn hơn con người rất nhiều...

Từ hôm đó trở đi, Âu Dương lại càng quản chặt Vương Miêu. Tối ngủ, anh khóa hết cửa sổ trong nhà lại, ban ngày cũng mang cậu theo kè kè bên người, lúc làm việc thì khóa chặt cửa phòng làm việc lại, còn tùy thời kiểm tra xem Vương Miêu có ở cạnh mình không.

Có một cảm giác giống như cảm tù, một người một mèo đều hiểu nhưng không ai nói ra.

Tối thứ năm hôm ấy, Âu Dương Hạo Nhiên tăng ca tới gần hai giờ sáng. Từ lúc Vương Miêu trở về cạnh anh, bất kể trễ thế nào anh đều phải về nhà, hôm đó, lúc về đến nhà đã gần ba giờ sáng.

Trong mấy ngày qua, ban ngày Vương Miêu vẫn luôn ngủ dưỡng sức trên salon, đến đêm, cậu sẽ đi quanh nhà xem có tìm được nơi nào chạy ra ngoài không. Nhưng cậu nghiên cứu mấy hôm cũng không tìm thấy cửa sổ nào khóa không cẩn thận. Đêm nay trăng tỏ, chiếu sáng cảnh vật bên ngoài. Vương Miêu nhảy tới bên cửa sổ nhìn nhìn, giơ móng vuốt đẩy lên, lập tức để lộ ra một cái khe.

Có thể ra ngoài rồi! Vương Miêu quay đầu lại nhìn Âu Dương Hạo Nhiên đang nằm trên giường rồi nhìn khe hở cậu vừa kéo ra, sau đó lại quay đầu qua nhìn Âu Dương Hạo Nhiên, lòng cậu run lên.

Ánh trăng ngoài cửa sổ kéo dài chiếc bóng nho nhỏ của cậu, cậu đi tới bên giường, chần chừ, do dự, cuối cùng đứng yên tại đó.

Vương Miêu không dám nhảy lên giường tạm biệt Âu Dương Hạo Nhiên, cậu đành phải ngẩng đầu lên. Nhưng giường rất cao, cậu chỉ có thể nhìn thấy non nửa gương mặt của anh thôi.

Cám ơn anh, Âu Dương! Còn nữa, tôi yêu anh, cho nên tôi muốn biến thành người như anh, một con người

chân chính.

Cửa sổ sát đất bị đẩy ra, gió bên ngoài rất lạnh, bốn phía đều im ắng. Lần này ra ngoài Vương Miêu không quên khép cửa lại, chờ khi cánh cửa đã trở về như cũ, cậu mới nhảy từ ban công xuống điều hòa, rồi nhảy từ từ xuống từng tầng lầu một.

Trong khu, suốt hai mươi bốn giờ đều có bảo vệ trực ban. Vương Miêu đứng nhìn một hồi, thấy có ánh đèn chiếu tới, cậu vội vàng chui vào trong bụi cỏ, chờ tiếng chân đi mất hút mới chạy tới bụi cây ở đối diện.

Cậu nhớ là hộp điện cao thế nằm ở gần phòng an ninh, đi theo hướng hàng cây là có thể nhìn thấy cái hộp màu lam ấy.

Vương Miêu quay đầu lại, nhìn về phía phòng Âu Dương, lần này cậu sợ tới nỗi lòng dựng đứng lên, vì phòng Âu Dương đã sáng đèn.

Không thể để chậm trễ được! Vương Miêu chạy thật nhanh. Lần này, hộp điện đó không khép hờ như lần trước mà đã bị đóng chặt. Vương Miêu vội vàng giơ móng vuốt ra, ghim vào khe hở, ý đồ cạy nó ra. Nhưng cửa khép quá chặt, Vương Miêu kéo ề cả móng mới nới ra được một chút. ()

Meo meo! Vương Miêu cố kéo thật mạnh, tức thì, cửa kêu két một tiếng, mở ra. Cậu phản ứng nhanh, nhảy ngay vào trong bụi cỏ.

Vừa tiếp xúc với mặt đất, Vương Miêu lập tức trụ vững bốn chân, nhếch mõng lên, cúi người xuống, đôi mắt sáng lờ lờ nhìn quanh xem bảo vệ có nghe thấy tiếng động ban nãy hay không. Chờ chắc chắn là không có ai nghe thấy Vương Miêu mới hít một hơi thật sâu, chui ra khỏi bụi cỏ.

Trong hộp điện có mấy ngọn đèn nho nhỏ, mấy cuộn điện nối lại với nhau, vẫn giống như cái lần mà Vương Miêu chui vào trong đó sưởi ấm đã nhìn thấy.

Khi đó, cậu đang dùng móng vuốt chải lông, lúc xoay người không cẩn thận chạm vào một sợi dây bên trong, luồng điện cực mạnh chạy qua người cậu, đau tới nỗi cậu lập tức ngất đi. Đến khi tỉnh lại, cậu đã thành người.

Vương Miêu giơ móng vuốt lên, dùng đầu lưỡi liếm liếm. Cái cảm giác đau đớn ấy, chốc nữa cậu còn phải trải qua một lần. Nhắm mắt lại thì tốt rồi, ráng chịu đau một chút là có thể biến thành người, nếu như sau này lại biến trở về kiếp mèo, vậy cậu còn phải tiếp tục nếm trải cảm giác đau đớn này nữa... Cho nên... Giờ cậu phải nhanh thích ứng một chút mới được.

Âu Dương Hạo Nhiên đang mơ mơ màng màng, anh cảm thấy mình đã quên làm một chuyện rất quan trọng. Đầu anh rất nặng, cảm giác tim đập liên hồi cũng không ngừng dâng lên.

Đưa tay sờ sờ trên giường, nơi mà Vương Miêu nằm ngủ giờ trống trơn.

“Vương Miêu...” Âu Dương kêu lên một tiếng khàn khàn, anh không biết là mình đã ngủ khi nào, trong phòng vắng lặng, không có tiếng mèo kêu như trước đây nữa.

Bất chợt, Âu Dương Hạo Nhiên vọt xuống giường, chạy nhanh tới bên cửa sổ ban công, kéo lên. Trong đêm tối, gió lạnh lùa vào, thổi lên người Âu Dương chỉ đang mặc một bộ đồ ngủ. Hiện tại, anh không còn thấy buồn ngủ nữa.

Anh hoảng hốt, chạy nhanh xuống thang lầu, đôi chân trần giẫm lên con đường mà trước đây anh vẫn đi bằng giày da. Từ đằng xa, anh đã trông thấy cửa hộp điện cao thế bị mở ra, ở đó, có một con mèo nhỏ vô cùng quen thuộc.

“Vương Miêu —” Tiếng gọi của Âu Dương như phá vỡ không trung.

Vương Miêu đang đưa móng vuốt tới bên dây điện nhưng không thấy giật. Khi nghe thấy tiếng gọi khàn khàn của Âu Dương, cậu sợ run lên, *bị phát hiện rồi!*

Vương Miêu không dám quay đầu lại phía anh, cậu nhìn đồng dây điện bên trong, dùng răng nanh bén nhọn cắn xuống một cái.

Đây là lần đầu tiên Âu Dương cảm thấy mình chạy quá chậm, chỉ còn mấy bước nữa... anh chợt thấy một tia sáng lóe lên, đèn đường hai bên phụt một tiếng, tắt ngấm hết cả.

Vương Miêu cảm giác được dòng điện cực mạnh ấy đang không ngừng chạy vào người cậu, cái cảm giác đau đớn ấy còn dữ dội hơn lần trước rất nhiều, cứ như cả người cậu đang tan ra, mắt toát sao kim, đầu run rẩy, mơ hồ...

Có thể biến thành người... Có thể... Một lần nữa biến thành người...

“Đồ ngốc!” Anh ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng vẫn phòng không được! Âu Dương Hạo Nhiên đỏ mắt, nhìn Vương Miêu bị điện giật đang không ngừng run rẩy, giờ nếu anh bước tới kéo cậu ra, nhất định hậu quả sẽ khó lường. <http://heobi>

25. Chương 8-3: Hạ

Sau đó, do mất điện mà mấy bảo vệ trong khu đã kéo tới và thấy cảnh này, lập tức la to.

Ngàn cân treo sợi tóc, trong thời khắc quan trọng, Âu Dương Hạo Nhiên kịp tỉnh táo lại, nhanh chóng bẻ một nhánh cây, đẩy Vương Miêu ra khỏi dây điện.

Một thân thể nhỏ nhỏ bị cháy đen văng ra ngoài, nằm trên đường không có một tiếng động nào.

“Sao lại như vậy!” Đội bảo an soi đèn pin xuống đất, rồi lại chiếu lên người Âu Dương, bọn họ đều biết người đàn ông này, “Âu Dương tiên sinh, xin hỏi, đã xảy ra chuyện gì?” (đả đảo trôm cấp)

Âu Dương như mất hết hồn phách, quỳ xuống đất ôm thân thể nhỏ nhỏ của Vương Miêu vào lòng, mèo con đã tắt thở.

Thấy anh như vậy, đội bảo vệ cũng không dám nói gì, đội trưởng của họ phản ứng nhanh, vội vàng nhấn điện thoại.

“Có một con mèo bị điện giật, tạo thành tổn thất, xin tính toán kỹ lưỡng rồi gửi giấy tờ cho tôi!”

Âu Dương Hạo Nhiên ngẩng đầu lên, dịu dàng ôm Vương Miêu đi về trước.

Anh lê từng bước một về nhà, bước từng bước rất chậm, đến nỗi bị đá đâm vào chân anh cũng không hay biết.

Ngồi xuống giường, anh khẽ đặt Vương Miêu lên chiếc gối cậu vẫn hay nằm, đắp chăn lại. Qua một lát sau, anh lại vén chăn lên, đưa ngón tay tới bên vị trí tim cậu, nhưng dường như thân thể Vương Miêu còn lạnh hơn ban nãy một ít.

Âu Dương không biết bác sĩ trong khu có xem bệnh cho thú cưng hay không, nhưng anh vẫn gọi nữ bác sĩ ấy tới. Trước lúc cô tới, anh đã chỉnh điều hòa lên cao nhất, sau đó nhét túi chườm nóng nào trong ngực Vương Miêu.

Lúc nữ bác sĩ tới nơi, dưới ánh nến, bà kinh ngạc phát hiện, bệnh nhân lần này không phải là thiếu niên trước kia mà là một con mèo bị cháy đen. Âu Dương Hạo Nhiên nhìn bà bằng ánh mắt kích động, nhưng sau khi khám cho nó xong, bà vẫn phải lấy làm tiếc mà nói với anh rằng, “E là con mèo này đã chết rồi.”

“Cái gì e là đã chết rồi?”

“Chết rồi chính là chết rồi!”

Âu Dương Hạo Nhiên ngồi phịch xuống ghế, xoa xoa trán mình, nói: “Ngại quá, là do tôi quá kích động!”

Một đêm này, dường như qua rất chậm.

Âu Dương Hạo Nhiên bày mấy bức tranh Vương Miêu vẽ trên đất, ban đầu tuy rất kỳ quái, khó hiểu, nhưng nếu nhìn kỹ, sắp xếp đúng trật tự, thì đó chính là câu chuyện về một con mèo nhỏ biến thành người.

Trước đây, anh xem không hiểu, đến lúc hiểu rõ, thì đã quá muộn rồi.

Thì ra ngay từ đầu, Vương Miêu đã cố gắng nói rõ sự thật với anh, tiếc là anh lại không để mắt.

Sắp nện chảy xuống, ngưng tụ thành một khối cứng rắn trên bức tranh. Lúc trời gần sáng, đèn trong nhà mới sáng lên.

Dường như trên giường có thứ gì đó nhúc nhích, Âu Dương Hạo Nhiên cứ ngỡ đó là ảo giác của mình, nhưng khi tiếng sột soạt trên giường ngày càng lớn, Âu Dương mới cảm thấy trái tim anh đang đập mạnh thêm lần nữa. Con mèo bé nhỏ không thấy đâu, thay vào đó là một khối to lớn trên giường, lại còn có hơi thở phập phồng lên xuống.

Âu Dương Hạo Nhiên cảm thấy mình đang nằm mơ, vì thế cố tình véo lên má mình một cái thật mạnh.

Đau nha!

Có lẽ vật trong chăn cũng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, nhúc nhích. Sau đó, anh trông thấy một đôi tai mèo từ từ chui ra khỏi ổ chăn, giật giật, tiếp nữa là cái đầu đen đen, thậm chí anh còn nghe thấy một tiếng ngáp nho nhỏ.

Vương Miêu cào cào mặt mình, chui ra khỏi chăn, dụi dụi mắt.

“Âu Âu... Tôi... đói bụng...”

Âu Dương Hạo Nhiên như ngừng thở, bước tới xoa xoa mặt, tay Vương Miêu, mềm, còn không đợi Vương Miêu kịp phục hồi tinh thần lại, anh đã cúi đầu cướp lấy đôi môi cậu. (đả đảo trôm cấp)

Khép lại, tách ra, khép lại, tách ra.

Mềm.

Tim Âu Dương đập thật mạnh, anh giơ tay lên định đánh vào mông Vương Miêu một cái, nhưng còn chưa đặt tay xuống, anh đã cảm giác được một vật mềm mềm, anh sờ sờ, tức thì, Vương Miêu trong lòng anh chấn động.

Đó là một cái đuôi màu trắng, phía cuối đuôi còn có một chấm đen.

Lỗ tai, lại thêm đuôi, hiện tại Âu Dương ngắc ngẩn hoàn toàn, người trước mặt anh chính là một con mèo hình người.

Vương Miêu bị nắm đuôi như bưng bình tĩnh, nhớ lại giây phút mình điên cuồng chạm vào dây điện. Dưới ánh mắt nóng rực của Âu Dương, cậu nở nụ cười.

“Âu Âu! Âu Âu!” Vương Miêu hưng phấn giơ hai tay trước mặt Âu Dương, *anh coi đi, coi đi, tôi thành công rồi này!*

Âu Dương xoa xoa đôi tai cậu, lại dùng ngón trỏ đảo quanh cái đuôi của cậu, miệng phát ra tiếng cười lạnh lùng.

Trong thoáng chốc, Vương Miêu cảm thấy cơ thể mình có gì đó là lạ, lại nhìn thấy vẻ mặt đang trầm xuống của Âu Dương, cậu tự giác lui về sau một chút, nhưng Âu Dương cũng rất tự nhiên tiến về trước một chút, cậu lui, anh tiến. Lui tới bên mép giường, không thể lui được nữa, Vương Miêu vội vàng bò xuống giường.

Nhưng mấy ngày qua cậu làm mèo, giờ chân vừa chạm đất đã thấy không quen, ngã lăn quay. Bấy giờ Âu Dương cũng đã nhanh chóng lao tới, chộp được cậu.

Ôm người đang trần trụi theo kiểu ôm công chúa, nhìn qua cái đuôi dựng thẳng của Vương Miêu, Âu Dương bước vào phòng tắm.

Lúc nhìn vào chiếc gương thật to, Vương Miêu xấu hổ tới thiếu chút nữa đã xù lông.

Một thiếu niên trắng ngần đang được hai bàn tay to ôm lấy, hai chân tách ra, một cái đuôi nhỏ dài vì e thẹn mà cuộn tròn, vểnh cao, trên đầu còn có hai lỗ tai trắng như tuyết, hai điểm đỏ non mềm hấp dẫn người trước ngực... còn có... giữa hai chân...

Tại sao... Giờ lại không biến thành con người hoàn toàn?

“Em có biết lúc tôi thấy em ngừng thở đã cảm thấy thế nào không? Nếu, tôi nói là nếu lỡ như... Em bị điện cao thế biến thành một đồng bột vụn màu đen, vậy tôi phải tính sao đây? Em đã ăn gan hùm rồi, dám bỏ một mình tôi lại! Là mèo thì sao? Ít ra chúng ta cũng được nhìn thấy nhau, có đúng không?”

Vương Miêu bị mắng tới không nói nên lời chỉ biết cúi thấp đầu. Một lát sau, Âu Dương hết giận mới nghe thấy người trong lòng khê nứt nẻ.

Đôi mắt ngập nước trong suốt.

Sau khi biến thành con người, sẽ có tình cảm kết tinh. Âu Dương Hạo Nhiên cúi đầu hôn khô từng giọt nước mắt của người thương.

26. Chương 9: Phiên Ngoại 1

Lúc Âu Dương Hạ Hoa vác mặt tới nhà đưa sách, Âu Dương Hạo Nhiên còn đang chọn mũ che khuất đôi tai cho Vương Miêu để tiện dẫn cậu ra ngoài.

Mũ hiệp sĩ, mũ người phát báo, mũ người đánh cá, mũ quân nhân, mũ lưỡi trai...

Không biết là Âu Dương Hạo Nhiên đã mua bao nhiêu kiểu, màu nào cũng có. Vương Miêu sống chết ôm chặt đôi tai nhỏ của mình, tỏ vẻ đánh chết cũng không thử nữa.

“Anh ba!” Âu Dương Hạ Hoa xoa nhẹ ấn đường, gọi khẽ một tiếng.

Nghe được tiếng của Âu Dương Hạ Hoa, cái đuôi đang nhúc nhích trong quần Vương Miêu lập tức dựng thẳng.

Âu Dương Hạo Nhiên vừa bình ổn cảm xúc của người yêu vừa xoa xoa cái đuôi cuộn tròn của cậu, rồi vỗ lên mông cậu một cái, nói: “Mau chào anh tư đi!”

Vương Miêu chớp chớp mắt, khẽ kêu một tiếng, “Anh...”

Âu Dương Hạ Hoa sực nhớ tới cái người ở nhà mình, sao hắn ta không có bản mặt dịu dàng như thế cơ chứ!

Âu Dương Hạo Nhiên đón lấy mớ sách cậu em đưa tới, sau đó bày ra một tư thế mời, “Sắc trời cũng không còn sớm, chắc em dẫu ở nhà chờ sốt ruột lắm rồi phải không? Gần đây có thường xuyên xoa xương cổ cho người ta không vậy? Đi thông thả, không tiễn!”

Cánh cửa đóng sầm lại, Âu Dương Hạ Hoa đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi.

Bỏ đi, sách đó anh đã cho in hai bộ rồi, về nhà sẽ có chuyện vui đây!

Đuối cậu em đi xong, mắt Âu Dương lóe sáng, cười cười với Vương Miêu đang ngồi trên salon, “Miêu Miêu, em lại đây, tới giờ luyện nói rồi nha!”

Cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh thử mĩ, Vương Miêu vui vẻ vô cùng. Cậu chạy nhanh tới bên cạnh Âu Dương Hạo Nhiên, ngồi ngay ngắn, cứ như một đứa học trò ngoan ngoãn, nghe lời.

Âu Dương lấy quyển sách biết nói chuyện cậu em mới đưa tới ra, thật ra trước đây Vương Miêu đã có quyển này rồi, nhưng sau lại bị dòng điện trên người cậu phóng ra đốt trụi. Tuy nhiên, lần này sách có chút “thay đổi”.

Âu Dương Hạo Nhiên cầm sách, vênh đuôi sói, quyển sách ấy có tựa là “Vương Tử Và Hiệp Sĩ”. Ừm, được lắm, thật đáng mong chờ.

“Khụ!” Âu Dương Hạo Nhiên háng giọng, mở trang thứ nhất.

Vương Miêu nghiêng đầu qua nhìn, khi thấy người trong sách, lập tức hét lớn, “Đây là tôi!”

Đương nhiên là cưng rồi! Mấy bức hình trong quyển sách này là do anh đích thân tìm cậu em “yêu dấu” mô phỏng theo hình dáng cậu để làm mà - Âu Dương Hạo Nhiên thầm đắc ý trong lòng. (miêu tâm nắn trắc)

Vương Miêu lại hô toáng lên, “Đây là Âu Âu!”

Vương tử đội vương miện, mặc trang phục màu xanh thẫm là Vương Miêu; Hiệp sĩ cưỡi ngựa trắng, dắt kiếm bên hông là Âu Dương Hạo Nhiên.

Gì thế? Đây không phải là câu chuyện của công chúa và hiệp sĩ sao? Sao lại thành vương tử là hiệp sĩ vậy?

Đương nhiên, đó là vì Âu Dương Hạo Nhiên đã tính toán xong xuôi.

“Hôm nay chúng ta sẽ vừa học vừa chơi trò chơi, bắt chước theo toàn bộ cảnh trong sách, vừa học vừa làm, có biết không?” Âu Dương Hạo Nhiên còn cố ý nhấn mạnh từ “Làm” hơn một chút.

Vương Miêu tỏ vẻ thích thú, lập tức ngoan ngoãn gật đầu, “Được!”

“Chờ cho tới khi học xong cái này, chúng ta mới dạy tiếp, có được không?”

Vương Miêu ngây thơ của chúng ta lại gật đầu lia lịa, mắc bẫy rồi mà còn không biết.

Hiệp sĩ Âu Dương trong lòng âm thầm cười to ba tiếng rồi lật sang trang khác. Bấy giờ, cảnh tượng đã thay đổi, xuất hiện một chiếc giường thật lớn.

“Từ nhỏ, vương tử đã không có bạn bè gì, hiệp sĩ chính là người bạn đầu tiên của chàng. Một ngày nọ,

vương tử mời hiệp sĩ tới thăm phòng mình!”

Vương Miêu ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương. Đọc xong câu đó, anh cười tà, “Đây là truyện nước ngoài, tháng sau chúng ta sẽ đi Châu Âu chơi, cho nên phải tập làm quen trước một chút mới được!”

Vương Miêu hiểu chuyện, gật đầu, rồi tiếp tục cúi đầu cố gắng học tập. Cậu ấn khế lên chiếc giường trông rất thoải mái trong sách, lập tức có giọng nói do Âu Dương Hạo Nhiên thu sẵn phát ra: “Giường, Bed!”

Đúng thật là Trung - Anh, ngôn ngữ của hai nước.

Vương Miêu đọc theo, “Giường, Bed!” Sau đó ngẩng má trái lên.

Âu Dương hôn lên má trái cậu một cái, đây là ước định, đọc đúng hôn má, đọc sai đánh mông.

Vì thế, câu chuyện lại được lật sang một trang khác, hiệp sĩ đang giúp vương tử thay quần áo. Trong tranh, quần áo của vương tử đã bị kéo xuống một nửa, mặt đỏ hồng. Vương Miêu trông thấy, đuôi hơi run lên.

“Không cởi...” Vương Miêu nhăn nhó, thốt ra một câu, sau đó khấn trương nắm chặt áo mình.

“Chẳng phải ngay từ đầu chúng ta đã nói là phải bắt chước giống trong truyện rồi sao? Hử?”

Vương Miêu chợt nhớ tới lời hứa của mình, cắn chặt răng để Âu Dương kéo áo mình ra. Giờ đang là đầu hạ, cho dù có trần truồng cũng không thấy lạnh lắm.

Bên cạnh mớ quần áo trong tranh có một cái nút, lần này Âu Dương đưa tay ấn nó.

“Quần áo, Clothes!”

Vương Miêu lập lại một lần, má lại được hôn thêm một cái.

Trang thứ ba, vương tử ngồi trên đùi hiệp sĩ.

“Âu Âu...” Vương Miêu thấy khó chịu, nhúc nhích mông, “Sao vậy... bọn họ...”

Âu Dương Hạo Nhiên dỗ ngọt cậu, “Bọn họ đang chơi đùa!”

“Chơi cái gì?” Vương Miêu ngây thơ, mở to hai mắt.

Âu Dương ôm cậu đặt lên đầu gối mình, lật sang trang kế, chỉ thấy chỗ tư mật của vương tử đang bị hiệp sĩ nắm trong tay. Khuôn mặt của vương tử và hiệp sĩ chính là Vương Miêu và Âu Dương Hạo Nhiên, thành ra cũng không khó để liên tưởng cảnh này.

Wương Miêu xấu hổ, che mặt, nhưng tai cậu vẫn linh mẫn, nghe được âm thanh phát ra sau khi Âu Dương ấn nút: “Hiệp sĩ đã yêu vương tử và quyết định để vương tử thoải mái. Thoải mái, Comfortable!”

Hơi hở tay ra một chút, Vương Miêu nhìn lên, miệng lẩm nhẩm đọc theo nhưng lại không thể đọc hết một từ tiếng Anh dài như vậy: “Thoải mái, Com... comfy.. bl...”

Móng vuốt lang sói của Âu Dương Hạo Nhiên đã đưa tới bên hông Vương Miêu, nhưng lần này không có đánh hông cậu như dự liệu, mà bàn tay ấy lại linh hoạt, chui vào trong quần cậu.

Wương Miêu cụp đuôi, lui lui người. Bộ... bộ định làm giống như trong tranh sao...

“Hiệp sĩ đã yêu vương tử... Quyết định để vương tử... Thoải mái...” Âu Dương giữ quyển sách trên tay trái, lặp lại: “Thoải mái... Comfortable!”

Nói xong, lập tức cầm lấy thứ ngây ngô của Vương Miêu.

“Thoải mái! Com... Comfortable!”

Dù từng trải tình sắc, nhưng Vương Miêu vẫn còn rất thẹn thùng, sau khi đọc chính xác từ ấy, cậu vội vàng chui chui vào lòng Âu Dương.

“Âu Âu... Anh gạt người...” Rõ ràng là đang dạy cậu nói chuyện, sao cuối cùng lại thành như vậy.

Âu Dương Hạo Nhiên vẻ mặt nghiêm trang, nhưng tay thì vẫn đang xoa nắn vật nhỏ dần dần dựng thẳng, đáp một câu tỉnh queo: “Wương tử của ta, hiệp sĩ của ngài đang dạy ngài, không có gạt ngài à nha!”

Lại lật sang trang khác, lần này càng khó coi hơn.

Hiệp sĩ đang vùi đầu xuống hạ thân vương tử, thay chàng...

“Yêu, Love!”

Wương Miêu còn chưa kịp xem tranh đã bị Âu Dương đè xuống salon, anh không hề do dự, ngậm tiểu huynh đệ đã đứng thẳng vào trong miệng.

“A!” Hai chân Vương Miêu run lên, định khép lại nhưng bị Âu Dương mở bung ra.

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Hạo Nhiên làm vậy, anh rất cẩn thận, sợ làm đau Vương Miêu. Anh cực lực lấy lòng cậu, đồng thời, những kỹ xảo ấy cũng khiến Vương Miêu dục tiên dục tử.

“Yêu... Love...” Vương Miêu cố thốt ra một câu, giống như muốn chấm dứt cảnh tượng “khổ hình” này, tiếc là, lại bước vào một cảnh “dã man” hơn.

Vương tử đang nằm trên giường, dưới bụng lót một cái gối, còn hiệp sĩ thì đang ở phía sau chàng “cày cấy” miệt mài.

“Vào, In; ra, Out!”

Âu Dương trút kem bôi trơn đã chuẩn bị sẵn lên tay, lặng lẽ đẩy hai ngón tay vào.

“Vào... In...” Âu Dương hôn lên má cậu, anh đã bắt được đôi môi Vương Miêu, “Bảo bối, có hiểu không?” (miêu tâm nắn trặc)

Vương Miêu đang mê loạn, gật đầu lung tung.

Âu Dương Hạo Nhiên rút ngón tay ra, “Đây là ra... Out...”

Đầu lưỡi Vương Miêu lại bị ai đó gỡ trò xấu xa, cắn thêm lần nữa, cho dù có muốn nói gì cũng không được.

Cảm giác khuếch trương đủ rồi, Âu Dương từ từ đẩy vật nọ của mình vào, hai người đều thở dài một hơi, thoải mái.

Như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên Vương Miêu muốn phản kích, định đẩy đầu lưỡi Âu Dương ra, sau cùng vẫn bị quán chặt.

Vương Miêu giống như con thuyền nhỏ bị cuốn vào lốc xoáy, hoàn toàn mất đi phương hướng.

Lúc này, quyển sách rơi xuống đất, không biết đã chạm phải công tắc gì, đột nhiên phát ra thanh âm dễ nghe của Âu Dương Hạo Nhiên: “Yêu... Love...”

27. Chương 10: Phiên Ngoại 2

Mùa xuân tuyệt đẹp, vạn vật tỉnh giấc, đây cũng chính là thời kỳ động dục sau thời gian nghỉ đông kéo dài của những động vật nhỏ. Mà lúc này, đám mèo hoang ở khu Thủy Lam cũng bắt đầu rục rịch.

“Ngao ô — Ngao ô —”

Nghe được tiếng mèo từ đâu vọng tới, Vương Miêu đang nằm trên salon vội nghiêng người, chạy nhanh tới thư phòng, do cậu chạy quá nhanh, Âu Dương Hạo Nhiên không chuẩn bị kịp, ngã từ trên salon xuống đất.

“Vương Miêu!” *Đồ xấu xa!*

Mặt đau rát, Âu Dương ôm mũi, nhưng giọng điệu của anh lại không thể đổi được một chút đồng tình của Vương Miêu — Cậu đã chạy vào thư phòng rồi, không đáp lại tiếng nào.

Âu Dương ôm mũi, cố ý đi mạnh chân. Đối diện với cánh cửa sổ trong phòng là một đường mòn nở đầy hoa dại, Vương Miêu nhìn ra đó không chớp mắt, giống như không nghe được tiếng bước chân của Âu Dương. (Miêu Tâm Nan Trắc)

Âu Dương đi nhanh tới, kéo cái đuôi cậu ra, vỗ lên mông cậu một cái. Ai dè cậu nhóc kia chẳng những không ra vẻ đáng thương rồi nhận lỗi với anh như trước đây, ngược lại như là hoảng sợ, trừng to mắt, mặt đỏ bừng nhìn anh.

“Nhìn này!” Âu Dương Hạo Nhiên chỉ chỉ cái mũi đỏ bừng của mình, “Vừa rồi em chạy nhanh quá, làm tôi ngã đây này!”

Vương Miêu đứng thẳng dậy, câu cổ Âu Dương, kiễng ngón chân, hôn nhẹ lên chóp mũi anh một cái.

Âu Dương từng bảo, hôn một cái, vết thương sẽ không còn đau nữa.

Được hôn, tâm trạng Âu Dương tốt hơn hẳn, anh ôm người tình, nhìn ra cửa sổ, “Miêu Miêu, em nhìn gì mà chăm chú quá vậy?”

Vương Miêu vội vàng lấy tay che mắt Âu Dương lại, kêu lên, “Đừng nhìn, đừng nhìn!”

Cậu càng như vậy, Âu Dương Hạo Nhiên càng thấy hứng thú, anh nắm hai tay cậu kéo xuống trước ngực, ngưỡng đầu nhìn xuống.

Dưới đường mòn là một con mèo hoang đang kêu thê thiết, nó có chút giống tiếng của một đứa nhỏ, lại có một con mèo khác hơi lớn hơn một chút đi tới, có lẽ là bị âm thanh đó hấp dẫn. Nó cũng bắt đầu kêu to, hai con mèo cách nhau ngày càng gần... Ngày càng gần...

Tiếng kêu vừa rồi, chính là tiếng mèo hoang động dục vang vọng.

“Âu Âu...” Vương Miêu cũng cúi đầu mình vào ngực Âu Dương, xấu hổ đến nỗi tai cậu đều đỏ bừng. Cậu càng ngày càng giống con người, tự nhiên cũng có suy nghĩ và tâm trạng như một con người. Giờ nhìn thấy hai con mèo đang “đã hợp” giữa ban ngày ban mặt như thế, Vương Miêu cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Nhưng mà... Mấy ngày nay...

Trong tộc mèo, Vương Miêu đã bước vào độ tuổi trưởng thành. Lúc nhỏ, cậu đã từng trông thấy hai con mèo ở cùng nhau. Nhưng khi biến thành người, Vương Miêu ngây thơ vốn không biết động dục là thế nào, cho nên với những biến hóa trong cơ thể mình, cậu vừa nghi hoặc, vừa sợ hãi, lại vừa thẹn thùng.

Mấy hôm rồi Âu Dương bận việc, hôm nay mới có thời gian rảnh ở nhà với cậu, Vương Miêu vặn vẹo cơ thể mình, phía dưới cậu đang nóng lên, giống như bị tiếng kêu của hai con mèo ban nãy thiêu đốt, muốn điều gì đó.

Thật là khó chịu...

“Âu Âu...” Vương Miêu cọ cọ vào quần Âu Dương, lấy hết dũng khí, chỉ chỉ chính mình, “Rất nóng...”

Âu Dương nhìn hai con mèo đang vận động kịch liệt bên dưới, lại nhìn Vương Miêu, nở nụ cười như hiểu rõ tất cả.

“Ây dà... Miêu Miêu nhà ta đã trưởng thành... biết tư xuân rồi nha...” Anh vừa nói, vừa thò tay vào trong chiếc quần rộng rinh của cậu, từ từ trêu chọc.

Bấy giờ, Vương Miêu đâu chịu nổi những động tác ấy, thân thể cậu lập tức mềm nhũn trong lòng anh. Ban đầu, anh chỉ định đùa với cậu thôi, nhưng hiện tại thì đúng thật là quá cấp bách rồi. Nguyên vọng của người yêu, đương nhiên là anh phải giúp cậu hoàn thành!

Thế là Âu Dương bắt đầu “làm việc”, ban đầu chỉ khẽ trêu đùa, theo thời gian, bắt đầu chuyển sang kịch liệt. Trong bất giác, quần của Vương Miêu cũng đã bị kéo tới mắt cá chân, trong phòng đầy tiếng hít thở dồn dập của hai người.

Lúc ngón tay Âu Dương chạm vào đỉnh vật nọ, Vương Miêu cắn nhẹ lên tay anh một cái, rên khẽ, phun trào. (Miêu Tâm Nan Trắc)

Vừa phóng thích xong, Vương Miêu cũng không mềm nhũn như trước đây, cậu mê loạn, hai chân cậu chặt hông Âu Dương, cọ cọ nửa thân dưới lên người anh.

“Miêu Miêu, em muốn tôi sao?” Mắt Âu Dương rục lên chữ “đói”, anh ôm cậu, cười xấu xa đi tới phòng ngủ, lại còn cọ cọ chiếc cằm chưa cạo râu của mình lên cái trán non mềm của cậu, “Dám cắn tôi, lát nữa phạt em không xuống giường được!”

Kết quả, mấy ngày sau, thật sự không xuống giường được chính là Âu Dương Hạo Nhiên.

Lúc Âu Dương Quần tới nhà làm khách, Âu Dương Hạo Nhiên hai ngày qua không đi làm lại vác cặp mắt thâm quầng ra gặp y. Vừa nhìn, y đã dán lên người anh cái băng tủng dục quá độ, còn Vương Miêu thì lại càng rạng rỡ, da dẻ mềm mịn, đầy sức sống hơn trước nhiều.

Âu Dương Quần có một khu chuyên thu dưỡng những con vật lưu lạc, cho nên vào mùa động dục này y rất rõ. Thậm chí trước khi đi, y còn vỗ vỗ bả vai Âu Dương Hạo Nhiên, bảo cậu em mình tiếp tục cố gắng, đừng để bị ép khô.

Âu Dương Quần vừa đi, Vương Miêu lại nhào tới, dùng thân thể cọ cọ nơi riêng tư của Âu Dương, dịu dàng nói khẽ một câu khiến Âu Dương Hạo Nhiên khóc không ra nước mắt.

“Âu Âu, chúng ta lại thêm một lần nữa nha!”

Mùa xuân, đang tiếp tục.

Hạnh phúc, cũng đang kéo dài.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-tam-nan-trac>